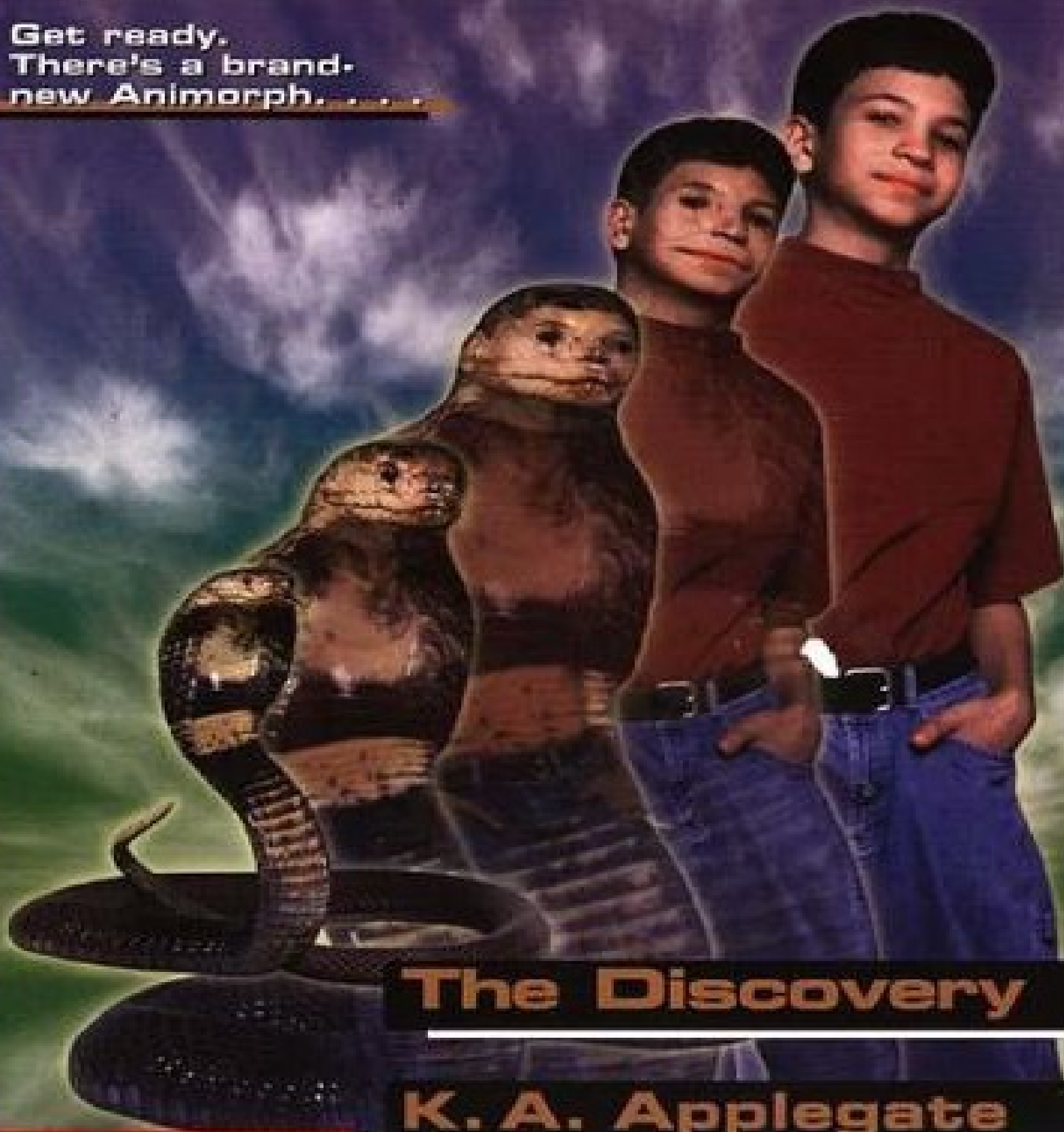

ANIMORPHS

Get ready.
There's a brand-
new Animorph.

The Discovery

K.A. Applegate

Phát Hiện Tình Cờ

Series Animorphs Phần 20

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 19](#)

[SẴN ĐUỔI HỘP BIẾN HÌNH](#)

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

[CHƯƠNG 22](#)

[CHƯƠNG 23](#)

[CHƯƠNG 24](#)

[CHƯƠNG 25](#)

[\[1\]](#)

[\[2\]](#)

[\[3\]](#)

[4]

[5]

[6]

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 19

TẬP 19: KHỞI ĐẦU MỚI

1. Người kể chuyện:

Cassie, Jake

2. Nội dung:

Trong lốt sói, Cassie đã xé xác một tên Hork-Bajir trong một cuộc chiến đấu với bọn Yeerk. Phát hiện ra rằng mình bị vô cảm trước những cảnh bạo lực, Cassie quyết định rời bỏ Hội Animorph. Trong một lần cưỡi ngựa ra đồng cỏ để thư giãn, Cassie phát hiện một bé gái bị một con gấu đuổi bắt. Cassie cứu được bé gái và cả hai cùng bị lạc trong rừng. Bé gái tên Karen là vật chủ của một Yeerk tên Aftran - em gái của Yeerk mượn xác tên Hork-Bajir bị Cassie tiêu diệt. Trong quãng thời gian bị lạc trong rừng, Cassie đã nói chuyện với Aftran và được biết trong hàng ngũ Yeerk cũng có những Yeerk chủ hòa. Cassie, Aftran và Karen thỏa thuận với nhau rằng Aftran sẽ rời bỏ vật chủ Karen vĩnh viễn trở về với kiếp sên xám xit với điều kiện Cassie chấp thuận biến hình thành con sâu bướm và ở lại trong lốt hình biến đó quá thời hạn hai giờ cho phép. Cassie chấp thuận. Cassie và Aftran mong muốn cả hai sẽ là những người khởi đầu cho một sự hòa bình giữa hai loài. Tuy nhiên, tuân theo đúng quy luật tự nhiên, sau 1 tuần sâu bướm sẽ biến thành bướm. Cassie biến thành bướm. Vô hình chung, đó cũng chính là khởi đầu cho một dạng hình biến mới, Cassie lại có thời hạn hai giờ mới để hoàn hình. Cassie quay trở lại với Hội Animorph. Sau sự kiện này, Cassie càng thấy rõ hơn sự quý giá và đẹp đẽ của cuộc đời một con người.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Ax

Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake:

Marco:

Rachel:

Cassie: Sâu bướm

Tobias:

Ax:

5. Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Cọp Siberi, Cú sừng, Chim ưng Peregrine

Marco: Sói, Cú sừng, Ó biển, Khỉ đột

Rachel: Voi Phi châu, Cú sừng, Đại bàng đầu bạc

Cassie: Sói, Ó biển, Sâu bướm, Bướm

Tobias:

Ax: Cú sừng, Điều mướp, Người

SĂN ĐUÔI HỘP BIẾN HÌNH

CHƯƠNG 1

Tên tôi là Marco.

Còn tên nhỏ là T'Shondra. Một cái tên đẹp phải không nào? Một cái tên đẹp là để dành cho một người đẹp. Đó là điều tôi nói với nhỏ khi giả bộ tình cờ đi ngang qua tủ đựng đồ của nhỏ.

“T'Shondra,” Tôi gọi.

“Chào Marco,” nhỏ đáp.

“Tên đẹp để dành cho người đẹp,” Tôi nói.

“Gì cơ? Marco?”

“À, không có gì đâu, T'Shondra.”

“Hử?”

“T'Shondra. Tôi chỉ nói là tôi cho rằng đó hẳn là một cái tên đẹp để dành cho một người đẹp thôi.”

“Ồ, thiệt hả?” nhỏ nói, liếc tôi một cái sắc lẹm. “Chỉ là cái tên đẹp thôi, hử? Chỉ để dành cho một người đẹp, chứ không dành cho tui hả? Có phải bồ tính nói vậy không? Bồ cứ lảng tránh tui, giả đồ lịch thiệp rồi nói với tui là tui nên nhường tên tui cho một con nhỏ xinh đẹp nào đó bởi vì tui xấu như ma lem mà dám mang tên đó hử?”

Tới đây thì đáng lẽ tôi phải giải thích. Nhưng tôi có cảm giác tệ hại là đã lỡ trốn rồi. Bạn biết không? Giống như là giờ thì tôi có làm gì cũng hỏng cứu vãn được tình thế.

"Hay bồ coi như là này giờ tui chưa nói gì hết đi?" Tôi đề nghị. "Hay là tui đi luôn nghen?"

"Ý hay đó."

Tôi đang kể tới đâu rồi nhỉ? Ờ, tôi là Marco. Và tôi hồng thể cho bạn biết họ của tôi hay nơi tôi đang ở. Sao không hả? Bởi vì tôi còn muốn sống đủ lâu để hiểu được bọn con gái. Lý do là vậy đó. Ý tôi là, bọn con gái ấy mà, chỉ cư xử như thế với mình ên tôi, hay với ai bọn nó cũng quá nhạy cảm như thế?

Một bữa nọ tôi bắt chuyện với một nhỏ tên là Danielle. Nhỏ đó coi bộ tập luyện dữ lắm, trông rất mạnh. Ý tôi là mạnh khoẻ, ý tốt. Tôi nhấn mạnh nè, hoàn toàn ý tốt. Vậy là tôi nói với nhỏ. "Chà, Danielle, bồ trông vạm vỡ thiệt đó. Nhìn vai bồ kìa. Bồ phải là con trai mới đúng á."

Nhỏ phản ứng ra sao? Nhỏ có nói câu: "Cảm ơn Marco, vì đã khen mình" không ư? Không hề. Nhỏ gọi cái tay mà nhỏ kết bồ ra, tay đó tên là Justin Mullins, và nói với tay đó. "Marco mới nói em giống như con trai nè!"

Ừm. Kết quả là tôi vừa chạy trốn chết dọc hành lang, vừa la toáng lên, "Tui có ý tốt mà! Đừng rượt tui nữa. Tui khen thiệt mà!"

Nhưng đó là chuyện nhỏ. Tôi còn bị rượt đuổi bởi những thứ tệ hơn Justin Mullins nhiều. Tôi bị rượt bởi bọn chiến binh Hork-Bajir. Tôi còn bị bọn Taxxons rượt. Tôi còn bị chính Visser Ba rượt nữa kìa.

Bạn nên biết một điều rằng: Đờm hồng giống như bạn nghĩ. Có nhiều thứ khác đang xảy ra mà bạn hồng hiểu gì ráo. Trái Đất đang bị xâm lăng. Bởi những sinh vật không dễ thương chút nào gọi là Yeerks. Bọn chúng là loài ký sinh, giống mấy con giun đũa í. Chỉ có điều chúng ký sinh trong đầu bạn, chứ không phải trong đường ruột.

Chúng kiểm soát bạn. Hoàn toàn. Tuyệt đối. Bạn là chú rối Muppet, còn chúng giật dây bạn. Tụi tôi gọi những kẻ như vậy là Bọn Mượn Xác. Bạn cũng sẽ được gọi như thế khi mà bạn chẳng còn gì ngoài việc là một con rối-người dưới sự kiểm soát của một con sên Yeerk trong đầu bạn.

Chúng ở khắp nơi. Chúng có thể là bất cứ ai. Bạn chẳng bao giờ chắc mềm được điều đó đâu. Chúng có thể là ba bạn, mẹ bạn, anh chị em bạn, hay thằng chả đến nhà bạn để sửa lò sưởi, tay phát thanh viên truyền hình xu nịnh, viên cảnh sát, mấy vị nhà giáo, một đứa nhỏ dễ thương... Chẳng cách chi biết được. Không sao biết được ai bị mượn xác, và ai không.

Còn ai đang chiến đấu chống lại cuộc xâm lăng này? Ai đang bảo vệ Trái Đất chống lại sự xâm lược bí mật, từ từ của bọn ký-sinh-trùng-kiểm-soát-não này? Ờ, chuẩn bị tinh thần mà tuyệt vọng đi hén. Bởi vì những kẻ duy nhất đang kháng chiến chống bọn Yeerks đó chính là tôi, bốn đứa bạn tôi, và một sinh vật nửa-ngựa-nửa-bọ-cạp-nửa-người là người Andalite mà tụi tôi gọi là Ax.

Ờ, nhiều "nửa" quá hén.

Cái chính là mình ên tôi với đám bạn tay không đang cố gắng cứu loài người. Giờ thì bạn lo quá trời rồi, đúng không?

May thay là tụi tôi cũng có chút quyền năng. Tụi tôi có khả năng biến thành bất cứ loài vật nào mà tụi tôi thấm nạp ADN.

Tôi nói nghiêm túc đó.

Đó không phải là khả năng bẩm sinh đâu. Tội tôi đâu có quái đản vậy. Tội tôi cũng đâu phải là diễn viên rạp xiếc. Cũng hồng phải là người đột biến gen. Quyền năng biến hình của tội tôi là do tội tôi tiếp thu được công nghệ của người Andalite. Chuyện dài lắm, nhưng tóm lại là: Một vị hoàng tử bất hạnh Andalite tên là Elfangor đã xài một cái hộp nhỏ màu xanh để truyền cho tội tôi khả năng hấp thu ADN bằng cách chạm vào một con vật, rồi, chỉ cần tập trung tinh thần, là biến được ra thành con vật đó.

Dĩ nhiên là công nghệ này chỉ đi trước tiến bộ của loài người chút xíu. Người Andalite thiết bá cháy. Tôi nghe đồn rằng họ còn có cả trình duyệt Web hoạt động ngon lành. Chưa nói đến những chuyến du hành xuyên vũ trụ nhanh-hơn-vận-tốc-ánh-sáng. Đáng buồn là, thứ mà tôi hồng dám đùa cợt gì ráo là điều đã xảy ra sau khi Elfangor trao cho tội tôi quyền năng biến hình này. Đó là việc Visser Ba, đầu sỏ của bọn Yeerk trên Trái Đất, đã tới đó cùng với bọn Hork-Bajir và bọn Mượn Xác Người. Hắn đã sát hại Elfangor.

Visser Ba đã biến hình thành... Đúng, hắn cũng có quyền năng biến hình. Có hàng triệu người Hork-Bajir, hàng triệu Taxxon và chỉ ít cũng cả hàng nghìn con người bị biến thành Kẻ Bị Mượn Xác. Nhưng chỉ có duy nhất một Người Andalite-Bị-Mượn-Xác. Chỉ một tên sên Yeerk có vật chủ là Andalite. Chỉ một kẻ có quyền năng biến hình của người Andalite.

Đó là Visser Ba.

Chính Visser Ba đã biến hình thành một con quái thú gớm ghiếc thuộc một thế giới xa xôi nào đó mà hắn đã từng nuốt ADN. Và theo nghĩa đen, hoàn toàn ăn tươi nuốt sống Elfangor. Rồi bọn chúng xóa sạch mọi dấu vết phi thuyền của Elfangor.

Xóa sạch TẤT CẢ mọi dấu vết.

Hay đó là điều mà tôi đã từng nghĩ.

Tôi đang né khỏi nhóc T'Shondra, vừa đi vừa lắc đầu và lăm bằm về bọn con gái, thì tôi trông thấy NÓ.

Thoạt tiên, tôi thậm chí còn không nhận ra rằng một tên nhóc đang cầm nó. Tôi chỉ thấy chiếc hộp.

Chiếc hộp màu xanh.

Khối hộp biến hình.

“Ê!” tôi thốt lên với tên nhóc cầm chiếc hộp xanh, thót tim đến độ hồng nghĩ ra được câu nào khác.

Thì bạn nghĩ coi, chiếc hộp xanh lẽ ra đã bị tiêu huỷ rồi mới phải. Chiếc hộp quyền lực, có thể trao quyền năng biến hình cho bất cứ ai.

Bọn Yeerk sẵn sàng làm tất cả để có nó. Và “tất cả” ở đây bao gồm luôn những thứ mà thậm chí bạn không muốn nghĩ tới nữa.

Thế nên tôi thốt lên “Ê!”

Tên nhóc đứng khựng lại. Hắn nhìn tôi như thể thấy tôi quen quen nhưng chưa kịp nhận ra.

Hắn cao hơn tôi một tẹo. Hầu hết bọn nhóc trong trường đều cao hơn tôi. Tên nhóc này có

mái tóc vàng, cặp mắt nâu, và ánh mắt nhìn đầy tâm trạng.

“Gì vậy?” Hấn hỏi.

“Ơ... Hình như tui chưa quen bồ thì phải!” tôi đáp.

“Tui là người mới đến mà,” hấn nói.

Thường thì cái lưỡi tôi dẻo quẹo, nhưng lúc này óc tôi như tê liệt. Mắt tôi láo liên quét ngang dọc sân trường đông nghịt người để tìm Jake, hay Cassie (Rachel thì khỏi à nha. Ý kiến xử lý tên nhóc này của con nhỏ hiếu chiến đó thế nào cũng là lỗi hấn vào một phòng kín gần nhất rồi trở cái dạng biến hình gấu xám của nhỏ ra, giựt phắt lấy chiếc hộp xanh cho rồi...) Nhưng Jake lại mất biệt. Cả Cassie cũng thế. Thậm chí Rachel cũng chẳng thấy tăm hơi.

“Ơ... tớ là Marco.”

“Tớ là David”.

“David! Hay đấy! Tên rất hay!”

David nhòm tôi như thể tôi là một thằng ngố. Thành thực mà nói tôi cũng chả biết làm gì để thay đổi ý nghĩ của hấn nữa...

“Gặp sau nhé!” Hấn dợm bước.

“Này, David!” tôi gọi với theo “Cái vật xanh xanh đó là gì vậy?”

Hấn quay lại phía tôi. “Tớ cũng không biết nữa. Tớ lượm được nó ở khu công trường phía bên kia siêu thị. Nó nằm trong một hốc tường. Kẹt trong một khối xi măng. Hình như có ai ghim nó vào tường thì phải.”

“Thế à!”

“Chính thế, cái hộp đó lạ lắm. Hấn là nó có một công dụng nào đó chứ hổng phải là một chiếc hộp cũ kỹ tầm thường đâu. Có chữ ghi ở trên nè, như là tiếng nước ngoài thì phải”

REEENNNGGG!

Tiếng chuông báo giờ vào lớp khiến tôi nhảy dựng lên.

“Này! Cho tớ cái hộp đó được không? Ý tớ là... trông nó cũng hay đấy, cậu bán cho tớ đi...” Tôi bắt đầu lộn ngược các túi quần. Một cục tròn tròn... một viên kẹo bạc hà cũ rích...

“Tớ trả cậu một đô la ba mươi hai xu,” tôi ngập ngừng đề nghị, tay chìa ra một tờ giấy bạc, vài đồng cắc và viên kẹo.

“Cậu là Marco hả?” tên nhóc hỏi.

“Phải tớ là Marco. Rất vui được quen biết cậu.”

“Nhưng bái bai cậu có khi còn vui hơn,” hấn nói rồi bỏ đi. Và rồi, thiệt quá muộn, tôi bắt gặp Jake. Tôi lao đến túm lấy nó, và lôi xềnh xệch vào nhà tắm nam.

“Một thằng nhóc có chiếc hộp xanh!” Tôi thì thào.

“Chiếc hộp xanh nào?” Jake xô tôi ra, hỏi lại.

“Thì chiếc hộp xanh đó đó.” Tôi kiễng chân nhìn qua các cánh cửa buồng tắm để an tâm chỉ có hai đứa tôi “Chiếc hộp xanh của Elfangor.”

Nghe vậy, khuôn mặt Jake chợt tái mét. "Hả -"

RRRRREEEEEEENNNNNGGGGGG!

CHƯƠNG 2

Tụi tôi lại tụ tập ở phía sau chuồng ngựa, chuồng ngựa nhà Cassie. Hay còn gọi là Đường Hồi sức Thú hoang. Ba mẹ Cassie đều là bác sỹ thú y. Còn nhỏ cũng rất chi là mê động vật. Thiệt sự là, trong khi mấy đứa tụi tôi đang tá hoả tam tinh thì Cassie vẫn tỉnh khô nhét thuốc vô cuống họng một con thiên nga to đùng.

“Cái hộp xanh đó vẫn còn sao?” Rachel thắc mắc. “Bọn Yeerk đã nã tia Nghiệt vô chiến đấu cơ của ông hoàng Elfangor, biến nó thành tro bụi rồi mà. Lúc đó cả năm đứa tụi mình đều có mặt và thấy rõ vậy, đúng không?”

Cả bọn quay sang Ax. Đôi khi Ax không dự mấy cuộc họp nhóm. Nhưng lần này tụi tôi cần ảnh vì chuyện này. Lúc này ảnh đang ở trong hình hài Andalite của ảnh: bộ lông màu xanh xen lẫn vàng nâu, hai cánh tay yếu ớt với quá nhiều ngón, bốn chiếc vó, chiếc đuôi dữ dằn, khuôn mặt không miệng với hai mắt phụ trên nút hai đầu cuống không ngừng lắc qua lắc lại.

Ax là chuyên gia của tụi tôi về tất cả những chuyện kỳ cục của người ngoài hành tinh. Gì thì gì chứ bản thân ảnh đã là một người lạ ngoài hành tinh rồi.

“Ax, theo bồ thì chuyện gì đã xảy ra?” Jake hỏi.

<Tôi cũng không biết nữa.> Ax nói bằng ý nghĩ.

"Không biết nữa nghĩa là sao hả Ax?" Rachel hỏi. "Cái hộp xanh đó có gì đặc biệt không vậy? Tia Nghiệt chắc không thể huỷ hoại được nó chứ hả?"

<Tia Nghiệt huỷ hoại được. Tất cả những gì tôi có thể đoán được có lẽ đơn giản chỉ là một cơ hội ngẫu nhiên.>

"Có phải đó là ngôn ngữ Andalite để chỉ một tai nạn quái đản không?" tôi hỏi.

<Vâng. Các tia Nghiệt bắn vào chiến đấu cơ của anh tôi có lẽ đã tạo ra những áp lực gây nổ, và áp lực này đã làm vỡ thiết bị Escafil ra xa.>

<Thiết bị gì cơ?> Tobias hỏi.

Tobias đang ở nơi quen thuộc của cậu ấy: đậu tuốt trên xà ngang để ngó chừng ra ngoài vựa

cỏ. Tobias là một đứa trong tội tôi, nhưng không hẳn vậy. Cậu ấy là kẻ mà người Andalite gọi là *nothlit*. Đó là người bị mắc kẹt trong lối hình biến bởi vì đã ở trong lối đó quá hai tiếng đồng hồ.

Chuyện dài lắm.

Nói gì đi nữa thì Tobias cũng là một con điều hâu đuôi đỏ. Và trong suốt mấy vụ tụ tập nhóm họp này thì cậu ấy dùng cặp mắt la-ser điều hâu và đôi tai thính kỳ diệu của mình canh chừng để đảm bảo không kẻ nào nghe trộm tội tôi mà không bị phát giác.

<Thiết bị Escafil. Thật ra thì có vài tên gọi khác nhau. Escafil là nhà phát minh ra công nghệ biến hình. Các bạn biết đấy, cơ sở khoa học của nó là rất đáng kinh ngạc. Thiết bị này gây ra một chuỗi các hoạt động tái tạo tế bào gắn liền với không gian Z...>

"Tội tôi hồng quan tâm chuyện đó!" tôi nói "Cứ để nó tổng mọi thứ tội quan tâm xuống vùng không gian Z gì đó đi. Vấn đề là ở chỗ, cái hộp đó, cái khối biến hình đó hiện đang nằm trong tay một thằng nhóc tên là David mà hẳn lại coi tội là đồ gốc!"

Rachel gật gật ra vẻ suy tư. "Ờ, nếu mà thằng nhỏ đó nghĩ Marco là đồ gốc thì chắc nó không quá tệ." Nhỏ nháy mắt với tôi để ngầm ý là nhỏ đang giỡn.

Tôi khoái mỗi khi nhỏ làm vậy.

"Và chúng ta phải lấy lại cái hộp đó," tôi nói.

"Đồng ý," Jake nhất trí, "Phải vậy thôi".

"Phải làm trước khi hẳn khám phá được nó là cái gì," Cassie lên tiếng. "Và quan trọng hơn nữa là trước khi bọn Yeerk phát hiện ra hẳn đang giữ nó".

Tôi chăm chú nhìn Cassie hồi lâu. Coi, có gì đó lưng chừng trong con người Cassie. Nhỏ bỏ hội Animorph vì tôi đoán nhỏ gặp rắc rối bởi những thứ tội tôi buộc phải làm.

Nhỏ quay lại nhập hội, dĩ nhiên. Nhưng kể từ đó tôi cứ thấy ớn ớn khi làm chung với nhỏ. Cassie quá luân lý và đạo đức. Nhỏ lúc nào cũng băn khoăn tự hỏi coi việc đó đúng hay sai. Tôi á, tôi chỉ thắc mắc coi "việc đó thành hay bại." Vậy thôi.

Tôi đang tính móc mĩa Cassie chút đỉnh, nhưng cuối cùng quyết định nín thinh. Cassie đã cứu sống tôi không ít lần. Bạn chắc cũng phải nói tay kha khá cho kẻ nào đó khi mà kẻ đó đã cứu sống bạn chứ.

"Được rồi, tội mình cần thêm thông tin," Jake nói "Trước hết tội mình phải biết tay đó sống ở đâu, sau đó mới tới để lấy lại chiếc hộp."

<Và tội mình cũng phải thiết cẩn thận đừng để cho thằng nhỏ nghi ngờ chút xíu nào về điều gì đang xảy ra,> Tobias nói.

"Và dĩ nhiên phải tránh không làm hại đến David," Jake nói. "Hẳn chỉ là kẻ ngoại cuộc vô tội thôi mà..."

"Hổng vấn đề gì ráo," Rachel nói. "Hẳn hổng phải là một tên Hork-Bajir, hổng phải là một tên Taxxon, và cũng không hề là Visser Ba. Cả đám tội mình chọi lại với một thằng nhãi ở trường ư? Xời, dễ như là đi bát phố."

Thường thì tôi hơi dị đoan với mấy cái phát biểu về việc gì đó sắp sửa là quá dễ. Nhưng lần này, ngay cả tôi cũng không hề lo lắng.

Giờ thì tôi có thêm một niềm dị đoan mới: Bất cứ khi nào mà tôi không thấy lo âu, tức là có chuyện để lo.

CHƯƠNG 3

Tại tôi ngồi đợi bên ngoài quán Burger King dưới phố. Chỉ bốn đứa tại tôi thôi. Ax thì hơi dễ bị lộ, vả lại tại tôi hồng cách chi an tâm nổi khi ảnh ở dạng người tại nơi nào đó gần với mỡ và muối. Tobias thì đang bận thám sát ngôi nhà của David.

Lúc này màn đêm đã phủ xuống, nhưng ánh sáng vẫn còn nhiều: ánh sáng từ đèn xe qua lại, ánh sáng mờ ảo từ bãi đậu xe bên kia đường, và ánh sáng từ tấm bảng đèn to dùng của quán Burger King.

Trời se lạnh, vì vậy cả bọn đều mặc đồ ấm. Đó cũng là vấn đề đấy, vì nếu tại tôi phải biến hình thì dễ chừng sẽ rách mất tiêu đám quần áo nặng nề đó. Do đó tại tôi vạch ra một kế hoạch. Hai đứa trong bọn - một trai, một gái - sẽ phải ở lại. Tại tôi sẽ giấu quần áo ấm trong nhà vệ sinh, rồi thì hai đứa ở lại giữ đồ... Phức tạp thật, nhưng không thể nào biến hình cùng với đồ mặc bên ngoài được.

"Ai bốc trúng khúc khoai tây chiên ngắn hơn thì ở lại nha," tôi nói và bẻ hai khoanh khoai tây chiên ra làm đôi, đặt một khoanh ngắn và một khoanh dài trong lòng bàn tay. "Rồi đó, Jake, rút khoai tây đi."

Nó rút phải khoanh ngắn.

"Coi bộ tui phải đi rồi, còn bồ thì ráng trực toa-lét, coi đồ cho tui nha." Tôi hớn hở nói.

Rachel cũng rút trúng một khoanh dài. Nhỏ thẳng, hay thua gì đó, tùy quan điểm của bạn.

"Bồ với tui, Xena," tôi nói.

Rachel nhướn mày lên với tôi. "Nè, nếu tui là Xena, thì bồ là cái quái gì hả?"

"Dĩ nhiên là Hercules rồi."

"Tui nghĩ bồ là Joxer thì đúng hơn. Không phải là cái tay mít ướt chán thối mỡ thường hay lảng tránh quanh Xena sao?"

"Được rồi, đấu nè." Tôi chống cùi chỏ lên bàn, thẳng cánh tay lên đúng tư thế vật tay. "Chơi đi. Tới luôn, một trận thôi để phân thắng bại một lần và mãi mãi luôn nè."

Jake ngáp. "Có cần kiếm một đôi bọ cạp sống đấu với nhau để gây hứng thú hơn không hả?"

Rachel toét miệng cười và dựng cùi chỏ kế tay tôi. Tại tôi ngoắc cổ tay vào nhau. Tôi đè qua,

nhỏ đê lại. Và rồi...

"Úi da!" Tự dưng đầu gối tôi đau nhói.

Không đầy một giây sau tay tôi đổ vật xuống bàn.

"Bồ đá tui! Nhỏ đá tui dưới bàn! Jake, coi nhỏ em bồ đá tui kìa!"

Rachel cười. "Ai quan tâm bồ thắng cách nào miễn là bồ thắng cuộc chứ?"

Cassie tròn xoe mắt: "Rachel, không tin được bồ luôn đó. Không, chờ chút, có chứ, dám lắm!"

"Trời ơi, chỉ hai đứa tui bồ đi làm nhiệm vụ thôi á?" Jake thốt lên. "Thay vì hai đứa Ngu và Ngu Hơn thì giờ là một cặp Điên và Điên Hơn."

Rachel và tôi nhìn nhau và cả hai phá ra cười.

"Điên và Điên Hơn," Rachel lặp lại, cười ngặt nghẽo như điên.

"Đúng rồi, nhưng tui mình là đứa nào với tên nào đây ta?"

Tôi chột ngược lên và thấy một tên nhóc đang tiến đến. Hắn cầm theo một cái bịch đựng bánh mì.

Lập tức tôi hết muốn cười. "Erek" tôi thì thảo với Jake.

Erek King là một thằng nhóc học cùng trường tui tôi. Ít nhất là trông bề ngoài cậu ấy cũng giống vậy, cư xử và nói năng y hệt. Nhưng mọi bộ phận trên người Erek bạn thấy đó chỉ là một hình chiếu. Người thật của Erek nằm bên dưới cái hình chiếu đó. Người thật của Erek là một người máy.

Erek là một người Chee, một giống loài người máy rất rất lâu đời được tạo ra bởi một loài khác đã tuyệt chủng từ lâu - người Pemalites. Người Chee hồng thể thực hiện bất kỳ một hành vi bạo lực nào, dù họ có sức mạnh kinh hồn. Nhưng họ ghét bọn Yeerks và thích loài người. Hay đúng hơn là họ thích chó, và họ thích loài người vì người cũng thích chó.

Lại một câu chuyện dài khác.

Chốt lại là người Chee cùng cánh với tui tôi và có khả năng dò la tin tức của bọn Yeerks khá siêu.

"Chào Erek" Jake nhẹ nhàng lên tiếng.

Rachel gật đầu, còn Cassie thì mỉm cười.

"Chào các cậu, có gì mới không vậy?" Erek hỏi, giọng điệu y hệt một tên nhóc bình thường, chẳng giống một người máy cổ kính đã từng góp sức xây dựng nên mấy chiếc kim tự tháp chút nào.

"Chẳng có gì nhiều," tôi nói, chặn ngang lời Cassie trước khi nhỏ kịp giải thích tui tôi gặp chuyện gì. Tui tôi cũng tin cây người Chee lắm chứ, nhưng nói lộ ra những thông tin nhiều hơn mức cần thiết thì phỏng có ích lợi gì?

Bản tính tôi vốn hay nghi ngờ mà.

“Còn cậu thì sao hả EreK?” Jake hỏi.

EreK lúi búi ra ngoạm một miếng bự, nhai nhồm nhoàm. Tôi biết thừa là thực tế thức ăn chỉ đơn giản là bị tiêu hủy trong cơ thể người máy của EreK mà thôi.

"Không pho mát à?" tôi hỏi cậu ấy.

Cậu ấy lắc đầu và toét miệng cười. "Mình đang cố gắng giữ eo."

"À, đúng rồi. Cậu muốn sống lâu cỡ, xem nào, chừng một tỷ năm chắc?"

EreK lại cười lớn. Rồi cậu ấy bỏ miếng bánh mì xuống. "Có chuyện lớn rồi đó. Chưa ai biết gì về chuyện này cả. Sẽ không có thông cáo báo chí gì đâu cho đến khi xong việc. Vì lý do an ninh thôi".

“Chuyện gì vậy?” Rachel há hức hỏi, chồm cả người về phía trước.

"Ồ, hổng có gì quan trọng lắm đâu," EreK nhũn nhặn nói. "Chỉ là một cuộc họp cấp cao ở ngay thành phố này. Các tổng thống và thủ tướng của Anh, Pháp, Nga, Nhật Bản, Đức và Hoa Kỳ sẽ đến đây để bàn bạc các vấn đề ở Trung Đông."

“Xời ời,” Rachel ra vẻ coi thường. “Vậy thì sao nào?”

"Mục tiêu quá đỉnh còn gì," Cassie nói. "Các vị lãnh đạo cấp cao của 6 nước hùng mạnh nhứt hành tinh? Tập hợp cùng lúc ở cùng một nơi? Ngay đây á, nơi mà bọn sên Yeerk đang xâm lăng dữ dội nhứt á?"

Jake xán lại gần EreK. "Cậu có lý do nào đó để tin rằng bọn Yeerk đang mưu tính bắt cóc mấy vị này phải không?"

EreK gật đầu. "Kế hoạch của chúng đang được triển khai. Tổng Thống và thủ tướng các nước bắt đầu đến từ ngày mốt. Họ sẽ được bố trí ở khách sạn Marriott khổng lồ, gần bờ biển."

“Đó sẽ là một cơ hội,” Cassie trầm ngâm nói. “Nếu tụi mình tiếp cận được các nhà lãnh đạo này, chứng minh với họ chuyện gì đang xảy ra... thì bọn Yeerk sẽ bị lật tẩy.”

“Còn nếu bọn Yeerk biến những vị này thành các vật chủ của chúng, thì coi như tụi mình tiêu.” Tôi nói.

“Có một rắc rối lớn,” EreK nói.

"Một thôi à?" Tôi thắc mắc.

"Rồi, thì nhiều rắc rối lớn, và một cái rắc rối bự chẳng," EreK nói, không hề tạo hình chiếu giả nụ cười. "Một trong các nhà lãnh đạo đó đã trở thành vật chủ rồi. Bọn cậu chỉ cần tiếp cận sai người là..."

Cậu ta bỏ lửng câu nói.

"Cậu hổng biết là ai đã Bị Mượn Xác, đúng không?" Jake hỏi.

EreK lắc đầu. "Nếu chúng tôi biết, thì đó là rắc rối lớn, không tới mức bự chẳng."

CHƯƠNG 4

Erek bỏ đi, để lại bốn đứa tôi ngồi chết lặng ở đó. Không đứa nào muốn nghĩ về một thế giới nơi tổng thống Mỹ và các vị chớp bu của hầu hết các cường quốc là nô lệ của bọn Yeerk.

Bằng mọi giá phải chặn bàn tay chúng lại!

"Thôi được, làm từng việc một đi," Jake nói. "Tụi mình phải giải quyết vụ chiếc hộp xanh trước đã."

Bất chợt tôi cảm thấy vật gì đó xẹt qua đầu. Tobias sà xuống đậu ngay lên chữ "R" của dòng chữ Burger King trên bảng hiệu.

<Không có gì đáng ngại,> Tobias thông báo <Cửa sổ phòng của tên nhóc đó mở toang. Mình đã thấy chiếc hộp màu xanh đặt trên bàn của hắn. Nhào vô rồi ra. Mình đáng lẽ đã tự làm rồi, nhưng bồ nói là phải báo cáo lại.>

Jake gật đầu giống như đang gật đầu với tôi. Nói bằng kiểu truyền ý nghĩ chỉ thực hiện được khi ở trong lối hình biến. Tobias nói kiểu đó được. Tụi tôi thì không.

Tobias nghinh mở lên, nhìn trừng trừng. <Ơ, có ai mới tử hã? Tụi bồ ngó ỉu xiu như mới nghe thông báo huỷ kỳ nghỉ hè vậy. Thôi bỏ đi, kể tui nghe sau cũng được.>

Jake nhẹ giọng "Thôi tụi mình giải quyết cho xong vụ cái hộp đi. Rachel, Marco? Tới phiên mấy bồ rồi đó!"

Tôi và Jake bước vào tiệm Burger King, giả tảng như khách mua đồ, rồi quẹo vô phòng vệ sinh nam. Đó là một ngăn đơn nhỏ. Hồng có ai khác cả. Tụi tôi chốt cánh cửa.

Tôi cởi áo khoác ra và dặn Jake. "Đừng làm mất áo này nha. Có Steve Young ký tên ở trên đó".

"Marco à, chữ ký đó đã gần hai năm rồi, và từ hồi đó đến giờ bồ giặt áo đâu phải chỉ một lần. Chữ ký mờ cam rồi mà..."

"Tụi đâu có nói là chữ ký còn nguyên đâu, phải không? Tui nói là cái áo đã được ký tên lên trên. Nó có giá trị tình cảm mà."

Jake nhìn quanh mấy bức vách xin màu. "Ừm, phần đời hấp dẫn nhất là làm siêu nhân hén."

"Đúng, mà có quái gì đâu trong mấy phòng điện thoại công cộng bự đó mà Siêu Nhân cũ cứ bước vào thay đổi lối hoài hã?"

"Bồ biết không, tui vẫn không quen được với tay đóng Siêu Nhân mới," Jake nói.

Tôi bắt đầu tập trung vào lối hình biến. Đây là công chuyện chuyển thư đường không. Giờ của Chim. Nhào vô qua đường cửa sổ, quắp cái hộp rồi nhào ra liền tức thì. Hồng vẫn đề gì ráo

trọi, như Rachel từng nói. Chẳng có quái gì đáng lo cả nếu so với cái tin động trời mà Ereك mới báo cho tụi tôi.

Tôi đã quá quen thuộc với lối hình biến, một con ó biển. Ó biển cùng họ với điều hâu. Thường tụi ó biển sống gần mặt nước và ăn cá. Rất hiếm khi tụi nó la cà trong phòng vệ sinh nam ở tiệm Burger King.

Tôi tập trung suy nghĩ và bắt đầu co rút. Cái bồn tiểu tự nhiên nằm ngay tầm mắt và Jake thành lĩnh cao vọt lên một cách khác thường.

Cộc! Cộc! Cộc! có tiếng gõ cửa.

“Có người trong này!” Jake cao giọng nói, tôi tiếp tục biến hình.

Da tôi chuyển sang màu xám. Màu như một viên phấn dính sình vậy. Như thể tôi bị chết uơ vài tuần rồi á. Nói thiệt với bạn là rất bức mình khi phải đứng ngó xuống và thấy làn da của mình đổi màu xám ngoét. Nhưng cũng không bức bằng khi đám lông bắt đầu lổm đổm xuất hiện như mấy đường kẻ nguệch ngoạc và rồi thì một mớ như vảy bong ra.

Các ngón tay của tôi giãn ra, dài thuật so với phần còn lại của cánh tay và bàn tay. Chúng vừa kéo dãn ra, vừa trồi ra khỏi làn da và trở thành mấy lóng xương khô trần trụi kiểu xương chim.

"Eo ôi!" Jake thốt lên, ráng cười nhưng mặt lộ vẻ ghê sợ. "Coi kìa, cái này mới à nha!"

"Chúa ơi, tui hổng muốn thấy lại lần nào nữa đâu á!" Tôi nói.

Biến hình thiệt hổng cách chi đoán trước được. Mọi thứ chả tuần tự gì ráo trọi. Nó toàn tới đủ các bước bất ngờ, kỳ cục, hoàn toàn hổng có gì là dễ coi chút nào.

Cái món xương trần lộ ra là mới hẵn. Và cực kỳ, cực kỳ không đẹp chút nào hết.

Cộc! Cộc! Cộc! Cộc! Cộc! Lại có tiếng gõ cửa.

“Có ai trong đó không?” Một giọng đàn ông cất lên.

“Có đấy, có người trong này” Jake hét lại “Bố khỉ!”

“Ra ngay!”

“Sao cơ?” Jake hỏi.

Đúng lúc đó cặp môi tôi đã chuyển thành chiếc mỏ cứng.

“Mấy đứa nhóc tụi bay vô đó chích choác hả?”

“Đâu có!” Jake nhìn xuống tôi vẻ sốt ruột “Lẹ lên đi.”

“RA KHỎI ĐÓ NGAY LẬP TỨC”

Lại thêm một giọng nói mới đầy uy quyền, tôi nghe tiếng chìa khóa xoay trong ổ.

“Ngưng biến hình đi!” Jake thì thào “Đứng thẳng lên và đừng nói gì hết”.

Tôi đứng đực ra đó trên những cái chân đầy vuốt, khoảng chín chục phần trăm đã là con ó

biển. Jake trùm cái áo khoác lên người tôi, lồng phần mũ lên đầu tôi và thắt dây lại.

Cánh cửa bật mở. Người quản lý và một cậu nhóc trong đồng phục của tiệm Burger King đứng đó, lom lom nhìn tội tôi.

“Em đang giúp em trai của em đi vệ sinh,” Jake vỗ vỗ lên vai tôi.

Hai người nọ nhìn xuống tôi đang đứng trong bộ áo khoác lưng nhùng, bự đến mức xếp thành lớp dưới cặp chân đầy những vết của tôi. Hai cánh tay tôi rũ xuống lủng lẳng.

“Em của chú nhóc hả?” Người quản lý hỏi. “Nhưng cái áo khoác sao rộng thế?”

“Ấy, cái áo khoác đó được Steve Young ký tên lên đấy!” Jake nói. Như thể đó là một lời giải thích hợp lý.

“Mặt nó sao ngộ quá!” Cậu nhóc thốt lên.

Jake quàng tay quanh tôi như che chở, “Tommy, em đừng nghe họ nói,” nó thì thào, giọng ra vẻ ầm ức. “Mặt em chả sao đâu! Tin anh đi, nó không sao đâu mà! Các bác sĩ bảo rằng rồi ngày nào đó nó sẽ trở lại bình thường thôi.”

“Này, tớ không có ý...” cậu nhóc thanh minh.

“Sao thế?” Người quản lý hỏi, giọng quan tâm. “Em của chú nhóc bị bệnh gì vậy?”

Jake ngó ra “Ờ...”

<Beakanoma,> tôi thì thào nhắc nó bằng ngôn ngữ ý nghĩ.

“Beakanoma,” Jake nói.

<Bệnh này miệng sưng lên, trông như là mỏ chim,> tôi giải thích.

“Bệnh này, ờ... làm miệng sưng lên, trông như là mỏ chim,” Jake lặp lại.

<Nó đặc biệt bi thảm vì chỉ tác động lên những người thực sự thông minh và đẹp trai,> tôi nhắc tiếp.

“Im cái miệng dùm đi,” Jake thì thào.

Jake kéo tôi chuồn lẹ ra khỏi phòng vệ sinh, đi nhanh hết mức trong khả năng tôi có thể bước bằng mấy bộ móng vuốt chim với áo khoác lưng nhùng trùm lên người.

CHƯƠNG 5

David sống trong một căn nhà hai tầng lầu, phía trước nhà có một bãi cỏ, sân sau có để một vỉ nướng thịt và một bộ nhún rỉ sét. Và một bể bơi nữa chứ.

Tự dừng mà tôi ghen tỵ quá nè. Tôi đâu có cái bể bơi nào đâu.

Hắn có một phòng ngủ ở trên lầu.

Tobias, Rachel và tôi bay phía trên căn nhà ở độ cao khoảng mười lăm mét. Tôi chột hiều vì sao Tobias không thích bay ban đêm. Trong bóng tối, mắt điều hâu cũng chả khá hơn mắt người là mấy. Và khi mặt trời lặn thì các luồng khí ấm tạo thuận lợi cho việc bay lượn cũng biến mất theo.

Vì thế mà rất khó để đập cánh qua vài khu nhà từ tiệm Burger King tới nhà David. Lại còn khó phân biệt nữa chứ. Bạn đã bao giờ xác định chính xác một căn nhà ban đêm chưa? Từ khoảng 15 mét trên không í? Hồng dễ. Nhưng bể bơi lại được rọi sáng và tui tôi thấy David đang lội tung tăng ở trong.

Phòng của David ở trên lầu có ánh đèn, nhờ đó tui tôi dễ trông thấy cái khối lập phương màu xanh ở trên bàn học của hắn.

<Tốt rồi, mình vô nha!> Rachel nói.

<Hồng được đâu! Cơ thể đại bàng của bồ dềnh dàng quá, làm sao vô lọt cái cửa sổ đó. Thôi, để mình và Marco làm cho.>

<Bực thật!> Rachel ca cẩm. Nhưng nhỏ đành phải thừa nhận rằng Tobias nói đúng.

<Nhớ báo động cho hai đứa tui nếu bồ thấy David ra khỏi bể bơi nha!> Tobias dặn. Nói đoạn, nó ép không khí ra khỏi cánh, chỉnh đường bay, nhắm thẳng ô cửa sổ phòng David đang sáng đèn.

Nhưng tôi đã xoay sở để vượt lên trước Tobias. <Ha!> Tôi khoái trá thốt lên.

<Marco! Cẩn thận đấy. Bồ phải xòe cánh ra khi bay qua cửa sổ. Xòe ra ngay đi, nếu không bồ sẽ đập vào bờ tường đối diện cho coi.>

<Nè, bồ coi tui là tay mơ hả? Tui đâu có ngu dữ vậy.>

<Bồ đâu có ngu dữ, chỉ ngu vừa vừa thôi!> Từ bên trên, Rachel nói xen vào.

Tôi lao xuống. Trục chỉ ô cửa sổ. Quá đã. Chắc lái phản lực cơ đáp xuống tàu sân bay vào ban đêm cũng chỉ đã đến thế là cùng. Chỉ có một mục tiêu bé tí, mờ ảo giữa cả một màn đêm mịt mùng.

<Nhớ tránh xa cái thanh đó nha,> Tobias nói. Nó ở phía sau tôi chỉ chừng hai mét.

<Cái thanh nào?> Tôi hỏi lại, nhưng ô cửa sổ đã lù lù hiện ra trước mắt tôi! Bị ánh sáng phỉnh mắt rồi! Tôi tưởng nó xa hơn kia.

Tôi ra sức giảm tốc, sẵn sàng xòe cánh ra một khi lọt vào phòng. Và rồi tôi thấy cái thanh dùng để chống cửa sổ, giữ cho nó không sập xuống.

“Bộp!” cánh trái của tôi quệt trúng cái thanh.

<Má ơi!> Tôi hét lên.

RẦM! Cánh cửa sổ rơi sập xuống, phát ra một âm thanh rùng rợn.

RẦM! Tobias tông vào ô cửa sổ đã bị đóng.

RẦM! Tôi va vào bờ tường, do mãi phân tán nên tôi không kịp xòe đôi cánh.

Tôi rơi lộn ra sau cái tủ áo, bị kẹt trong cái kẽ cỡ một tấc, không cách chi cục cựa được. Chỉ còn cách trườn dần xuống phía tấm thảm.

<Tobias!> Rachel hét hải gọi.

<Mình không sao!> Tobias đáp, <Giáo sư Plum có lần làm như vậy trong nhà kính với cái chân giá nền!>

Tobias còn sống. Nhưng chắc chắn nó đã bị giáng một cú chết điếng. Coi bộ nó đang nhớ lại trò chơi *Tìm Manh Mối*[1].

Tôi cũng hổng ở trong bộ dạng ngon lành gì. Tôi đang lách dần ra, nhích từng phân một.

“Meeeeoooo!”

Ồ ồ.

Tôi nhích nhanh hơn, nhanh nữa, tuyệt vọng cố thoát khỏi kẹt tủ.

Có vật gì đó cạ cạ vào những chiếc vuốt thò ra của tôi. Tôi biết đó là gì.

Một bên cánh thoát rồi! Rồi thân hình tôi. Và rồi thì... “Gừừừừừ!” tiếng kêu của một con mèo. Một con mèo bụi màu xám, với cái mõm bụi đang nhe ra những cái răng nhọn hoắt.

<Mèo ngoan> tôi cất giọng êm ái <Mày là mèo ngoooaaan mà.>

Con mèo rõ ràng hổng ưa mấy con chim bụi chui vào phòng của nó. Và chắc chắn là nó càng không ưa những con chim bụi lắm lời.

“Meee0000!” Nó kêu tương lên, bày tỏ cảm xúc của nó với tôi.

<Scarlet? Có phải đó là Cô Scarlet trong trò chơi giáo sư đó không ta?> Tobias thắc mắc.

<Marco! Ra khỏi đó lẹ đi!> Rachel hét lên. <Mình nhìn thấy một con mèo.>

<Ừ. Tui cũng mới vừa thấy nó thôi á.> Tôi đáp.

Tại tôi gặp mèo nhà hoài. Tôi đã từng thấy vô số mèo nhà. Nhưng khi là chim thì bạn sẽ thấy bọn mèo nhà khác xa. Cho dù là một con chim bụi, dữ dằn thuộc loài chim săn mồi.

Xoạc! Con mèo tát vào cánh tôi, các vuốt nhọn của nó xòe ra.

<Đủ rồi nhe, mèo. Muốn chơi ta hả? Được ta sẽ cho mi biết tay!>

Con mèo có vẻ hổng ngán. Nó chồm lên. Mới một phần tỷ giây trước nó còn cách tôi tới nửa thước giờ đã sát rạt bên tôi.

<Ááááááá!> Tôi hét lên.

“Meeeo000 - Gùrùrùrùrù!” Con mèo đáp lại.

Bất chợt cục diện chuyển thành một mớ bòng boong những vuốt, móng, mỏ, răng của cuộc vật lộn điên cuồng giữa ó biển và mèo nhà. Tôi và con mèo tạm rời nhau ra, thở phì phò và gườm gườm nhìn nhau. Tôi đã giáng được vài cú ra trò. Nhưng con mèo này nhanh quá chừng. Nó đã cào xước cả bụng tôi, cắn vào cổ, vào cả hai bên cánh và vào cẳng trái của tôi. Tất cả diễn ra chỉ trong chừng sáu giây.

Tôi chưa sẵn sàng cho vòng đấu thứ hai. Tôi không hề muốn rằng bản cáo phó của tôi viết rằng: “Chết do thương tích sau một vụ choáng nhau với một con mèo nhà béo ụ.”

Tôi phải hoàn hình. Hoặc tôi phải trốn thoát.

Thoát qua cái cửa sổ đã sập xuống á? Đâu được. Hay qua cánh cửa đóng chặt kia? Cũng đâu được.

Chỉ còn cách hoàn hình.

Nhưng ngay lúc đó nhỏ Rachel quyết định xông vào cứu tôi.

CHOAAANGG!

Kính cửa sổ vỡ tung! Một viên đá bay vào, tiếp theo sau là một con đại bàng cánh bạc to đùng, cặp cánh gập ra sau.

Rachel đập ngay lên chiếc giường.

“Gùrùrùrùrù!” Con mèo phát biểu bằng một giọng rất sừng sốt.

<Nhào vô đi, chơi tay đôi nè!> Rachel quát lên.

Và chính ngay lúc đó cánh cửa mở tung ra. David ào vào. Con mèo ré lên, nhảy bám vào tấm rèm bên cửa sổ.

<Ra đằng cửa đi!> Rachel nói.

<Đồng ý!> tôi nói <Nhưng phải quắp cái hộp trước đã!>

<Tui dụ David, còn bồ thì quắp nó nha!> Rachel nói rồi bắt đầu vỗ cánh điên cuồng, và cào cấu loạn xạ bằng những chiếc vuốt.

“Cha mẹ ời!” David thốt lên.

Rachel bắt đầu xé mấy cái gối làm lông chim nhồi trong gối bay tá lả khắp phòng. Tôi gượng dậy, vỗ cánh bay đến cái bàn học của David. Chiếc hộp! Nó kia rồi!

David chồm lại bàn, giật ngăn kéo và rút ra....

<Súng! Tên nhóc này có súng?!?> Tôi hét lên.

Đâu đó rất xa tôi nghe có tiếng nói, <Thiệt ra, Cô Scarlet, tôi nghĩ là cô phải giật một cú mạnh hơn mới phải>

CHƯƠNG 6

<**S**úng hả? Súng nào?> Rachel la lớn.

Bộp! Bộp! Bộp!

Vật gì đó găm vào cái bụng trần của tôi. <Hắn có một khẩu súng bắn chim!>

<Thứ đó có thể bắn lòi mắt người ta đấy!> Rachel giận dữ hét lên.

<Người ta nào, tui đây nè!> tôi nói và quắp một cái cẳng vào cái hộp. Nó bự quá! Tôi phải dùng cả hai cái cẳng mới giữ được cái hộp, nhưng rồi tôi đứng không vững nữa. Tôi vỗ cánh như điên, cố lết ra khỏi cái bàn mà vẫn lồi theo chiếc hộp.

Bộp! Bộp! Lại những viên đạn bắn ra từ khẩu súng của David.

<Hắn bắt đầu làm tôi nổi khùng rồi đó!> Rachel giận dữ nói.

<Đừng có làm hại hắn!> Tôi nói <Hắn chỉ là người ngoài cuộc vô tội>

<Vô tội cái con khỉ m...>

Bộp! Bộp! Bộp!

Tôi vỗ mạnh đôi cánh, kéo lết cái hộp ra tới cửa. Rachel coi bộ khá hơn chút đỉnh, nhưng khi ra tới hành lang thì đôi cánh của nhỏ và mạnh vô tường.

“Ôi, dừng! Dừng làm vậy!” David hét lên “Trả cái hộp xanh đó cho tao!”

Tôi và Rachel cố sức chạy tiếp: hai con chim trúng đạn đang lê lết, loạn choạng, một con kéo rê theo chiếc hộp màu xanh. Và phía sau là một tên nhóc đang giận dữ la hét và nã súng lia lịa.

Bay xuống tiền sảnh!

<Úi da!>

<Cẩn thận!>

“Trả cái hộp cho tao!” David hét lên.

Bộp! Bộp! Bộp! Đạn lại vãi tiếp.

Xuống cầu thang nào!

<Úi!>

<Nè! Phải cẩn thận chứ!>

“Trả cái hộp cho tao!”

Bộp! Bộp! Bộp!

Tụi tụi băng qua căn phòng sinh hoạt chung. Ở đó, tivi đang chiếu phim "Buffy kẻ tiêu diệt Ma Cà Rồng."

<Ôi, tui quên đặt chế độ thu băng video rồi!> Tôi nói. <Thế là lỡ mất phim Buffy rồi.>

Bộp! Bộp! Bộp!

<Úi da! Ngày mai lên trường tui phải kiếm chuyện đập cho tên nhóc này một trận mới được> Rachel hầm hè <Tui đi mở cửa kính lửa đây! Bỏ khiến hấn phân tâm một lúc đi!>

<Khiến hấn để ý tui á? Bằng cách nào? Bỏ chỉ cho tui cách hoá thân thành *Chúa tể Khiêu Vũ* đi?>

Rachel dùng mỏ kéo tay nắm cửa cánh cửa kính lửa. David lao thẳng vào tôi. Lao thẳng vào chiếc hộp xanh.

Tôi chỉ có thể hoặc là vọt lên, cấu vào mắt hấn, hoặc là nhả chiếc hộp ra. Nhưng David đâu phải là kẻ thù, và tôi thì không đủ nhẫn tâm để cào xé một kẻ ngoại cuộc vô tội.

Tôi nhảy lùi khỏi chiếc hộp. Cánh cửa trượt ra, mở toang. Rachel và tôi vỗ cánh bay qua bãi cỏ, qua sân sau, bể bơi, qua hàng rào, và ra khỏi khu nhà.

<Mình không biết phải giải thích ra sao với anh Jake đây,> Rachel nói.

<Tụi mình bị đập te tua bởi một tên nhóc trang bị súng bắn chim. Nghe thảm quá.>

Một con điều hâu bay lên nhập bọn với hai đứa tôi.

<Tobias hả?>

<Ờ, mình đây. Má ơi, mình bị một cú y như là trời giáng. Mình còn mơ một giấc mơ kỳ dị nữa chứ, tự dưng bị kẹt trong một cái nhà kính với Giáo sư Plum. Nhưng này, mọi chuyện thế nào rồi?>

CHƯƠNG 7

Đúng là không phải giờ hoàng đạo của cả bọn. Tụi tụi đành thối lui, tụ tập lại và quyết định thử thêm một lần nữa vào tối hôm sau, khi David đã nguôi ngoai bớt. Tụi tụi phải lấy lại chiếc hộp xanh đó trước khi bước vào giải quyết vấn đề lớn hơn là làm sao cứu được các nhà lãnh đạo chủ chốt của thế giới khỏi cạm bẫy của bọn Yeerk.

Thêm vào đó, tôi còn phải bơi ra cho đủ một bài viết môn khoa học mà tuần trước tôi đã quên bém chừa nộp.

Ngày hôm sau lại là một ngày đi học. Bạn biết cái kiểu bắt di bắt dịch hàng ngày rồi đó: dậy thiệt sớm, tắm, đóng bộ vô, mỗi cảng chờ xe buýt cùng với đám ngốc bung xung chung quanh, chen lấn để kịp giờ kiểm tra đầu giờ, nhồi lên cái xe chật ních muốn bẹp hết cả mông. Rồi cũng thấy bóng dáng cái trường, đi vô cổng với cái cảm giác, ít nhất cũng là cảm giác của tôi, như đang chìm xuống. Rồi thì bạn chạm trúng một cô nàng dễ thương nào đó, cái cô nàng còn chưa gọi bạn là “Đồ quý” và bạn bắt đầu nghĩ, *Ờ, chắc mình cũng qua được thêm một ngày nữa đây.*

Vào lớp. Nghe giảng. Nghe giảng. Căn tin. Ăn trưa.

Một hàng dài xếp trước cái quầy đang bốc mùi thứ gì đó ươn ươn. Cái bắp? Cà tím? À không, súp lơ.

“Cậu nói tên cậu là Marco, đúng không?”

Tôi quay ngoắt ra sau song tay vẫn tiếp tục đẩy chiếc khay nhựa dọc hàng khay đặt trên bàn bếp trong căn-tin nhà trường. Đó là David. Tôi giật bản mình, y như một tên đột nhập tội lỗi đang bị cảnh sát trường chất vấn.

"Phải. Tôi là Marco," tôi nói. "Cậu là David, phải không?"

Cậu ta gật đầu. Rồi David nhìn các món ăn đang bốc hơi nghi ngút “Đồ ăn ở đây khá hơn trường cũ của tớ.”

“Khó tin quá. Không thể tệ hơn được nữa. Trừ khi cái trường cũ của cậu là nhà tù á.”

David không cười mà chỉ nhìn tôi chăm chặp. “Có một chuyện rất kỳ lạ đã xảy ra cho tớ bữa qua. Lạ ghê lắm. Muốn nghe không?”

“Nghe chứ. Sao? Chuyện gì...”

“Súp lơ hay thịt hầm với đậu đũa?” Cô phục vụ hỏi tôi. “Nào, Marco, đẩy khay tới đi chớ.”

“Dĩ nhiên là thịt hầm ạ,” tôi nói. “Tên này có vẻ rất Pháp[2] quá.” Tôi quay qua David và nói, “Cậu biết nó còn được gọi là gì không? Nước đục.”

Vẫn hồng cười.

Tụi tôi lấy thức ăn rồi la hét mở đường qua cái sở thú náo nhiệt vốn là căn phòng ăn. Có một cái bàn hai chỗ ngồi còn trống ở một góc xa trong phòng. Tôi ngồi xuống. David ngồi vào chiếc ghế đối diện tôi.

Tôi cố làm mặt tỉnh, tỏ ra không mấy quan tâm đến câu chuyện của David, vì cơ bản tôi biết tổng chuyện này rồi mà.

“Cậu có nhớ cái hộp xanh tớ cho cậu coi bữa qua không?” David hỏi tôi.

Tôi làm bộ suy nghĩ. “À phải. Tớ nhớ rồi...”

Hắn nhào người ra trước. “Đêm qua có kẻ toan đánh cắp nó đấy. Cậu không thể đoán nổi chúng làm cách nào đâu. Chúng huấn luyện chim để làm điều đó đó...”

“Cậu nói sao?”

“Có hai con chim bay qua cửa sổ phòng ngủ của tớ rồi tìm cách lấy cái hộp ra. May quá, con mèo Bé Bự của tớ đã tấn công một con chim.

“Cậu đặt tên con mèo là Bé Bự à?”

“Tớ chỉ ước giá như lúc đó con rắn của tớ chui ra khỏi cái hộp ngủ của nó. Nó đã được rút nọc, nhưng tớ cá là nó sẽ hù mấy con chim kia chết khiếp.”

“Rắn à?”

“Ờ, rắn hổ mang đấy - quà của ba tớ. Ông thường đi ra nước ngoài. Ông là điệp viên mà. Cậu đừng nói cho ai biết đấy nha!”

Cả đồng chuyện kỳ khôi. Một con mèo tên là Bé Bự, một con rắn hổ mang, một ông bố điệp viên...

“Được thôi,” tôi nói.

“Nè, tớ biết nói ra nghe cũng kỳ, nhưng mấy con chim này hồng phải chim bình thường đâu nha. Một con còn biết kéo cánh cửa lùa nửa đấy. Hình như là một con đại bàng thì phải.”

“Thế người ta định ăn cắp cái hộp xanh đó làm gì?” tôi làm bộ ngây ngô hỏi.

David lắc đầu. “Tớ cũng không biết nữa. Nhưng chắc là nó phải có giá trị lắm, nếu không thì ai đó mất công huấn luyện mấy con chim kia để làm gì?”

Tôi gật đầu. “Nghe cũng có lý.” Ờ, quá có lý đi chứ: chim-ăn-trộm. Quá nhiều lần tôi phát hiện ra đời sống của mình đúng là điên đến mức tôi cũng hồng hiểu nổi cái gì là điên rồi thực sự nữa.

“Tớ dám cá là nó đáng giá rất nhiều tiền, vì vậy tớ đang tìm cách bán nó đây.” David nói tiếp.

Câu này làm tôi buốt cột sống. “Bán nó hả?”

“Ừ. Tối qua, sau khi vụ đó xảy ra, tớ đăng một thông báo “bán đồ” trên một vài trang Web. Tớ mô tả nó rất kỹ, kể cả các ký tự trên đó nữa. Sáng nay trước khi đến trường, tớ đã kiểm tra lại và thấy đã có người trả lời. Tay đó nói sẽ trả rất hậu và sẵn sàng tới bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu...”

Tôi ghen thở mất chừng mười giây.

"Cậu đã làm gì?"

“Marco à, tớ nghĩ rằng tớ cần phải có hậu viện. Cậu biết đấy, phải có người yểm trợ tớ chứ, ngộ nhỡ có chuyện gì không hay thì sao. Ở đây tớ chỉ quen mỗi mình cậu.” David lúng búng tiếp.

“Cậu có cho cái tay đó địa chỉ nhà cậu chưa?” tôi hỏi.

David cười mỉa. “Tớ đâu có ngu. Hắn có thể cướp cái hộp của tớ trong khi tớ bị mắc kẹt ở trường lắm chứ.” Nó lắc đầu, nhìn tôi bằng ánh mắt hơi láu cá. “Tớ gài chế độ hẹn giờ để bức E-mail mang địa chỉ nhà tớ không được gửi đi cho đến ngay trước khi tớ về đến nhà.”

"Đã hẹn giờ à?" Tôi nói.

Nó gật đầu. "Tớ gửi email, tay đó đến lấy và tớ sẽ cho cậu 10% phần công giúp tớ giải quyết xong vụ này."

"Kế hoạch khéo đấy," tôi cố lấy giọng tỉnh. Nhưng trong bụng tôi lại thầm rửa, *Mày đúng là thằng ĐẠI NGU! Mày có biết ai sẽ lò đầu ra để lấy cái hộp đó không?*

Dĩ nhiên là tôi không nói thành lời.

Tôi bắt gặp Jake đang đi về hướng tôi. Tôi khẽ lắc đầu làm dấu, thế là nó quay đi.

David tiếp tục huyền thuyên về cuộc chiến với bọn chim. Rồi tiếp tục với kế hoạch tiêu món tiền sắp sửa có được do bán cái hộp. Nhưng tôi hầu như không chú ý lắng nghe.

Vài giờ nữa, bức E-mail sẽ được gửi đi. Và rất, rất nhanh sau đó, David sẽ phải đón tiếp một vị khách mà chắc chắn nó sẽ không bao giờ muốn gặp.

Tôi ngồi đó, nhìn David và nghĩ, "làm thế quái nào mà tao cứu mạng mày được đây?"

CHƯƠNG 8

Tôi kể lại mọi sự cho Jake nghe trong giờ học. Nó nhảy nhồm lên, buột ra một tiếng rửa và điều đó đã khiến nó bị điều lên phòng thầy hiệu trưởng để giải trình.

Buổi chiều, tôi kiểm cách kể lại cho Rachel và Cassie nghe. Tôi phải đợi cho đến khi cả hai nhỏ đi cùng nhau vì Cassie mới kèm được tính nóng nảy của Rachel.

Có một điều khỏi phải bàn cãi: Tui tôi không muốn bức E-mail đó được gửi đi. Điều này có nghĩa là tôi phải bỏ học hai tiết cuối. Jake ra quyết định cuối cùng giữa tiết năm và tiết sáu ở gần học tử của tôi.

"Tớ cái máy tính của David thủ tiêu bức E-mail liền đi." Jake nói.

"Hắn có thể cài password đấy," tôi nhận định. "Có lẽ phải lôi cả Ax đi cùng..."

Jake gật đầu. "Bồ không có nhiều thời gian đâu. Chuồn tiết thôi. Bồ có thể chép lại tập của mình sau."

"Cảm ơn," Tôi nói. "Nhưng tui nghĩ là rồi tui mượn tập của Cassie thì hơn. Tập của bồ toàn mấy hình nguệch ngoạc máy bay và xe tăng thôi hà."

Tôi biết cách trèo lên sân thượng trường tôi học, và hên sao, không có ai ở trên đó cả. Tôi cởi quần áo mặc ngoài ra dúi vào chiếc ba lô. Tôi sẽ phải lấy lại balô sau vậy. Năm phút sau, tôi đã là một con ố biến bay bổng ở trên không.

Tôi biết tôi đang thực thi một điệp vụ sống còn tuyệt vọng. Nhưng điều đó cũng hồng hoàn toàn xóa đi niềm vui sướng khi tôi cất người khỏi mái nhà của ngôi trường và cảm nhận từng lớp không khí cuộn dưới đôi cánh mình. Ý tôi là, xin lỗi bạn nhé, nhưng có khi nào bạn ngồi trong lớp, và ước ao rằng bạn sẽ phóng mình vào trong khoảng không xanh ngắt hoang dã kia không? Quá đã luôn ấy chứ. Cho đến khi tôi chợt nhớ ra có khả năng nhà trường sẽ gọi cho ba tôi để báo vụ chuẩn học. Ý tưởng đó làm giảm đi cảm giác thoải mái đôi chút.

Thêm nữa, nhiều khả năng vào cuối ngày hôm nay tôi lại phải choảng nhau với Visser Ba chưa biết chừng.

Đó là một ngày nắng đẹp, vài áng mây lớn tích tụ, xếp lên nhau hàng dặm cao trên bầu trời. Những luồng khí nóng bốc lên từ mặt đất nhắc tôi bay bổng lên cao, cao nữa. Cho đến khi những ngôi nhà trông tựa những hộp giày và những chiếc xe trông tựa những hộp diêm đồ chơi.

Tôi hướng về đường ranh xa tít của khu rừng. Tìm ra Ax cũng chả dễ dàng gì vì cứ ban ngày là ảnh trốn biệt để tránh mấy tay săn hươu. Tệ hơn nữa, có thể một tên Mượn xác-Người nào đó bắt gặp ảnh và nhận ra ảnh là ai.

Giờ thì tôi bắt đầu nhận ra gió đang thổi ngược chiều bay của tôi. Điều đó có nghĩa là tôi bị bay chậm lại. Nhưng Tobias đã dạy tôi rằng đôi khi độ cao giúp làm tăng tốc độ bay. Coi, nếu bạn lên đủ cao, bạn có thể lợi dụng trọng lực để nhào xuống một đoạn khá xa, cho dù ngược chiều gió. Giống như khi leo lên đỉnh một dốc trượt thật cao vậy, cho dù gió có ngược chiều, bạn vẫn có thể trượt xuống tận chân dốc.

Tôi cuờn một luồng khí nóng dâng lên tối đa. Tôi không biết mình lên cao được bao nhiêu. Nhưng cũng đủ để tôi bắt gặp một chiếc máy bay tư nhân nho nhỏ ở cùng cao độ với tôi.

Tôi nhắm hướng rừng bay tới và lượn một vòng rộng và nhẹ nhàng để hướng tới mục tiêu của tôi.

Ax lang thang trong một diện tích rừng chừng mười dặm vuông. Bạn có hình dung được diện tích rừng đó là thế nào không? Lớn lắm đấy. Và cũng rất nhiều cây nữa. Cặp mắt ó biếc của tôi thấy tất tật mọi thứ, từ những con bọ, con sâu cho đến những chiếc lá chết ở bên dưới, thế mà tôi vẫn chưa thấy Ax. Không phải là một lúc lâu đâu, mà là quá lâu kìa.

Giờ thì tôi bắt đầu sốt ruột. Cực kỳ sốt ruột luôn. Tôi đã biến hình được hơn một giờ rồi, và cho dù tôi có tìm ra Ax đi nữa thì tôi vẫn còn phải bay hết chặng đường trở về chỗ...

Một thoáng chuyển động ở bên dưới!

Một con hươu. Không phải! Hươu đâu có bộ lông ngả màu xanh.

Tôi ép không khí, lao xuống.

<Ax! Ax! Phải bồ đó không? Tui nè, Marco nè!>

Ax ngừng chạy. Giờ thì tôi đã ở đủ gần để nhận ra một con mắt cuống của ảnh đang chĩa lên bầu trời và rọi thẳng vào tôi.

<Ừa, bạn không đi học sao, Marco?>

<Bồ là ai hở, giám thị chuyên kiểm học sinh trốn học chẳng? Tui đang cần bồ giúp đây. Bồ có cho rằng bồ có thể gỡ được mặt khẩu mà người ta cài trên máy vi tính không?>

Ax cười, rồi ngưng lại. <Ồ, hóa ra là bạn đang nghiêm túc thiệt. Thế mà tôi tưởng bạn đang đùa chứ. Tôi đang cố gắng nhận diện cách nói đùa của loài người để ứng xử cho phù hợp đây.>

<À, ờ.> Tôi đáp xuống ngon lành trên một thân cây đổ, vuốt cấu vào gỗ mục, làm kích động một đám mọt, rồi hỏi. <Vậy thì, bồ có làm được không?>

Ax trả lời, <Dĩ nhiên là được rồi. Gỡ mặt khẩu cái trên một cái máy tính của loài người á? Tôi biết bạn không có ý nhục mạ tôi, nhưng thiệt tình mà nói, câu đó mà đem hỏi bất kỳ người Andalite nào thì nghe chẳng khác gì một lời nhục mạ.>

Tôi hừ một tiếng <Vậy thì bồ phải biến hình ẹ đi! Tụi mình có công chuyện gấp lắm đó>

<Chuyện gì vậy?> Ax vừa hỏi vừa gấp rút biến hình.

<Cái hộp xanh. Nếu tui đoán đúng thì trong vòng khoảng một tiếng nữa Visser Ba sẽ nhận được bức E-mail mời chào hấn mua cái hộp đó.>

CHƯƠNG 9

Thời gian đang cạn đi rất nhanh.

Tụi tôi bay đến nhà David. Gió thuận chiều nhưng thật khó tìm ra một ngôi nhà giữa một lô một lốc các ngôi nhà trông tương tự như nhau, mà lại tìm từ trên không nữa chứ, trong khi lần cuối tụi tôi nhìn thấy nó lại là vào ban đêm.

<Bạn có lạc không đấy, Marco?> Ax hỏi.

<Tìm cái bể bơi đi. Nó có hình quả thận đấy.> Tôi nói.

<Một cái bể? Ý bạn nói là Vũng Yeerk hả?>

<Không, chỉ là bể bơi bình thường của loài người thôi.>

<Tôi chưa bao giờ nghe về cái gì giống vậy cả. Có phải chỗ đó giúp tái tạo năng lượng không?>

<Không. Nhưng đó là nơi giúp bồ kiếm bạn bè khi mùa hè tới đó.>

Tôi nhận ra một bể bơi màu xanh, hình trái thận và quay liền về hướng đó. Có vẻ đúng rồi. Đích thị là nơi này rồi.

Có điều là ở ngay phía bên kia đường cũng là một căn nhà y chang với một cái hồ cũng y chang.

Tôi xém hét lên vì tuyệt vọng. Nhưng rồi, ngay bên trên tụi tôi, một giọng nói bằng ý nghĩ chọt vọng xuống <Ax hả? Còn ai kia, Marco hay Cassie vậy?>

<Tobias!> Tôi reo lên <Bồ làm gì trên đó vậy? Làm sao bồ biết là tui với Ax?>

<Tên ngốc nào cũng thấy rõ rằng một con điều mướp phương Bắc và một con ó biển bay lòng vòng nhòm ngó cửa sổ nhà người ta là điều rất bất bình thường...>

<Sau này tha hồ mà điếu,> tôi vặc lại, <Tụi mình cần tìm ra nhà David. Ngay bây giờ!>

<Cách một dãy phố về phía tây,> Tobias nói. <Bám sát nhé, mình sẽ chỉ cho mấy bồ.>

Tobias lao xuống hết tên lửa nhắm thẳng vào mục tiêu. Ax và tôi vỗ cánh đón nó.

<Có vụ gì dính líu vậy?> Tobias hỏi.

<David rao bán cái hộp xanh trên Internet. Đã có một khách hàng quan tâm. Có một bức E-mail tui mình phải huỷ gấp. Nhưng tui lo là David có cài password. Chính vì vậy tui phải lôi Ax theo.>

<Ờ... nếu có password, tại sao không đơn giản là tắt búng cái máy tính đó đi cho rồi?> Tobias buột miệng nói.

Tôi hầu như đứng ngây ra trên nóc nhà, cảm thấy mình đúng là một tên đại ngốc nhất thế giới. Dĩ nhiên rồi, chỉ cần tắt búng cái máy tính đó đi là xong chuyện. Hay hét ra là rút dây điện thoại.

Tôi ghét cảm giác thấy mình như một thằng ngốc.

< Tốt nhất vẫn là tụi mình nên làm sao cho nó giống như cái thư vẫn được gửi đi ngon lành. Rồi nếu David không thấy có thư trả lời, hẳn sẽ kết luận rằng là hỏng ai thêm quan tâm tới vụ đó sất.>

<Làm cách nào để lọt vào trong nhà đây?> Tobias hỏi <Tất cả cửa sổ đều đóng kín. Mình hỏng muốn ủi vô cửa sổ nữa đâu nha.>

Tụi tôi bay lòng vòng phía trên căn nhà một hồi. Tobias nói đúng. Các cửa sổ đều đóng. Có một tấm ván ép bít kín cái cửa sổ mà Rachel đã làm bể kính hôm qua.

Giờ thì tôi đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn đôi chút. Tụi tôi còn cả hơn một tiếng đồng hồ trước khi bức E-mail đó được gửi đi kia mà. Còn cả đồng thời gian ấy chứ.

<Này nha, Ax và tui sẽ biến thành gián bò qua cánh cửa hậu. Tobias, bồ canh giùm, đừng để con gì thịt bọn tui đó nha.>

Ax và tôi đáp xuống sân sau. Ở đó có một bờ rào cao ráo. Tụi tôi nhìn vào từng cửa sổ để an tâm không có ai trong nhà.

Tôi hoàn hình gần chỗ bộ nhún rỉ sét rồi cùng Ax tiến lại chỗ cửa hậu. Tôi quỳ xuống nhìn qua cái khe dưới cánh cửa. Với một con gián thì cái khe đó rộng rãi chán.

<Được rồi, vô việc thôi,> tôi nói và vịn tay lên nùm cửa trong khi chuẩn bị biến hình. Nhưng tôi chợt cảm thấy cái nùm xoay nhẹ.

<Ê, họ quên khoá cửa nè,> tôi nói, <Vô luôn đi>

<Đừừnnnnng> Tobias hét lên, đúng lúc tôi đẩy cánh cửa mở tung ra.

"Có chuyện gì đâu chứ?" Tôi nói. "Cửa mở mà, cứ -"

HúúúúúÚÚÚ! HúúúúúÚÚÚ!

<Chuông báo động chống trộm, là cái “chuyện gì” của bồ đó!> Tobias la lớn.

<Cái tiếng ồn khó chịu đó là gì vậy?> Ax thắc mắc.

<Má ơi!> tôi thốt lên <Nào tới luôn đi! Tobias, thấy cảnh sát tới thì báo ngay cho tui tui nha!>

Tôi ào vào trong nhà. Ax nhảy lóc cóc đằng sau tôi.

Qua nhà bếp, bốn vó của Ax trượt như điên trên tấm vải lót sàn.

HúúúúúÚÚÚ! HúúúúúÚÚÚ!

Qua phòng khách trải thảm.

Choang! Đuôi của Ax quyết trúng một cái đèn bằng sứ, biến nó thành những mảnh vụn.

HúúúúúÚÚÚ! HúúúúúÚÚÚ!

Lên cầu thang.

Choang! Choang! Choang! Ba chiếc khung ảnh gắn trên tường cầu thang bị cái đuôi của Ax quét sạch.

HúúúúúÚÚÚ! HúúúúúÚÚÚ!

"Vụ này hoá ra tuyệt vậy sao!" Tôi la lên thất vọng.

<Marco! Ax! Có người tới đấy!>

Phòng của David. Màn hình máy tính thể hiện một ảnh bảo vệ màn hình trông khá hấp dẫn. Tôi nhấp lấy con chuột. Phần bảo vệ màn hình biến mất. Tôi nhấp chuột hai cái vào biểu tượng AOL.

Lẹ lên - Lẹ lên - Lẹ lên! Chuông điện thoại reo lên làm tôi nhảy dựng lên cả nửa thước.

HúúúúúÚÚÚ! HúúúúúÚÚÚ!

Lẹ lên - Lẹ...

Ai đó đang trả lời điện thoại! Tôi liếc qua Ax. Hồng phải ảnh.

HúúúúúÚÚÚ! HúúúúúÚÚÚ!

Ai đó vừa tắt chuông báo động!

Từ dưới lầu, tôi nghe một giọng đàn ông mạnh mẽ, “Phải tôi đang ở nhà, còn chuông báo động thì đã tắt rồi. (Ngưng) Không sao, tôi tự giải quyết được mà. (Ngưng) Không, tôi là nhân

viên công lực. Không cần cử người của các ông đến đây đâu, cứ để tôi kiểm tra coi sao.”

Tiếng gác máy.

Ba của David là cái chắc. Một “nhân viên công lực” từ sở về thẳng nhà. Ông chắc chắn là có mang theo súng.

Tôi liếc qua màn hình. Phần mềm AOL đang nạp. Quá chậm.

Không còn thời gian để chờ đợi nữa rồi. Tội tôi phải nấp thôi. Phải tìm chỗ nấp cho cả tôi lẫn cái tay nửa người nửa hươu to xác kia nữa. Và còn phải trốn một tay rất biết cách tầm nã nữa chứ.

Tuyệt.

<Ax! Vô buồng tắm biến thành con gì đó nhỏ nhỏ đi!> Tôi thì thào.

Ax vọt liền. Tôi chui tọt xuống gầm bàn. Để an toàn, tôi định rút dây điện thoại.

Nhưng bàn học của David lại là loại bàn có tấm chắn ở phía sau. Tôi không cách chi tóm được sợi dây.

“Có ai trên đó không, khôn hồn bước ra đây thì sẽ tránh được tai nạn,” Giọng ba của David cất lên “Ta không muốn phải bắn ai đâu đấy.”

“Gừ ừ ừ!” Tôi rít lên tuyệt vọng, nháy dựng lên, ngó vào màn hình rồi buông mình lăn xuống gầm giường. Từ chỗ nấp, tôi thấy một đôi giày đang chậm rãi bước qua cánh cửa phòng David.

Tôi nín thở.

Và ngay lúc đó, tôi nhận ra hai thực thể khủng khiếp.

Thứ nhất: Khi liếc nhanh qua màn hình của David, tôi đã nhận ra một điều bất thường. Đồng hồ ở góc dưới tay mặt của màn hình chỉ sai giờ. Nó đã chạy sớm một tiếng. Bức E-mail của David sẽ được gửi đi không phải sau một giờ ba phút, mà chỉ trong ba phút nữa mà thôi.

Thứ hai: Con rắn hổ mang cưng của David đang nằm ngay dưới gầm giường.

CHƯƠNG 10

Con rắn trườn ra khỏi chiếc hộp các-tông. Để tôi nói cho bạn nghe một chuyện nhé: Thời gian ấy mà, chỉ có tính tương đối, vì chỉ trong vòng có năm giây thôi mà tôi đã già đi thêm năm tuổi.

Nó cuộn tròn lại. Và rồi, rất đột ngột, nó vọt lên! Cái đầu bành ra, lưỡi thập thò, nó vươn thẳng lên và...

Bốp!

Con rắn va đầu vào mặt dưới của tấm nệm. Cú va làm cho con rắn ngậy ra một lúc. Mắt nó rọi thẳng vào tôi như thể cú va đó là do tôi gây ra vậy.

Tôi nhớ David có nói đến con rắn đã được rút nọc, hay đại loại là thế. Nhưng làm sao có thể tin một tên nhóc dám nuôi cả rắn được!

Con rắn lom lom nhìn tôi bằng cặp mắt lóng lánh, hiểm ác.

Đôi giày sáp lại gần hơn nữa.

Tôi phải làm sao đây? Tôi có thể biến thành con gì đó nhỏ nhỏ, như gián, kiến hay bọ chét chẳng hạn. Nhưng tôi lại đang bị chiếu tướng bởi một con rắn hổ mang ở cách chưa đầy nửa thước! Ai biết được loài rắn có thể xực con gì?

Nhưng... vẫn còn có một lối thoát, tuy hơi điên rồ chút chút.

Tôi chìa tay về phía con rắn.

Phập!

Con rắn mổ xuống! Nanh của nó cắm vào bàn tay tôi, ngay phần thịt giữa ngón cái và ngón trỏ.

“Ui!” Tôi khẽ rên lên.

“Thôi đủ rồi, chui ra khỏi đó đi!” Giọng của ba David cất lên.

Tôi tóm lấy con rắn và cố giữ nó thật chặt, mặc kệ nó trườn lách, vùng vẫy. Nó đang cực kỳ tức tối.

“Tao đếm đến ba. Và nhớ thò hai tay ra trước đấy nhé!”

Rầm!

Một tiếng động tắc nghẽn. Tôi thấy đôi giày đen quay ngoắt lại, hướng về phía buồng tắm. Ax đang gây phân tán. Ôi, chàng Ax tốt bụng của tôi!

Tôi giữ chặt con rắn và bắt đầu thu nạp ADN của nó. Thông thường các con vật khi bị thu nạp đều dịu xuống, lỏng người ra và trở nên rất hiền hoà, nhưng con rắn mát dây này thì không thế. Nó vẫn vùng vẫy như điên dại.

Cửa phòng tắm bật mở.

“Tốt lắm, bước ra đây đi và... ối trời!”

Tôi nghe tiếng khẩu súng nhét vào bao. Rồi đôi giày bụi màu đen bắt đầu nhảy “vũ điệu dậm gián”.

<Marco! Tôi đang biến thành nhện và cái gã người này đang tìm cách đập tôi bằng đôi vó nhân tạo của hắn.>

Dĩ nhiên tôi không thể trả lời Ax, bởi lẽ tôi chưa biến hình. Điều duy nhất tôi có thể làm là lòi

kéo sự chú ý của ba David để giúp Ax, giống như Ax đã từng làm vậy để giúp tôi.

Cho nên tôi thấy con rắn hổ ra khỏi gầm giường. Nó lẩn nhón trườn ra giữa phòng. Ba của David reo lên, “A, Spawn! Tóm con nhện dùm tao đi, Spawn!”

Tình hình chuyển từ xấu sang cực kỳ tệ hại. Con rắn hổ mang cắn đôi mắt khó chịu của nó vào chàng Ax tội nghiệp đang cuống quýt lạng lách giữa “đôi vó nhân tạo” đen thui và to đùng của người đàn ông kia.

Ax sắp bị dậm nát bét hoặc bị xơi tái, hoặc có thể bị cả hai.

Giờ thì không còn cách chi khác hơn là bò ra khỏi gầm giường và...

Đỉnh đoong! Tiếng chuông cửa vang lên gióng giả.

“Tóm con nhện đi, Spawn! Có người gọi cửa đó! Chắc là mấy tay cóm của Công ty an ninh. Đúng là một lũ vô dụng... Ta đã bảo đừng làm phiền ta rồi mà.” Người đàn ông vừa lau bầu vừa bước ra khỏi phòng.

Tôi trườn thật nhanh khỏi gầm giường, rồi đứng bật dậy, xem nữa là tôi đập trúng Ax rồi. Tôi hất văng con rắn Spawn ra xa.

Tôi hút Ax vào lòng bàn tay rồi vọt trở lại chỗ máy tính.

Ở đó, trên màn hình, là dòng chữ định mệnh: thư của bạn đã được chuyển.

Tôi thở dài ngán ngấm. Tôi đang giữ một người Andalite trong lối hình biến trong tay. Một bức email chết người đã bị gửi đi. Ông bố cảnh sát của David có thể có ý trở lại và tiếp tục lục soát. Rồi tôi còn bị một vết rắn cắn đau nhức trên tay nữa chứ. Ít nhất là con rắn này không có nọc độc. Nếu không thì giờ này chắc tôi đã ngỏm củ tỏi rồi. Trừ phi đó là một thứ nọc độc có tác-dụng-chậm.

Từ nhà dưới, giọng ba của David vọng lên, “Này, nghe đây, tôi đã dặn văn phòng các anh rằng tôi không cần họ cử người tới cơ mà. Tôi đã nói là tự tôi kiểm soát được tình hình mà...”

Tôi đoán ông chưa nhận ra đám lùm xùm đổ vỡ mà Ax đã vô tình gây ra.

Có tiếng cửa khép lại.

Giờ thì sao đây? Tôi tự hỏi.

Bức E-mail đã bị chuyển đi mất rồi. Ba của David đang sắp sửa lên sục sạo tiếp. Mà tôi lại chưa muốn rời khỏi đây chút nào. Rắc rối có thể bắt đầu bất cứ lúc nào.

Spawn, con rắn hổ mang, đã trườn vào buồng tắm. Ax không đủ thời gian để hoàn hình rồi biến hình lần nữa. Có lẽ chỉ có đủ thời gian cho một lần biến hình ngay trong căn phòng này, và phải làm sao để không bị lộ tẩy. Hoặc bị ăn thịt...

“Ax! Tôi biến hình đây! Tôi đặt anh xuống nhé!”

Tôi quăng Ax xuống sàn, tôi không quá lo lắng khi liệng ảnh như thế. Ảnh đang là nhện sói và tôi cũng đã từng là nhện sói. Đó là một sinh vật nhỏ rất dẻo dai.

Tôi tập trung tư tưởng và bắt đầu biến hình thành con rắn hổ mang.

CHƯƠNG 11

Đây là phát hiện mới về loài rắn nè: Tụi nó không có chân căng gì ráo.

Tôi bắt đầu biến hình và điều đầu tiên tôi nhận ra là tay chân tôi cứ như lụi đi. Không hẳn là co rút mà là quắt queo lại. Cũng giống như khi bạn gí một mẩu giấy vào mép lửa trên bếp í. Nó không thật sự bốc cháy, mà chỉ như... quắt lại thôi.

Điều đó đang xảy ra với hai cánh tay tui nè. Thiệt quái dị. Chúng kiến mấy thứ này có thể khiến một người bình thường bắt đầu la hét như điên. Ý tôi là, bạn đang ngó xuống đôi cánh tay của bạn, chúng đang có đủ da thịt, lông măng, cơ bắp, ngón tay, móng tay, thế rồi cả đám đó tự dưng mềm nhũn ra, yếu xìu, ngắn dần và teo quắt lại. Rồi cũng tệ không kém, hai chân bạn cũng xụi luôn. Mà rõ ràng là bạn cần chân để đứng chớ bộ. Ngay khi tôi nhận ra chuyện gì đang xảy ra, tôi sụp đầu gối xuống, cũng ráng giữ im lặng, nhưng chắc chắn tôi đã gây chút tiếng động. Tuyệt! Đám cá ba của David sẽ quay lại ngay lập tức.

Tôi lăn mình chui lại vào gầm giường.

Cổ tôi đã vươn dài ra. Tôi có thể nhìn thẳng xuống mà chẳng cần gập cổ.

Da tôi bắt đầu phủ những hoa văn. Những hình vẽ li ti như hiện lên từ trong thịt của tôi. Đó là những vẩy rắn. Chúng có màu vàng, trộn lẫn với một màu nâu bẩn bẩn.

Hai cánh tay tôi vẫn còn thòi ra chút xíu khỏi thân hình dài thòng của tôi. Đôi chân tôi teo lại, kéo dài ra, cơ bắp biến mất, những ngón chân cũng mất tiêu. Tôi nghe những âm thanh kỳ quái khi xương cốt tan lỏng ra và biến mất. Tôi nhận thấy nội tạng của tôi trĩu nặng bên trong cơ thể, nằm im không hề được cơ hay xương chống đỡ như lúc thường.

Tôi nghe một tiếng “kééééttttt” nho nhỏ khi cột sống của tôi duỗi ra, đẩy một trong hai cái chân quắt queo của tôi xuống phía dưới. Và rồi, ngay lập tức, cái chân kia quăn vòng lại tương tự một nhánh dây leo hoặc cái gì đại loại thế. Nó quăn vòng quanh cái chân và xương sống của tôi rồi tan ra hình thành cái đuôi. Giờ thì tới phần ghê nhất đây. Biến hình, như tôi nói hồi nãy, không hề có tính logic gì ráo. Mọi thứ xảy ra hổng tuần tự hay dễ chịu chút nào. Đôi khi tưởng chừng chúng cố tình diễn ra càng quái dị càng tốt. Có vẻ như các nhà khoa học Andalite đã tạo ra thuật biến hình là những người rất hài hước hay sao á.

Bởi vì ngay cả khi lớp vẩy mọc đầy trên thân hình đã chuyển gần như thành hình ống của tôi, đôi chân đã biến thành cái đuôi, và hai cánh tay..., ừm..., đã hoàn toàn biến mất, ừm, ngay cả khi toàn bộ tiến trình này diễn ra thì cái đầu tôi vẫn không hề thay đổi. Tôi biết tôi vẫn còn nguyên cái đầu người bình thường của mình. Kích cỡ đầu bình thường... trong bộ dạng toàn bộ phần thân đã thành rắn.

Ừa, ráng hình dung cụ thể hình ảnh đó đi. Thử tưởng tượng nó xảy ra với bạn đi. Và nghĩ coi bạn muốn là tới cỡ nào.

Tôi là một con sâu có nguyên cái đầu người.

Tôi đã từng có hai chân. Đã từng có bốn chân. Từng có sáu hay tám chân, nhưng chưa bao giờ KHÔNG có chân. Và cũng chưa hề KHÔNG có tay. Không chân, không tay. May thay phổi của tôi chỉ là một cái phổi rần tí xíu, hồng đủ sức để tổng hơi ra cái miệng người của tôi tạo thành một tiếng la kinh hoàng.

Chắc chắn rồi tôi sẽ bị ác mộng về chuyện này, tôi nghĩ thầm.

Rồi cuối cùng thì cái đầu tôi cũng thay đổi. Thiệt là nhẹ cả người, hoặc là rần, hoặc là người. Chớ đừng trộn lẫn nửa nọ nửa kia.

Bạn cảm thấy cả đồng chuyện kỳ lạ trong quá trình biến hình. Không hề đau, tốt, bởi vì nghiêm chỉnh mà nói, bạn sẽ không hề muốn biết là nó sẽ đau tới cỡ nào khi một nửa các bộ phận nội tạng của bạn hoàn toàn biến mất và xương sống thì lại chạy qua một chỗ khác hồng đúng vị trí gì ráo.

Nhưng có khi bạn cũng cảm thấy mấy hiện tượng biến hình này ở đâu đó xa tí mù tắp, cái kiểu như bạn đang mơ vậy. Như thể đó là chuyện đang xảy ra cho một người nào khác, ấy thế nhưng chúng vẫn cứ mặc nhiên tiếp diễn với bạn, đúng không?

Tôi có thể cảm thấy phần khí quản tiếp giáp bên trong miệng tôi bị đẩy lên cao, lên đến tận vòm miệng. Rồi tôi cảm thấy nó nổi lên với phần mũi. Tôi hồng biết tại sao. Những gì tôi biết chỉ là, không thể thở bằng miệng được nữa. Đầu tôi thu nhỏ lại rất nhanh. Lốp vậy bao phủ quanh cổ, lan lên hai má như một cái mặt nạ xấu xí, rồi lan tới trán và da đầu của tôi, thay thế luôn đám tóc.

Miệng tôi bành rộng ra, gần bằng cả cái đầu tôi. Một cái miệng bình thường của người thường rộng khoảng nhiều ta, năm phần trăm kích cỡ cái đầu? Hừm, vậy mà giờ đây miệng tôi rộng cỡ chừng một phần ba cái đầu.

Thình lình tôi cảm thấy rằng mình xôm xộp. Chúng chọt phồng lên, mềm nhũn như kẹo nhão. Và rồi tôi nghe âm thanh vật gì đó đang mọc ra từ trong miệng của tôi. Nhanh!

Chúng mọc ra và cong ngược lại chóp miệng tôi. Túi nọc của Spawn đã bị lấy đi. Nhưng dạng biến hình này được tạo ra từ ADN, nên việc Spawn không có nọc độc không có nghĩa là tôi cũng không có nọc.

Tôi có nanh. Những chiếc răng rỗng nhọn hoắt. Và bên trên những chiếc nanh đó, nọc độc chứa đầy trong những cái túi nhỏ.

Giữa các nanh, chiếc lưỡi hình chĩa ba của tôi chọt tòi ra, thì thà thì thụt, giống như thể đánh hơi vậy, nhưng thực ra là tôi đang ném không khí với sự tinh tế hơn cả người sành ăn nhất thế giới. Tôi đang ném từng phân tử không khí riêng lẻ.

Nhãn quan của tôi tuyệt cú mèo, điều này làm tôi thấy nhẹ nhõm. Tôi thấy những màu sắc khác với bình thường, nhưng vẫn cứ là màu sắc.

Thêm vào đó, tôi nhận ra cảm giác về nhiệt của tôi đã trở nên vô cùng tinh tế. Tôi cảm thấy được sự chênh lệch về nhiệt giữa một rẻo thảm hứng ánh sáng nhạt của mặt trời và rẻo còn nằm trong bóng râm.

Rắc rối duy nhất là thính giác. Bạn biết đấy, rần không có tai ngoai. Tôi nghe ngóng chủ yếu là nhờ các dao động trên sàn lan truyền lên cơ thể tôi.

Nhưng rồi, tôi cũng quen với điều đó. Cũng y chang như khi tôi biến hình thành gián thôi.

Dù vậy, tôi chủ yếu vẫn là một sinh vật dùng thị giác, được hậu thuẫn bởi chiếc lưỡi luôn tìm tòi, nhấm nháp và khả năng nhận biết những chênh lệch nhiệt độ nhỏ bé nhất với một độ chuẩn xác kinh hồn.

Và đến lúc đó, bộ não rắn bắt đầu bùng lên từ trong nhận thức của tôi.

Lạnh.

Đó là cảm nhận của nó. Giống như một con ma đang đứng cạnh tôi. Tôi cảm thấy như thể ai đó vừa mở cánh cửa trong não tôi và một luồng gió Bắc cực đã ào vào.

Con rắn nghe thấy tiếng bước chân tới gần, theo từng bậc cầu thang. Nó chột cảnh giác. Không phải là sợ, mà chỉ là... sẵn sàng. Giống như Clint Eastwood đang bước vào trong một quán rượu. Không run sợ... chỉ chắc rằng tay cầm súng của ông không vương bận gì. Lưỡi thè ra, thì thà thì thụt. Cảnh giác và đói.

Tôi cảm thấy nhiệt. Không nhiều, bởi lẽ thứ mà tôi đang cảm nhận là một loài máu lạnh. Cặp mắt của tôi bắt gặp những chuyển động cà giật, tám chiếc cẳng khua liên hồi.

<Cái gã người đó lại tới kìa> Ax nói.

Bộ não rắn lạnh lùng, không xúc cảm của tôi nhận ra có âm thanh lạ ở trong đầu và gạt nó sang bên. Không thích hợp. Chỉ có cơn đói, sự chuyển động và hơi ẩm là đáng kể thôi.

Lưỡi tôi lại thè ra, thì thà thì thụt. Hừmmm. Mùi của con nhện. Chuyển động, hơi ẩm và mùi vị - thức ăn! Thức ăn là câu trả lời cho cơn đói.

<Marco! Mình phải làm gì bây giờ> Ax hỏi.

Tôi không trả lời. Thay vào đó, tôi rướn lên, ngả đầu ra sau, đuổi những chiếc xương mảnh làm căng cái đầu hổ mang của tôi, và với vận tốc không hề thua kém chiếc đuôi Andalite, tôi phóng cái đầu ra trước, miệng ngoác rộng.

Tôi chén Ax!

Chén Ax bằng một cú nuốt cực lẹ.

CHƯƠNG 12

Tôi cảm thấy Ax vùng vẫy bên trong miệng tôi. Tám cái cẳng nhện đầy lông của ảnh đập liên hồi.

<Bạn ăn thịt tôi à?!> Ax cất tiếng hỏi, giọng phẫn nộ.

<Ơ..ơ..ơ... ừ>

<Bạn mất kiểm soát rồi hả?>

<Thì...> Ờ, mà có lẽ là vậy thật. Nhưng chỉ một phút thôi mà. Giờ thì tôi đã lại kiểm soát được con rắn rồi.

Tôi thấy hơi bối rối. Ai lại ăn thịt bạn bè của mình chứ.

Một điều khủng khiếp chợt thoáng qua đầu tôi.

<Tui có cần bỏ không vậy, Ax? Bỏ cảm thấy ra sao?>

<Ờ ờ... Bùn rùn hết...>

<Hoàn hình đi> Đến nước này thì ba David có thấy Ax cũng đành mặc kệ. Ax sẽ chết nếu ảnh không hoàn hình ngay lập tức.

Tôi khạc con nhện ra, điều này không dễ làm chút nào. Cái lưỡi rắn của tôi không hoạt động giống như lưỡi thường. Nó thụt ra từ một khe miệng nhỏ, nếm không khí hầu như mỗi giây. Nó rất xịn trong việc phát hiện mùi của con mồi. Nhưng nó vô dụng khi cần nếm một con nhện dở sống dở chết ra khỏi miệng.

May thay Ax đã bắt đầu hoàn hình. Ảnh càng lúc càng bự lên trong cái miệng rắn của tôi và tự ảnh lặn ra ngoài.

Và đúng ngay lúc đó, ba của David xuất hiện trở lại.

“Cái quái gì... Ồi, ối ối trời! Cái quái gì thế này?”

Không còn lựa chọn nào nữa. Tôi phải dùng ngôn ngữ ý nghĩ để nói chuyện với ông bố này thôi. Dĩ nhiên, chả có luật lệ nào bắt buộc tôi phải nói sự thật cả. Ngoài ra còn có một thực tế là bạn không thể nào biết ngôn ngữ ý nghĩ phát ra từ nơi đâu...

<Chào người Địa cầu! *Klaatu Barada nikto*! Tôi đến đây với thiện chí hoà bình!>

“Á á á á á!” Ba của David hét lên rồi lùi lại mấy bước.

Tôi thấy ống rút súng ra chìa thẳng vào Ax, lúc này đã to cỡ một đứa bé sơ sinh với tám cái cẳng lông lá, bộ lông màu xanh và vàng nâu, một cái đuôi bọ cạp và hai cánh tay nhỏ tí xíu.

<Đừng có dùng hoả lực!> Tôi hét lớn. <Chúng tôi đến đây với thiện chí hoà bình cơ mà.>

‘Chúng tôi’ ư? Mới cách đây một giây mi còn xưng là ‘tôi’ kia mà. Các người có bao nhiêu cả thảy vậy?”

Tuyệt. Nhận xét không tệ. Tôi nhớ lại David có nói ba nó là điệp viên. Ông làm gì nhỉ? FBI hay CIA? Hay là thành viên của một lực lượng bí mật nào đó mà luôn đem lại quá chừng rắc rối cho thanh tra Mulder và Scully[3] không ta?

<Hừm, thôi được, Người Trái Đất,> tôi nói, <chỉ có mình ta thôi. Nhưng ta bị một dạng rối loạn tâm thần vũ trụ. Bệnh đa nhân cách. Nay ông kia, từ hành tinh Xenon Năm đến đây là cả một chặng đường dài thăm thẳm, vì vậy ta đang cần ai đó để trò chuyện!> tôi nói.

Ax đã bự cỡ con gấu bông. Một con gấu bông xấu tệ.

“Gì thì gì, hãy ngừng lại đi!” Người đàn ông hét lên. “Đừng có lớn thêm nữa!”.

<Ê! Mấy bồ làm trò quỷ gì trong đó vậy!> Giọng Tobias từ bên ngoài vọng tới.

<Tui đang là một con rắn hổ mang. Tui vừa cắn Ax và ảnh đang hoàn hình để khỏi phải chết vì nọc độc. Bức E-mail ngu xuẩn kia đã bị chuyển đi rồi, và ba của David thì đang lăm le muốn bắt tui!> tôi đáp, <Còn hỏi gì nữa không?>

“Đừng có lớn thêm nữa, nếu không ta bắn đấy!” Ba của David đe dọa.

Cách!

Ổng lên cò khẩu súng.

“Ta đã nói là đừng có lớn thêm nữa mà.”

<Mấy bồ sắp có thêm rắc rối mới rồi đấy,> Tobias thông báo. <David đang về tới.>

<Người địa cầu!> Tôi la lớn <Con trai người trốn học về nhà sớm kìa!>

Đừng hỏi tôi tại sao tự dưng lại nói vậy. Linh cảm của tôi mách bảo rằng tất cả các bậc cha mẹ đều giống nhau và ngay cả khi đối mặt với một người vũ trụ kỳ lạ đang biến hình dở dang, quan tâm số một của họ vẫn là con cái.

Đôi mắt của cái ông FBI hay CIA hay Cơ quan mật vụ chi đó vụt loé lên. “Sao cơ?”

<Nó bỏ học tiết cuối.>

Hà, giờ thì để tôi ngưng lại và phác thảo sơ bộ bức tranh cho bạn dễ hình dung: Là tôi, con rắn, đang nói bằng giọng truyền ý nghĩ với một lão hết sức khả nghi, giả vờ đang nghe từ một thứ nửa-nhện-nửa-Andalite, cỡ bằng chú chó Cocker Tây Ban Nha, trong khi đang nhận thông báo từ Người Chim, báo rằng một tên nhãi ranh nào đó đang chuẩn học sớm.

Hỏi nè: Tôi có mất trí không?

Trả lời: Ồ, có chứ. Dĩ nhiên rồi.

"Ta đi làm về sớm," ba của David nói: "Ha! Thế là bắt được quả tang rồi! Ta sẽ cấm túc nó một tháng!"

Dưới nhà vọng lên tiếng cửa mở.

Âm thanh của một cánh cửa mở ra ở dưới nhà dội lên.

Ax giờ đây đã giống người Andalite hơn là nhện. Và việc hoàn hình của ảnh cũng đang tẩy sạch nọc độc rắn ra khỏi cơ thể...

“Ta đã bảo ngừng lại cơ mà,” Ba của David nói sau khi quay trở về với cái thực tế là có thể - chỉ có thể thôi - việc tiếp đón một người vũ trụ trong ngôi nhà của mình có ý nghĩa quan trọng hơn một chút so với việc bắt nạt cậu con trai cúp cua.

<Marco, ráng trụ nha,> Tobias thông báo từ bên ngoài, <Mình đã thấy một con đại bàng, một con ó biển và một con chim ưng đang bay tới đây. Chúng sẽ có mặt trong vòng mười phút

nữ.>

<Tuyệt lắm, trừ khi cái ông này hổng quyết định bóp cò! Vì đạn chẳng cần đến mười phút để đi du lịch đâu.>

David đột ngột xuất hiện ở ngưỡng cửa. Hắn khựng lại, mắt dán chặt vào Ax.

“Trời!” David thốt lên.

“Hắn nói hắn là người vũ trụ đấy!” Ba của David nói.

“Trời!”

“Mà này, mày bị cấm túc rồi đấy nhé!” Ba của David răn con.

“Người vũ trụ hả ba, hổng vậy được!”

Xin lỗi, tôi không kìm được. Bằng giọng truyền ý nghĩ, tôi nói <Có chớ!>

Một khung cảnh thật nhộn và kỳ quái. Điều này quá rõ rồi. Nhưng tính hài hước của tôi xẹp liền... ngay trong khoảnh khắc sau đó, khi nghe Tobias thông báo. <Một chiếc Limousine, hai chiếc Jeep, một xe tải đang tiến nhanh đến đây! Chúng sắp tới nơi rồi đó!>

Tôi bèn nói với David và ba của hắn bằng một giọng cố hết sức bình tĩnh. <Hãy nghe tôi nói đây. Quỷ sứ sắp hiện lên rồi đó. Hai cha con ông hãy trốn ngay đi.>

“Trốn hả? Tại sao chúng tao phải trốn?” David ngạo nghễ hỏi lại.

<Vì mọi lựa chọn khác sẽ đồng nghĩa với cái chết.>

CHƯƠNG 13

Đình đoong!

Tiếng chuông cửa vang lên.

Ba của David vẫn chìa khẩu súng vào Ax, giờ đây đã hoàn toàn là người Andalite.

<Tiếng chuông đó không tốt lành gì cho ông đâu.> Tôi nói.

Rủi thay con Spawn thiệt, tức con rắn hổ mang cưng của David, đã chọn ngay lúc này để trườn ra khỏi buồng tắm.

Từ từ, ba của David chuyển ánh mắt xuống tôi. Ánh mắt đó quay trở về Ax rồi chuyển sang tôi lần nữa.

<Phải tôi đây, con rắn biết nói đây. Nào, đừng làm gì dại dột chứ.>

Ổng lắc mạnh khẩu súng về phía tôi.

PẮNG! PẮNG!

Tôi cảm thấy sự chấn động. Không phải cơn đau mà là sự chấn động. Tôi lắc cái đầu rần và thấy một cái lỗ trên cơ thể tôi, phía trên đuôi chùng tắc rườ. Xuyên qua cơ thể rần của mình, tôi nhìn thấy tấm thảm trải sàn.

Giờ thì ba của David đang nhắm kỹ hơn.

Chát! Ax vung cái đuôi lợi hại của ảnh lên! Khẩu súng bay vèo đi. Và cùng với nó là một ngón tay.

“Ấy!” David thốt lên.

“Á á á á!” Ba của hần hét lên.

RẦẦẦẦMMM!

Cánh cửa dưới nhà vỡ bung ra.

Ba của David rịt chặt bàn tay bị thương.

<TOBIAS!> Tôi hét lớn bằng ý nghĩ, <Tăng viện!>

Có những tiếng thình thịch làm rung chuyển ngôi nhà khi nhiều bàn chân bự rầm rập bước lên gác.

Hai chiến binh Hork-Bajir nhảy vọt vào phòng. Thấy Ax, chúng thụt lại.

Và rồi, một người Andalite khác bước ra. Lớn tuổi hơn Ax. Và mặc dù thật khó chỉ rõ từng điểm, nhưng rõ ràng là khác xa Ax.

<Visser Ba!> Ax rít lên căm hờn.

<Ta nghe có tiếng súng. Ta nghĩ bọn ta có thể giúp gì đó,> Gã Visser cất giọng nhạo báng.

“Cút ra khỏi đây ngay!” David hét lên.

<Cút ra khỏi đây?> Visser Ba hỏi lại. <Tại sao? Người làm ta phật ý rồi đó. Ta vừa nhận được bức E-mail ngớ ngẩn của người nên mới phóng vội đến đây mà.>

“Ng... ng... người muốn m... mua chiếc hộp xanh hả?”

<Ồ, mua chứ, tất nhiên rồi,> Visser Ba nói, <Ta mua. Ta mua. Và ta cũng sẵn lòng trả bất cứ giá nào. Để xem nào, ta nên đề nghị với người cái giá nào để đổi lấy chiếc hộp đây? Ồ, ta biết rồi!>

Hắn vung lưỡi dao đuôi nhọn hoắt kề ngay cổ ba David <Ta sẽ trả cho người bằng mạng sống của ba người.>

<Mi không lấy được chiếc hộp đâu,> Ax lặng ngắt nói. Ảnh bước lên phía trước để sẵn sàng đấu đuôi đôi với gã Visser.

<Thế thì gã người này sẽ phải chia tay với cái đầu của hắn rồi.>

Một lúc lâu, chẳng ai động đậy. Cả Visser Ba. Cả Ax. Cả David lẫn ba của hắn. Cả hai tên Hork-Bajir.

Tất cả đều bất động. Trừ tôi ra.

Tôi đang ở trong một lối biến hình mới. Tôi chưa hề thử trước đó. Và tôi cũng không biết làm sao mà di chuyển khi không có chân. Nhưng trí não của con rắn thì biết.

Tôi trườn đi. Những sợi cơ dài trong cơ thể tôi co lại, rút ngắn lại ở một bên, tạo thành một vòng cung. Và rồi, tôi bung cái vòng cung đó ra để đẩy cái đầu của tôi lên phía trước.

Tôi trườn rất êm và nhanh nhẹn. Nhưng tôi không có phép tàng hình, và tôi lại đang mất máu do cái lỗ đạn ở phần đuôi.

<Gì thế này? Một tên Andalite khác ở dạng biến hình ư?> Visser Ba chúc một con mắt cuống nhìn xuống tôi.

Có chuyển động đột ngột!

Ba của David giật mạnh đầu ra sau, cố thoát khỏi lưỡi dao đuôi của gã Visser còn David thì xông thẳng vào gã, miệng hét lên “Hãy thả ba ta ra.”

Ax vung đuôi. Chát! Nhưng đòn tấn công của ảnh bị chậm đi vì sợ trúng David.

Chát! Tên Visser chặn cú giáng của Ax.

Hai tên Hork-Bajir chồm lên trước, những chiếc cựa vung xa xa.

Hai tên Hork-Bajir và Visser Ba chống lại Ax và một con rắn. Một cuộc chiến không cân sức! Nó càng không cân sức hơn nữa với cha con David chạy lòng vòng xung quanh.

Chát! Chát!

Hai cái đuôi Andalite xả vào không khí.

Vèo! Vèo! Những lưỡi dao ở cổ và cánh tay bọn Hork-Bajir chém liên hồi.

Một trận cuồng phong những cú xả và quất đuôi làm toác những tấm poster dán trên tường, xé nát những tấm rèm và hất tung những món đồ chơi be bé và những đồ lặt vặt bày trên bàn học của David.

Tôi trườn theo sau gã Visser, cuốn mình lại, duỗi ra, cuốn lại nữa, lướt dọc theo sàn nhà trong cuộc săn lùng những chiếc vó và những bàn chân khủng long bạo chúa...

Mục tiêu đây rồi! Gót chân một tên Hork-Bajir!

Tôi dựng người lên, ngẩng và đớp!

Nhanh như lưỡi dao đuôi Andalite, tôi chồm lên, phóng cái đầu hình viên kim cương lên không, miệng ngoác ra, nanh cắm xuống.

Phập!

Hay quá! Tôi đã cắn trúng thịt rồi nè! Tôi cắm sâu những chiếc nanh nhọn hoắt vào đó. Tôi cảm thấy những túi nọc đang bơm, bơm nữa, bơm mãi cái chết hoá học vào chân của tên Hork-Bajir.

“Aaaaaagừừừ!” Tên Hork-Bajir rống lên đau đớn. Hắn điên cuồng quẫy, cố hất tôi văng ra, nhưng tôi đã dính cứng vào hắn bởi những chiếc răng nanh rồi.

Văng ra trước, văng ra sau. Đầu tôi hầu như vẫn dính chặt vào chiếc cằm ghê tởm của tên Hork-Bajir, song phần còn lại của cơ thể rắn dài ngoằng thì phát phơ trong không khí...

PẮNG! PẮNG! PẮNG!

Ba của David đã tìm lại được khẩu súng và ổng lập tức khai hỏa.

Tôi thấy ba vòng tròn xuất hiện trên ngực tên Hork-Bajir đang dính chặt với tôi trước khi hắn đổ nhào xuống.

Tôi nhả răng ra.

Thêm nhiều tên Hork-Bajir khác lao vào căn phòng chật ních. Tôi nhớ Tobias có nói một chiếc xe tải đang đến. Chắc nó chở theo bọn Hork-Bajir.

Một tên Hork-Bajir đô con xém nữa dẫm lên tôi, hắn thậm chí không nhận ra tôi ở đó. Hắn đã phạm một sai lầm lớn. Tôi lẹ làng phóng cái đầu rắn ra trước. Lần này, cắn xong tôi nhả ra liền.

Ax ngã nhào!

Visser Ba cùng hai tên Hork-Bajir khác xấn tới ảnh.

Và chính ngay lúc đó, sự việc trở nên thực sự gay cấn.

“Gầầmmmm!” Một tiếng rống trầm đục vang lên và qua cánh cửa bước vào một thứ còn kỳ dị và đáng sợ hơn cả một chiến binh Hork-Bajir. Cúi khom cái đầu đồ sộ và thân hình to lớn để lọt qua khung cửa, Rachel bước vào.

Nếu bạn đã từng thấy một con gấu xám trong nhiên nhiên hoang dã, giữa rừng, nom nó thiệt bụi chang bang. Nhưng ở đây, lọt giữa cái phòng ngủ, thì nó còn vượt xa cái khái niệm “bụi chang bang đó” nữa kìa. Con gấu lụi ụi đi tới, đôi tai nhỏ xinh của nó quệt cả lên trần nhà. Nó làm tôi phát hoảng cho dù tôi biết đó chính là Rachel ở dạng biến hình.

Ờ, bạn biết rằng "da, da, da, da" là quảng cáo thương mại cho xe hơi hiệu Volkswagen? Hình dung thế này nha, bạn lái một chiếc Volkswagen và đối đầu với một cái xe 18 bánh chạy 90 dặm một giờ. Đó chính là hình ảnh con người đối đầu với gấu xám.

Bạn sẽ chẳng có ý niệm gì, hoàn toàn không có tí ti khái niệm gì về sức mạnh của một con gấu xám đầu cho đến khi nào một mình bạn phải đương đầu với nó.

Bọn Hork-Bajir là những đối thủ đáng gờm. Nhưng ngay cả bọn chúng cũng vội vã dạt ra khi Rachel bước vào phòng. Và từ phía sau Rachel, một con cạp lách lên với bộ điệu tao nhã dị thường, trông nó hết một khối thép lỏng.

Qui mô của cuộc chiến đã phình to lắm rồi. Giờ sắp sửa thành chiến tranh hạt nhân.

David sẽ tha hồ mà dọn dẹp căn phòng của hắn.

CHƯƠNG 14

Thoạt tiên phòng David có bốn bức tường.

Chỉ trong giây lát, nó chỉ còn lại hai.

Đó là một cuộc xô đẩy đầy hoang dại, hung hãn đến điên khùng.

Một nhóm bọn Hork-Bajir, một con gấu xám, hai con người, một con cạp, một người Andalite chính hiệu, một Andalite-Bị-Mượn-Xác, và tôi - Người-Rắn.

XOẠT!

ROÁC!

<Băng đảng Andalite!> Visser Ba tức tối gào lên.

Chiếc giường bị xé thành từng mảnh. Bọt đệm cao su tòi ra từ những chỗ rách.

CHÁT!

PHẬP!

<Lần này mi không thoát được đâu, Visser,> Ax ngoan cường nói.

Rachel vung bàn tay to như búa tạ, giáng trúng một chiến binh Hork-Bajir, hất hắn văng đi. Không phải văng vào tường mà là xuyên qua tường.

<Đến giờ cho mấy bồ trở tài rồi đó!> Tôi nói. <Tụi mình đang bị đá đít nè.>

<Vì có gì mà bồ biến thành rắn vậy?> Jake hỏi.

<Chuyện dài lắm,> Tôi trả lời.

CHOANG! Ai đó hoặc vật gì đó văng ra khỏi cửa sổ.

Tôi trườn dưới chân của bọn Hork-Bajir, bò tìm những chiếc vỏ Andalite. Tôi tìm Visser Ba. Tôi sẽ xả những túi nọc của tôi vào hắn.

Bất chợt, Jake cất tiếng rống nghe thật kinh hồn.

GẦẦẦẦMMMMMM!

Sàn nhà như nảy bật lên bởi sóng âm. Kính cửa sổ vỡ loảng xoảng. Không khí cũng rung lên.

Và... những chiếc vỏ Andalite thanh mảnh đây rồi. Nhưng chúng là của ai? Của Ax ư? Hay của Visser Ba?

Qua cặp mắt rắn tôi thấy chiếc vỏ ấy biến đổi, chảy ra, và bắt đầu lớn lên.

Đó là Visser Ba đang biến hình!

Tôi vọt ra sau. Cái đầu của tôi banh ra. Rồi...

Một bàn tay vói xuống chụp lấy gáy tôi. Đó là David.

“Cẩn thận nhe Spawn!” Hắn hét lớn.

<Đồ ngu, thả tao xuống đi!> Tôi rống lên bằng ngôn ngữ ý nghĩ.

David nhảy lùi lại, giật mình buông tôi ra. Tôi quay ngoắt lại, tìm hướng phóng cú bắn của mình. Nhưng...

BỤP!

Một bàn chân Hork-Bajir bự chẳng dè lên người tôi.

Nó không giết được tôi, nhưng dĩ nhiên nó làm tôi chậm lại. Tôi chùng hững nằm đó, mắt nhìn lên Visser Ba đang biến hình thành một con quái vật màu tím, có đôi vai cực kỳ đồ sộ, đủ khiến đôi vai gấu xám của Rachel trông thảm hại. Nó đứng trên hai chân dang rộng, mỗi chân có bốn ngón dày cộp, ngón nào ngón nấy bự chằm vằm như bắp đùi của tôi.

Khuôn mặt của nó... nếu bạn gọi đó là khuôn mặt... nằm ở giữa phần thân trên, do đó nó không thể quay đầu nhìn ra sau, mà chỉ nhìn được phía trước. Hai con mắt bự long lánh nằm ở nơi mà ở loài người phải là ngực. Thiệt quái dị hết sức.

Tôi kinh hãi nhìn cái miệng quái vật ngoác rộng ra: một vết mở viền đỏ chói vắt ngang bụng con quái thú. Những chiếc răng nhọn hoắt và một cái lưỡi thập thò gần giống như chiếc lưỡi rắn của tôi.

Từ mỗi bên vai của con quái thú mọc ra hai cánh tay. Bốn cánh tay mọc ra trơn tru và nổi cơ vạm vỡ ở gần vai. Nhưng rồi chúng trở nên nhăn nheo khi mọc dài xuống vị trí mà lẽ ra phải là những bàn tay. Và thay cho những bàn tay lại là những đầu mút đỏ, và xương xẩu. Chúng trông như... những trụ giao thông hình nón mà người ta hay đặt ngoài xa lộ để phân luồng giao thông vậy đó, những hình nón nhọn hoắt ở cuối mỗi cánh tay.

Rachel, Jake, và Ax đứng ở bên này phòng, đau đớn và điên tiết với thân thể đầm đìa máu, mồ hôi và thương tích. Bọn Hork-Bajir và Visser Ba đứng ở bên kia phòng.

Giữa hai phe là những phần còn lại của chiếc giường đã bị phá tanh bành.

Hai bức tường đã thực sự biến mất. Thêm một bức nữa bị phá hủy, giờ để lộ ra phòng tắm. Hai cha con David đang ở trong đó. Ba của David tay cầm khẩu súng, mắt thì cuống cuống đảo hết từ đối tượng này sang đối tượng khác trong cả hai phe. Có lẽ ông đang phân vân, hồng biết bắn vào đâu nữa. Phe nào là phe tốt đây ta?

Bức tường toang hoác còn lại dẫn lối tới phòng ngủ chính. Những đồ vật bị bẻ cong, bị vỡ vụn, nằm ngổn ngang khắp nơi. Những tấm ván sàn đều bị nạy tung.

Tobias và Cassie đang chủ chiến trận đấu kinh hồn ở nhà dưới. Hai đứa nó đang bọc lót cho cả đám tội tôi.

Visser Ba đã biến hình xong.

<Đây là con Dule Fansa,> hắn nói. <Một cái tên kỳ cục đó chứ, các người có nghĩ vậy không? Các người có muốn thấy con vật này biết làm gì không?>

Hắn chìa một bàn tay - một cái trụ hình nón về phía Ax.

Vèoooo!

Bàn tay bắn ra như một chiếc tên lửa. Làn da nhăn nheo ở cuối cánh tay chọt đuôi căng ra, vọt thẳng ra ngoài! Hình nón bắn thẳng về phía Ax. Ax nhảy tránh, nhưng đòn giáng trượt cũng đã làm cho anh ngã quỵ gối. Hình nón bay lướt qua Ax, giáng vào một trong hai bức tường còn lại, và đục một lỗ cả nửa thước xuyên qua nó.

Trong nháy mắt, bàn tay hình nón co lại và xếp nếp, sẵn sàng cho cú bắn kế tiếp.

<Giờ thì, hãy giải quyết vụ này theo cách đơn giản đi nào,> Visser Ba cất giọng đầy tự tin <Ta muốn chiếc hộp xanh. Hãy giao cho ta cái hộp đó, nếu không tất cả các người sẽ mất mạng.>

CHƯƠNG 15

Sự thật thứ nhất: Không đời nào tội tôi để cho Visser Ba lấy được chiếc hộp.

Sự thật thứ hai: Tôi thậm chí cũng chả biết chiếc hộp đó nằm ở đâu nữa.

Sự thật thứ ba: Giờ đã có sáu tên Hork-Bajir chui vào căn phòng này và căn phòng ngủ lớn ở ngay cạnh đó. Ngoài ra, Visser Ba đã ở trong hình biến uy mãnh của hắn, lại thêm nhiều tên Hork-Bajir ở dưới nhà đang ngăn cản Cassie và Tobias đến trợ lực cho tội tôi.

Do vậy, sự thật thứ tư là tội tôi sẽ khó mà thắng được trận chiến này.

<Tụi mình phải rút thôi.> Tôi nói với Jake và Rachel.

<Không được. Nếu tụi mình rút, bọn Yeerk sẽ xé tung nơi này thành từng mảnh và sẽ tìm ra chiếc hộp.> Jake nói.

<Cái hộp ngu ngốc đó ở đâu vậy?> Rachel thắc mắc.

Tôi phải nói rõ rằng ngôn ngữ ý nghĩ cũng na ná như E-mail vậy. Nó chỉ chuyển tới những ai mà bạn muốn họ nghe. Trừ khi bạn nói “công khai.” Trong trường hợp đó thì nó cũng giống như giọng nói bình thường, mọi người đều nghe được không sàng lọc chi hết.

Ba đứa tôi chỉ nói với nhau, còn Visser Ba thì nói cho tất cả cùng nghe.

<Ta không có thói kiên nhẫn đâu đấy,> Visser Ba nói <Đằng nào thì ta cũng sẽ có chiếc hộp xanh, và ta sẽ tiêu diệt cả lũ bọn mi. Nhưng nếu bọn mi đưa cái hộp ra ngay bây giờ thì có thể ta sẽ cho bọn mi sống thêm ít lâu nữa...>

<Chỉ có David mới biết chiếc hộp đó ở đâu,> tôi nói.

<Vậy thì bồ hỏi hắn đi,> Jake ra lệnh.

<David,> tôi gọi bằng ngôn ngữ ý nghĩ chỉ dành riêng cho hắn nghe. <David, nghe tớ nói đây.>

Tôi thấy cặp mắt hoảng hốt của David đảo nhanh, tìm nguồn phát ra giọng nói. Hắn đang đứng trong bồn tắm. Một nơi kể ra cũng không đến nỗi tệ lắm so với các lựa chọn khác.

<David, nghe đây, tớ ở về phe cậu. Tụi tớ phải cứu chiếc hộp. Vì vậy tụi tớ cần biết nó đang ở đâu.>

Visser Ba nhìn xoáy vào Ax bằng những con mắt ở ngực. <Này bọn Andalite can đảm,>, hắn nói kháy, <tụi mi thà để ta giết hết mấy người này hơn là chịu giao nộp cái hộp hả?>

“Không!” David đột ngột la lên “Tôi đang giữ cái hộp xúi quẩy đó. Thả hai cha con tôi ra! Tôi đang giữ nó ngay trong ba lô đây nè”.

David tháo ba lô xuống.

Có đến một tá sự việc diễn ra cùng một lúc. Bọn Hork-Bajir chồm tới chỗ David.

Ba hấn khai hoả. PẦNG! PẦNG! PẦNG! CÁCH...

Ax quất đuôi vào hình biến của Visser Ba. Rachel gồng mình lao tới, cố chụp lấy David, hay chiếc ba lô của hắn... hay cả hai.

Lưỡi dao đuôi của Ax giáng trúng một cánh tay như quả trùy của Visser Ba. “Aaaaagùgùgù!” Tên Visser rống lên vì dao đuôi của Ax xẻ ngọt một đường trên cánh tay hắn.

Tôi mổ vào chân tên Hork-Bajir gần nhất, trút những túi nọc vào hắn.

<Rachel! Đưa tên nhóc đó ra khỏi đây đi!> Jake hét lớn và lao thẳng vào Visser Ba, bắt chấp bọn Hork-Bajir.

Rachel khom mình trên bốn cái cẳng gấu, lao thẳng đến chỗ David, hệt một chiếc tàu hoả. Nhỏ tính đẩy David qua một ô cửa sổ nhỏ trong buồng tắm.

David dĩ nhiên là hồng khoáng bị nhét qua cửa kính và rơi từ tầng hai xuống chút nào, nên nó co rúm lại.

Ngay lúc đó tên Visser bắn hai cánh tay cần cầu bự chẳng hình nón thẳng về phía David.

VÙ VÙÙÙÙ! RẦM!

Các bàn tay hình nón của Visser Ba nhắm vào David mà đập hệt, khoét một lỗ thủng trên tường phòng tắm. Trong chớp mắt, David đã bị cuốn vào vòng tay của con gấu to như một trái núi nhỏ, bị nhét qua những mảnh kính và vụn vỡ, để rồi bị tòi ra ngoài không khí quang đặng của buổi chiều muộn.

Tôi biết Visser Ba không thể chạy lòng vòng trong khu vực này ở dạng biến hình kỳ dị của hắn, với một tá chiến binh Hork-Bajir theo sau. Nhưng tôi cũng biết hắn sắp sửa trút cơn giận dữ lên ai đó. Và “ai đó” ở đây chính là tôi, Ax và Jake.

VÙÙÙÙ! Visser Ba tung một hình nón trụ, trúng ngay sườn Jake, Jake đổ rầm xuống.

VÙÙÙÙ! Một hình nón trụ khác nhắm vào Ax. Ảnh loạn choạng né sang bên, rồi bật người thành một cú nhảy xuống mặt đất, rồi bắt đầu biến hình, thoát khỏi cơ thể Andalite.

<Jake, chạy đi!> Tôi hét lên.

Nó chạy. Nhưng hai cẳng sau của nó lặc lìa. Bọn Hork-Bajir vây quanh, chém, đá, đập Jake túi bụi. Còn tôi thì đứng nhìn nó một cách vô vọng.

Bỗng một tia chớp màu xám-trắng ào vào phòng. Nhanh nhẹn, lặng lẽ, bất ngờ. Một con sói trờ tới, nhẹ răng ra. Cassie!

Nhỏ vọt lên lưng tên Hork-Bajir gần nhất, kẹp cái hàm sói vào gáy của hắn.

Jake loạn choạng, lết những mét cuối cùng đến cái lỗ trên tường, rồi nửa nhảy nửa rơi ra khỏi đó, ngã đau đón lên thảm cỏ bên dưới.

Cassie nhả cái hàm ra. Dừng lưng của tên Hork-Bajir làm bộ nhún, nhỏ vọt xuyên qua bức tường, rồi đáp một cách phong nhã lên bãi cỏ.

Mọi người đã thoát được ra ngoài, trừ tôi và ba của David đang bị hai tên Hork-Bajir tóm chặt. Ông đang la hét. Ông cứ kêu khóc gọi hoài tên của David.

"David! David! David!"

Tôi vẫn ở đó. Đôi mắt ghê rợn của Visser Ba rọi vào tôi.

Tôi trườn lẹ xuống gầm giường, đầu ngóc lên ở tư thế sẵn sàng mổ. Tôi quẩn mình vào một vát giường, giữ chặt lấy nó và ước ao mình là một con trăn.

Những bàn tay khoẻ mạnh hất văng chiếc giường ra sau.

<Ha! Ha ha! Ít ra ta cũng có một tên Andalite để đùa giỡn!> Visser Ba cười hể hả với con... Spawn thật ở trên sàn nhà.

Bọn Hork-Bajir ném một chiếc khăn lên Spawn rồi tóm lấy nó. Chúng rầm rầm xuống cầu thang, mang theo ba của David và thứ mà chúng tưởng là một người Andalite trong lốt biến hình.

Tôi không muốn nghĩ tới chuyện bọn chúng sẽ làm gì với con rắn tội nghiệp đó. Có lẽ chỉ giữ nó, chờ cho tới lúc nó hoàn hình. Nhưng có lẽ khi bọn chúng nhận ra rằng chuyện đó không xảy ra, chúng sẽ làm chuyện khác. Visser Ba, hẳn là một con quý, một sinh vật chỉ muốn trả thù.

Về phần ba của David thì... có lẽ vài giờ nữa, ông sẽ phải chứa một tên Yeerk trong não vì ông đã thấy quá nhiều chuyện chẳng nên thấy rồi...

Cuộc đời của ông, với tư cách một con người tự do coi như đã chấm hết.

Visser Ba nán lại thêm một lúc sau khi bọn Hork-Bajir và các tù nhân của chúng đã đi khỏi. Hắn cảm thấy điều gì đó không ổn chẳng? Hắn cảm thấy tôi còn ở đây chẳng? Tôi quần chặt quanh vát giường lật ngược, nép mình bất động.

Visser Ba đã hoàn hình trở lại cơ thể Andalite mà hắn đã trộm cắp, rồi hắn nhìn căn phòng một lần cuối.

Tôi chỉ cầu cho hắn đến gần hơn. Có thể nọc độc của tôi đã nạp đầy trở lại. Có thể tôi sẽ có đủ nọc để huỷ diệt được hắn.

Nhưng hắn không bước tới. Hắn biến hình thành người rồi lặng lẽ rời khỏi phòng.

CHƯƠNG 16

Cảnh sát đổ xô đến hiện trường. Tụi tôi đã nghe tiếng còi hú lúc đang hoàn hình và tẩu thoát. Nhưng vào lúc họ đến, các bạn tôi đã đi khỏi. Và bọn Yeerk cũng thế.

Ngôi nhà của David đã trở thành một cái vỏ rỗng, không hơn không kém.

Tôi hoàn hình, rồi sau đó biến thành ó biển bay đi, vừa đúng lúc cảnh sát ập vào phòng.

Tôi bút lên xa khỏi tụi bạn bên dưới. Tụi nó đều đã hoàn hình, dĩ nhiên trừ Ax vì ảnh đã biến thành người. Tụi nó dìu David ở giữa. Hắn đang bất tỉnh. Tôi hồng hỉ David bất tỉnh do té xuống hay do gì nữa. Tôi sà xuống đậu trên một cái thùng xe rác trong ngõ sau một toà nhà. Tôi hoàn hình ở đó, tránh xa những cặp mắt soi mói và trèo ra. Mấy đứa kia cũng vừa tới đầu ngõ. "Hey," tôi gọi, lôi kéo sự chú ý của tụi nó. Jake đang đẩy một David vẫn-còn-chưa-đứng-vững-nhưng-sắp-tỉnh-lại vào trong ngõ.

Rachel và tôi đỡ David ngồi tựa vào bức tường gạch nhóp nháp.

"Chúng bắt ba của David rồi," tôi nói.

<Và cả mẹ của hắn nữa,> Tobias bổ sung khi lảng lảng sà xuống, đậu trên mép chiếc thùng

rắc lớn. <Mình ở lại đó cho tới khi tất cả đi hết. Mẹ của David xuất hiện đúng ngay lúc bọn Yeerk rút lui. Một tên Hork-Bajir đã tóm lấy cô ấy.>

“Bọn Yeerk sẽ biến cô thành vật chủ ngay thôi,” Rachel vừa rầu rầu nói vừa nhìn xuống David “Tội nghiệp cậu ấy quá.”

“David không còn nhà để trở về nữa rồi,” Cassie nói “Visser Ba đã biết rõ cậu ấy. Nếu tụi mình để David đi thì chúng sẽ tóm cả cậu ấy. Chúng sẽ biến cậu ấy thành vật chủ mất thôi.”

Tôi vớ lấy chiếc ba lô của David, lục lọi ở trong đó cho đến khi chạm tay vào những mép nhẵn và cứng. Tôi rút ra một chiếc hộp màu xanh.

“David chưa hề thấy đứa nào trong tụi mình,” tôi nói. “Hắn không thể giao nộp bọn mình cho tụi Yeerks được. Bọn chúng sẽ bắt hắn, biến hắn thành một tên bị Mượn xác, nhưng hắn vẫn sẽ không khai ra bọn mình được.”

<Bồ muốn làm gì hả Marco?> Tobias hỏi. <Muốn xóa sổ thằng nhỏ này à?>

“Bồ có ý kiến nào khác chẳng?” Tôi nói.

“Gay đó,” Rachel nói. Nhưng tôi có thể thấy rõ nhỏ cũng đồng tình với tôi.

“Có thể còn một phương án khác,” Ax nói. Ảnh đang ở trong lối người đẹp trai một cách khó tả. Hình biến đó được ảnh tạo ra bằng cách trộn ADN của Jake, Rachel, Cassie và tôi. Bởi vậy thật là kỳ cục khi ngó ảnh và thấy các nét của tôi trộn lẫn với nét của Rachel, Cassie, và Jake.

“Phương án nào?” Jake quay qua hỏi Ax.

“Chúng ta có chiếc hộp cơ mà,” Ax nói. “Hộp, ừ. Chúng ta cũng có thể sử dụng nó chứ. Chiếc hộp.”

Cả bọn đổ dồn mắt về Ax.

“Tạo ra một kẻ Hoá Thú mới à?” Tôi ngờ vực hỏi.

“Tạo ra một Animorph mới!” Cassie reo lên đầy nhiệt tình.

Jake gật gù. Rachel hết đưa mắt sang Cassie rồi sang Jake và cuối cùng quay trở về David đang ngồi bất động dưới đất.

“Mình không thích vụ này,” Rachel nói.

“Vấn đề là ở chỗ tụi mình có phương án nào khác hay hơn không?” Jake lý luận. “Mấy bồ ngó coi, tên nhóc này sắp tỉnh rồi. Mình không thể giữ hắn bất tỉnh hoài được. Tụi mình chỉ còn nước lôi hắn vào hội Animorphs, hoặc là phải chia tay với hắn, ngay tại đây, ngay bây giờ... Bất kể cha mẹ hắn chẳng bao lâu sẽ bị biến thành những vật chủ, còn Visser Ba thì đã biết tên tuổi hắn và đang lùng hắn để đoạt lại chiếc hộp xanh”.

“Gay đó” tôi nói “nhưng tui không nghĩ tên nhóc này hợp với tụi mình. Tụi mình có biết hắn là như thế nào đâu”.

<Tụi mình cũng không quen biết nhau khi Elfangor sử dụng chiếc hộp đó với cả đám bọn mình,> Tobias chỉ ra.

"Tụi mình không biết bồ, Tobias," Rachel nói. "Nhưng Cassie và mình đều đã là bạn thân nhất của nhau. Cassie và Jake là, ừm... bạn bè. Jake là anh họ mình. Marco là bạn thân của Jake. Đều có mối quan hệ hết. Trừ bồ. Và Ax. Còn tay David này thì hẳn có sự liên quan nào cả."

Thiệt kỳ cục, hẳn hiểu sao mà Rachel và tôi thường ăn rơ với nhau. Nhỏ thích Tobias, và cũng thích Cassie nhiều hơn tôi, nhưng hai đứa tụi tôi lại vẫn thường tư tưởng lớn gặp nhau.

"Rủi ro cũng lớn đấy," Jake nói, vẻ trầm tư. "Nếu hẳn hợp thì tụi mình mạnh hơn. Còn nếu không..."

"Coi kìa, tụi mình đang giữ chiếc hộp mà," Cassie nói. "Tụi mình có thể sử dụng nó để tạo ra ngày một nhiều các Animorphs. Hàng chục. Hàng trăm. Hàng ngàn. Tụi mình càng đông thì sẽ càng gây nhiều tổn thất cho bọn Yeerk."

Cassie nói nghe có lý quá đi chứ. Vấn đề không phải chỉ là riêng tên nhóc này, mà là cả một chiến lược lâu dài.

Rachel nhìn tôi. "Khi lâm trận, bồ muốn nhiều quân hơn ít quân, đúng không? Nghe có lý. Ngoài ra, có thể tụi mình cũng khỏi cần phải quá cẩn trọng như khi chỉ có mỗi sáu đứa như bây giờ."

Tôi có thể cảm nhận một làn sóng kích động từ ý tưởng mới này. Ý tôi là, Rachel cũng đúng. Tới giờ này thì tụi tôi đã quá cẩn thận. Tụi tôi đã không dám thử mạo hiểm đôi chút. Có thêm nhiều các Animorphs, tụi tôi có thể cho cả thế giới biết rằng chuyện gì đang xảy ra. Tụi tôi có thể tham gia vào chương trình của Letterman[4] và biến hình trên sân khấu, cho mọi người thấy rằng những gì tụi tôi đang nói là sự thật. Hoặc tới chỗ tổng thống và cho ông thấy quyền năng của tụi tôi, để rồi ông phải nghe tụi tôi. Tụi tôi có thể oánh bọn Yeerk thực sự giòn giã, thay vì chỉ cầm cự.

Nhưng mà...

"Tên David này có nuôi một con rắn hổ mang và một con mèo có tên Bé Bự. Hẳn là loại người gì vậy?" tôi cố biện bạch.

Cassie nhún vai. "Một tay có óc hài hước và thích gây ấn tượng, có gì lạ đâu."

<Tụi mình không còn chọn lựa nào khác đâu. Nhưng cứ để Jake quyết định đi,> Tobias nói.

"Phải đó, hoàng tử Jake sẽ quyết định," Ax tán thành.

"Đây là một bước quan trọng," Jake nói, quả quyết lắc đầu. "Nếu Erek đúng, và cậu ấy luôn luôn đúng, tụi mình sẽ phải đối mặt với một nhiệm vụ khó khăn hơn bao giờ hết. Một nhiệm vụ nặng nề hơn bất kì lúc nào. Mình không thể tự quyết định được đâu. Lần này thì không. Tụi mình phải biểu quyết. Câu hỏi đơn giản là vậy: Tụi mình có đồng ý nhận David vào nhóm hay không?"

<Có,> Tobias nói. <Không thể phó mặc hẳn cho Visser Ba được.>

"Mình biểu quyết 'CÓ'," Cassie nói. "Tụi mình phải tin và hy vọng rằng điều đó sẽ tốt đẹp."

Tôi khịt mũi. Đó là phản xạ của tôi mỗi khi ai đó nói về "niềm tin và hy vọng." Cassie nhoẻn một nụ cười khoan dung...

"Tôi không cần biểu quyết," Ax nói "Tôi theo hoàng tử Jake. Jay-kuh."

Jake lắc đầu. “Không nên vậy, Ax à. Bờ là thành viên của nhóm, Ax. Khi lâm trận, có thể không có đủ thời gian để biểu quyết về mọi thứ, nhưng đây là sự dân chủ, và lúc này không có đánh nhau.”

“Thế thì tôi biểu quyết KHÔNG,” Ax nói.

Mắt tôi vụt sáng lên. Tụi tôi có cả bảy sáu đứa. Biểu quyết này của Ax vẫn có lợi cho tôi.

<Sao vậy Ax?> Tobias tò mò hỏi.

“Tụi mình không phải là một đội quân mà chỉ là một nhóm du kích thôi,” Ax nói. “Du kích? Dĩ nhiên[5]? Sự khác biệt giữa hai từ này thật là tinh vi. Loại người mấy bờ lẽ ra không nên đặt ra mấy từ quá... Ý tôi là tăng thêm một thành viên sẽ chẳng thể làm chúng ta mạnh hơn, mà còn làm tăng thêm rủi ro. Ruồi rooo.” Ax giải thích.

“Nhưng nếu tăng thêm một trăm, hay thậm chí một ngàn Animorphs nữa thì sao? Tụi mình cũng phải bắt đầu từ một điểm nào đó chứ?” Cassie lập luận.

“Đúng vậy,” Ax nói, “nhưng phải bắt đầu với ai đó mà chúng ta hiểu rõ. Nhất quyết không thể là người lạ. Thêm một người có thể giúp được đôi chút, nhưng hẳn cũng có thể làm cho nhóm chúng ta trở nên không dứt khoát, không tự tin.”

Jake nhìn tôi.

“Tui ủng hộ Ax,” tôi nói. “Có gì đó ở tên David này làm tui thấy không ổn.”

“Hai thuận, hai chống,” Jake tổng kết. “Còn em thì sao, Rachel.”

Rachel có lẽ sẽ bỏ phiếu chống. Khi đó, ngay cả nếu Jake bỏ phiếu thuận, tụi tôi cũng sẽ huề. Jake sẽ không bao giờ quyết tới nếu tụi tôi có một kết quả bỏ phiếu huề. Tôi bắt đầu vừa thấy nhẹ nhõm vừa cảm giác tội lỗi. Tôi hổng khoái nghĩ nhiều về số phận của David.

“Cứ làm vậy đi,” Rachel nói.

“Sao cơ?” tôi la lên.

“Bờ cũng nghe rồi đó,” Rachel nói. “Ax nói rất có lý, nhưng Cassie cũng có lý nốt. Tụi mình phải bắt đầu từ đâu đó chứ, giờ tụi mình có cái hộp. Tụi mình làm gì đây - chạy một tí quảng cáo trên báo rằng: ‘Cần giúp đỡ: nguy hiểm, gặp ác mộng, lúc nào cũng bồn chồn lo lắng, không trả lương. Nếu bạn có ý muốn biến thành một con bọ và chiến đấu chống lại bọn người-ngoài-hành-tinh-ăn-cấp-não? Vâng, xin gọi-900-ANIMORPH.’”

Cassie mỉm cười. “Điều đáng buồn là, Rachel ơi, trên thực tế bờ sẽ hổng thể đăng một cái quảng cáo như vậy.”

Rachel cười. “Chính xác. Vậy là bờ biết được loại người nào chúng ta cần để gia nhập nhóm rồi đó.”

Giờ thì tất cả đều tùy thuộc vào Jake.

David bắt đầu rên rỉ và ngọ nguậy cái đầu. Đôi mắt hắn vụt mở.

“Các cậu là ai vậy?” hắn nheo nheo mắt nhìn Jake rồi nhìn quanh cả bọn.

Jake thở dài “Tội tớ là những kẻ sẽ làm thay đổi hoàn toàn thế giới của cậu, David ạ.”

CHƯƠNG 17

“**T**ội nó là bọn Yeerk,” Jake nói.

Tội tôi trở lại Đường Thú hoang, cạnh những con thú bị thương giam trong chuồng, giữa mùi rơm rạ, thuốc men và phân thú. David đang ngồi trên một đụn rơm, tay chà chà quai hàm. Tội tôi thì đang vây quanh hắn.

“Bọn Yeerk là những con sên xám hoét, một giống ký sinh đến từ vũ trụ, chui vào não kẻ khác, biến họ thành nô lệ. Mấy sinh vật to bự, cao đến hai mét một ở trong nhà cậu là bọn Hork-Bajir. Toàn bộ loài này đã trở thành nô lệ của bọn Yeerk.”

“Và bây giờ chúng đang tấn công loài người,” Cassie chen vào.

“Có đến hàng ngàn người đã bị biến thành vật chủ của Yeerk. Tội tớ gọi những sinh vật bị bọn Yeerk kiểm soát là những kẻ Bị mượn xác,” Jake tiếp lời. “Anh trai tớ là một người như vậy.”

“Và giờ thì cả ba lẫn mẹ của cậu đều bị như thế đấy, David ạ,” tôi nói.

Cassie bắn sang tôi cái nhìn tức tối không đồng tình. Jake dĩ nhiên là đồng ý với nhỏ.

Tôi nhún vai. “Cậu ta cần biết việc gì đang diễn ra,” tôi nói. “Cậu ấy cần phải biết rằng đây không phải là một trò chơi nào đó.”

“Ba mẹ tớ làm sao?” David hỏi lại.

Tôi thở dài. “Nghe đây, tất cả đều tại cái hộp mà cậu lượm được đó, David. Bọn Yeerk muốn có nó. Cái tên biến thành con quái vật màu tím phóng mấy cái trụ hình nón là Visser Ba. Hắn là Tổng chỉ huy các lực lượng Yeerk ở Trái Đất. Hắn đang điều hành một cuộc xâm lược, hiểu không? Hắn đã để cho ba mẹ cậu thấy hắn. Và điều đó là tối kỵ. Bọn Yeerk không muốn dân tình biết điều gì đang xảy ra, nói đúng hơn là chưa muốn. Cho nên hắn phải làm sao để ba mẹ cậu im miệng. Ngoài ra hắn sẽ phải tìm hiểu xem ông bà đã biết được gì về cái hộp chưa...”

David lắc đầu vẻ không hiểu. “Cậu muốn nói là hắn sẽ tra tấn ba mẹ tớ chứ gì?”

“Trời ạ,” tôi lau bàu. Thật khó mà giải thích cho David hiểu rõ sự tình. Tôi bước tới, đứng đối mặt với David. “Nghe tớ nói nè. Hiện giờ ba mẹ cậu đã bị đưa tới một chỗ bí mật dưới lòng đất được gọi là Vững Yeerk. Đó là một cái ao màu chì lỏng, đặc quánh như hầm phân. Có hai cây cầu thép vươn ra cái ao đó. Các chiến binh Hork-Bajir sẽ lôi ba mẹ cậu đến cuối một trong hai cây cầu. Chúng sẽ...”

“Marco!” Cassie giận dữ thốt lên.

“Chúng sẽ lôi họ đến cuối cây cầu này rồi đánh chân họ để họ sụm xuống, dí đầu họ vào cái hầm phân đó. Và trong khi họ vùng vẫy la hét, kêu cứu, một con sên Yeerk sẽ bơi tới và xoắn xít chui vào một bên tai họ. Rồi con sên đó sẽ dẹt lại, luồn lách và đào đường để chui vào trong sọ của họ, nơi chúng sẽ toả ra, ngự trị bộ não họ. Rồi bọn Hork-Bajir sẽ kéo họ lên khỏi hố phân ấy, và họ sẽ bắt đầu cảm thấy không tài nào điều khiển nổi chính tay chân của mình nữa. Không tài nào mở được miệng của chính mình, cử động được đôi mắt của chính mình. Tên Yeerk sẽ mở ký ức của họ ra giống như người ta mở một cuốn sách. Họ sẽ trở thành nô lệ. Những tên nô lệ thảm hại nhất trong toàn bộ lịch sử, bởi lẽ ngay cả tư duy cũng không còn thuộc về họ nữa. Cậu đã hình dung ra bức tranh đó chưa?”

David nhìn tôi trân trối, rồi từ từ, những giọt lệ bắt đầu tràn lên khoé mắt hắn. Tôi quay ngoắt đi và thở gấp. Tôi cảm thấy như... tôi đã trông thấy không phải hình ảnh của mẹ David... mà là mẹ của tôi.

Dường đường Thú hoang chìm trong im lặng. Ngay cả mấy con thú cũng như lặng hẳn đi.

“Mẹ tớ cũng đã bị,” tôi thần thờ nói. “Bà ấy đã là một kẻ Bị mượn xác.”

“Có rất nhiều điều để kể với cậu, David à,” Jake lặng lẽ nói. “Nhưng Marco nói đúng. Cậu cần phải biết rằng đây không phải một trò chơi. Đây là vấn đề sinh tử. Đây chính là tương lai mà con người phải đối mặt. Đã quá muộn để cứu ba mẹ cậu. Bây giờ thì cậu không còn mái nhà để trở về nữa rồi và cậu cũng không thể đi học được nữa. Cậu mà đến trường là chúng sẽ mò tới tóm cậu ngay. Và rồi sẽ đến phiên cậu phải tới cây cầu thép đó.”

Đôi mắt David tối sầm lại. Không phải ngày nào cũng có người nói với bạn là đời bạn đã chấm hết. “Điều đó thật ngu ngốc,” David nói. “Ý tớ là... nó không đúng. Nó không thể đúng. Tất cả chỉ là một trò lừa thôi.”

“Bồ đã thấy những gì xảy ra ở nhà bồ rồi mà,” Rachel nói.

“Có thể những kẻ mặc đồ hoá trang đã gây ra những chuyện đó?” David cố cãi.

“Bồ đã thấy Visser Ba biến hình rồi mà,” Cassie thêm vào.

“Thế Visser Ba là ai vậy?”

“Đó là cái gã biến hình thành con quái vật màu tím điều khiển những trụ hình nón í,” Jake nói.

“Tất cả đều là trò lừa thôi.” David nói giọng u uất.

Tôi liếc qua Rachel. Trông nhỏ có vẻ như đã bắt đầu hối tiếc về sự biểu quyết của mình.

“Ax,” Jake nói. “Bồ hoàn hình đi”.

Ax gật đầu. “Rất vui lòng. Thiếu mất cái đuôi tôi cảm thấy khó chịu quá. Khoooó chịu.”

“David cậu hãy nhìn Ax. Hãy nhìn thật kỹ nha.”

David chăm chú nhìn khi Ax bắt đầu biến đổi. Các vó bắt đầu mọc ra từ chân ảnh. Tay ảnh trở nên thanh mảnh, yếu ớt hơn. Những ngón tay phụ trội xuất hiện ở hai bàn tay. Đôi môi ảnh dính lại với nhau rồi mờ nhạt dần, giống như màu da xung quanh, rồi cuối cùng biến mất. Hai chân trước của ảnh bắt đầu hình thành, mọc thẳng ra từ vùng ngực.

“Ááááá! Ááááá!” David hét lên, dơ bỏ chạy.

Nhưng Rachel đã giữ hần lại, “Không sao đâu, bồ sẽ quen ngay thôi mà,” nhỏ nói và đẩy David đến đụn rơm ban này...

Cái đuôi của Ax bắt đầu hiện lên rồi hai cuống mắt mọc ra từ đỉnh đầu ảnh và rồi... bụp! bụp!... hai con mắt xuất hiện ở đầu mút mỗi cuống.

“Cậu thấy chưa?” Jake nói. “Có phải là trò lừa gì đâu. Đó là Aximili - Esgarrouth - Isthill. Tụi tớ gọi ảnh là “Ax” cho gọn. Ảnh là người Andalite. Người Andalite là giống người tốt trong dải Ngân hà chúng ta.”

“Chỉ phần đông là vậy thôi,” tôi lẩm bẩm trong miệng.

“Visser Ba mà cậu thấy trong phòng cậu cũng mang một cơ thể Andalite. Nhưng hần là một tên Yeerk nấp sau cái lột đó. Hần đã bắt được và biến một người Andalite thành nô lệ.”

David run bần bật. Tôi không biết hần “thấm” được bao nhiêu chuyện kinh dị đó. Tôi cảm thấy như hề. Ý tôi là, dĩ nhiên là thiệt điên rồ. Tên nhóc đáng thương này chỉ vì một phút toan tính kinh doanh mà đột nhiên rơi vào giữa một bát quái trận đồ...

Nhưng nghĩ lại thì đó cũng chính là những gì đã xảy ra với tụi tôi, mọi chuyện bắt đầu từ cái đêm mà tụi tôi đi bộ qua một công trường xây dựng bỏ hoang.

Hồi đó tôi thậm chí còn hổng muốn làm bất kì việc gì có dính dáng tới người hóa thú. Hồi đó, Jake hổng muốn làm thủ lãnh; Cassie chỉ muốn ôm cây cối và chăm sóc những con thú của nhỏ. Hồi đó, Tobias là một thằng nhỏ không cha không mẹ, hay gặp rắc rối và luôn tìm kiếm người chăm sóc - một thằng nhóc Người. Rachel... ờ, cá nhân tôi nghĩ rằng nhỏ thích cuộc đời của nhỏ rẽ theo lối này. Rachel luôn luôn là một chiến binh ẩn trong bộ dạng một nữ hoàng thời trang.

David sẽ đối mặt với tất cả điều này như thế nào? Hần sẽ khẳng khẳng không chịu gia nhập Hội giống như tụi tôi hồi đó hay hần sẽ vồ lấy cơ hội giống như Rachel?

“Trong tất cả chuyện này dù sao cũng có một điều hay.” Cassie nói “Nó bù đắp cho tất cả những hiểm nguy và hãi hùng.”

David nhìn nhỏ, vẻ ngơ ngác.

“Bồ có nhớ mấy con thú hoang chiến đấu với bọn Yeerk bữa nay không? Bồ có nhớ trước đó có mấy con chim định lấy trộm chiếc hộp xanh không?” tôi nói. “Chính là tụi tui đó. Visser Ba và Ax không phải là những kẻ duy nhất có khả năng biến hình. Tụi tui cũng làm được như vậy. Và bây giờ tụi mình có cái này,” tôi nhắc chiếc hộp xanh lên, “thì cả bồ cũng sẽ làm được.”

“Bồ có thể biến thành mọi con thú mà bồ chạm vào,” Cassie nói, “Cá heo nè, chồn hôi nè, chó sói nè...”

“Voi nè, gấu xám nè,” Rachel nói.

“Dã nhân nè, cá mập nè,” tôi nói.

“Cọp nè, ruồi nè, gián nè,” Jake nói. “Tất cả mọi con vật. Mọi kích cỡ. Nhưng chỉ trong giới hạn hai tiếng đồng hồ thôi đấy. Bồ không thể ở trong hình biến quá hai tiếng đồng hồ.”

“Tại sao?” David thắc mắc.

“Đây, mời bồ làm quen với Tobias, thành viên cuối cùng của nhóm Animorphs. Cậu ấy sẽ nói cho bồ biết tại sao.”

CHƯƠNG 18

David qua đêm ở nhà tôi. Tôi nói với ba rằng hẳn xin ngủ ké một đêm. Tôi nhường giường cho hẳn, còn phần tôi thì dùng chiếc túi ngủ và tấm nệm hơi. Tấm nệm này đã bị xì hết hơi vào lúc hai giờ sáng.

Đó cũng là một việc tốt bởi nhờ vậy mà tôi tỉnh dậy đúng lúc David đang chuồn ra khỏi phòng. Tôi bắt gặp hẳn định gọi lên điện thoại từ chiếc máy ở nhà ngoài.

Tôi đặt ngón tay lên nút ngắt trước khi David kịp nhấn số. “Bộ chưa từng nghe nói về việc ‘định vị người gọi’ hả?” Tôi thì thầm.

“Tui gọi cho ba mẹ tui chứ bộ,” David gay gắt nói.

Tôi gật đầu. “Được thôi. Nhưng không được gọi từ đây.”

Tụi tôi mặc đồ, rón rén đi qua phòng ba tôi xuống cầu thang. Bên ngoài, trời lạnh và ẩm.

“Nào đi,” tôi nói.

“Đi đâu?”

“Nếu bồ muốn gọi về nhà, tụi mình sẽ gọi từ một máy điện thoại công cộng. Rồi bồ coi chuyện gì sẽ xảy ra.”

Tôi dẫn David đi dọc con đường, bụng cầu mong không có ông cảnh sát nào đi qua và để ý tụi tôi. Tôi không thường lang thang ngoài đường vào đêm khuya... Ít ra trong lột người. Thường thì tôi biến hình khi đi đêm như vậy.

Tôi đưa David đi qua những con đường nhỏ tối tăm và yên ắng của khu nhà, qua một cổng chào, rồi đi tiếp dọc theo một đại lộ đến cửa hàng 7-Mười Một[6]. Có một trạm điện thoại bên đường ở bãi đậu xe của cửa hàng 7- Mười Một.

“Được rồi đó, giờ thì nghe đây,” tôi nói với David. “Bồ phải làm theo lời tui nha. Bồ cứ gọi và nói với ba mẹ bồ là bồ không sao cả. Đừng nói với họ bồ đang ở với ai. Không được nói bồ đang ở đâu. Nhớ chưa?”

David gật đầu. Nhưng tôi không tin hẳn thật tâm nghe lời tôi. Chả sao, vì tôi không để hẳn ở lại một mình. Ngón tay tôi sẽ chỉ ở cách chiếc nút chặn nho nhỏ đúng một phân, sẵn sàng “triệt” cú điện thoại, nếu hẳn hờ ra điều gì đó trật chừa.

David nhét đồng hai mươi lăm xu vào máy và chuẩn bị nhấn nút. Tôi giữ tay hẳn lại. “Trước khi bồ gọi, tui sẽ nói cho bồ nghe điều gì sẽ xảy ra. Ba mẹ bồ sẽ có vẻ rất bình thường. Ông bả

sẽ bảo bồ về nhà đi. Nếu bồ từ chối, ổng bảo sẽ hỏi bồ đang ở đâu. Bồ hãy hỏi ổng bảo coi chuyện gì đã xảy ra ở nhà bồ bữa nay. Chỉ vậy thôi nha.”

David nhấn số.

“A lô? Ba hả? Con đây nè. Con đây, David đây.”

Tôi chờ hần nghe hồi âm.

“Không, con không ổn. Con sợ lắm.”

Lại nghe.

Tôi nhấp nháy miệng giả phát cụm từ “hỏi ổng đi.”

“Ba này, có chuyện gì xảy ra vậy? Con thấy mấy con đó như là người vũ trụ thì phải...”

David lắng nghe, rồi đảo mắt nhìn qua tôi. Tôi thấy trong đó nổi kinh hãi.

“Là trò đùa sao?” Hần hỏi lại. “Là những đồng nghiệp ở sở của ba đùa cho vui à?”

Tôi đảo tròn mắt. Tôi đã chờ đợi một lời nói dối thô thiển, nhưng kiểu này thì đúng là đại thô thiển.

“Ba à, con đã thấy cái tên người vũ trụ đó biến thành một thứ khác. Vụ đó rõ ràng là thật mà.”

Đến phiên bên kia nói.

“Con ổn, con đang...”

Cách! Tôi ngắt gọn cú gọi.

David giận dữ quay sang tôi. Trông hần thật khác lạ dưới ánh đèn huỳnh quang hắt ra từ cửa hàng 7-Mười Một.

“Cậu làm trò gì vậy?” hần hỏi.

Tôi túm lấy tay áo hần. “Đi thôi. Vậy là đủ lắm rồi.”

David vùng ra khỏi tay tôi. “Xéo đi. Marco, đừng có dạy tớ phải làm gì.”

“Nghe này, đồ ngu, trong khoảng hai phút nữa sẽ có vài chiếc xe chất đầy bọn Yeerk rầm rập tới đây để kiểm bồ. Chúng lần theo cú gọi.”

“Ba tớ sẽ không bao giờ làm vậy.”

“Không á? Thôi được, tui với bồ sẽ quan sát xem chuyện gì sẽ xảy ra.”

Có một dãy nhà cũ kỹ với những lối vào tối thui và sâu hoắm hoắm ở phía bên kia đại lộ. Tôi và David rúc vào đó.

Tôi đã lầm: chả cần đến hai phút, điều đó đã diễn ra.

Hai chiếc xe Jeep, cửa sổ tối mịt, hụ còi inh ỏi lao tới chỉ sau có một phút rưỡi. Chiếc Limousine dài và bí hiểm ở không xa phía sau. Những tên Mượn xác - người nhảy ra từ các xe Jeep. Lần này không thấy tên Hork-Bajir nào cả.

“Thấy chưa?”

“Điều đó chẳng chứng minh được gì cả,” David nói, giọng ương ngạnh.

Nhưng một chiếc xe khác đã lết bánh dừng lại. Ba và mẹ của David từ trong xe nhảy ra. Họ nhập bọn với đám người kia.

Ba của David đang phân phát những tấm ảnh.

“Ảnh bồ đó,” tôi nói.

“Mấy người này chắc là làm cùng với ba tớ ở Cơ quan An ninh quốc gia.” David nói. “Ba tớ là điệp viên mà, cho nên ổng mới lần được theo các cú điện thoại, và ổng cũng đem cả đồng nghiệp của ổng theo nữa. Ông đơn giản là đang tìm tớ, chỉ vậy thôi.”

Những người khác tản ra khắp xung quanh để tìm kiếm, còn ba của David và hai người đàn ông khác chạy băng qua đại lộ, đi dọc theo lề đường tiến thẳng về phía hai đứa tôi. Tụi tôi nghe tiếng giày của họ và nghe được cả giọng nói của ba David.

“Nếu không tìm được thằng nhãi đó, Visser Ba sẽ chẳng nương tay với chúng ta đâu.” Ba của David nói.

Tôi liếc thấy David sụm xuống.

“Ổng đang đi lại đây,” David nói, giọng ghen ngào. “Ổng sẽ thấy tụi mình.”

<Không, ổng không thấy được đâu,> tôi nói bằng ngôn ngữ ý nghĩ.

Tôi đoán David đã không để ý rằng hắn không thực sự nghe thấy giọng nói của tôi. Ba của hắn và hai tên kia đến gần hơn nữa...

Và rồi...

CÀ RẬP, CÀ RẬP, CÀ RẬP.

Âm thanh của con gì đó đang chạy. Con gì đó rất bụi.

Tôi thò đầu ra khỏi bóng tối để quan sát, David cũng vậy. Ba tên Mượn xác người nghe tiếng chân phóng nước đại bèn quay phắt lại.

Ở đó, trên lề đường, một con tê giác đang rầm rập lao tới.

Ba của David và một trong hai gã kia vội tạt ra, tránh đường. Tên thứ ba không khôn ngoan như thế.

BỐP!

Con tê giác giương sừng húc. Tên Mượn xác-người kia bay bổng lên, lộn một vòng rồi rơi đánh phịch xuống lề đường.

<Jake đó,> tôi lặng lẽ nói. <Nó và mấy đứa kia chắc là thay phiên nhau canh gác nhà tở, phòng trường hợp có sự cố. Tụi nó đã bám theo hai đứa mình.>

Ba của David quay lại, rút súng ra, nhắm vào cái đầu đang lúi lại của Jake. Một khẩu súng tỉ tẹo chẳng ăn nhằm gì với cái đầu tê giác cả, tuy vậy...

Tôi bước ra, giơ một bàn tay đã nhàn đồ sộ tóm lấy gáy ba của David và hẩy nhẹ ổng vào tường.

Tên Mượn xác kia trở mắt nhìn tôi. Nhìn những cánh tay chằm vằm như thân cây, cái đầu và đôi vai đã nhàn lù lù như xe ủi của tôi.

“Chúng nó gài bẫy!” Hấn hét lớn rồi tháo chạy.

“Sao đã thấy đủ chưa?” Tôi hỏi David.

CHƯƠNG 19

David được chuyển từ nhà tôi sang nhà Jake. Tụi tôi chưa nghĩ ra phải làm gì với hấn về lâu dài. David là một kẻ bị săn lùng, và tụi tôi không thể để hấn bị bắt, với tất cả những điều mà hấn biết.

Sau cái buổi tối David chứng kiến cảnh ba nó là một kẻ Mượn xác, tụi tôi lại họp mặt trong rừng, khiêng theo một cái lồng bự bằng dây thép, có chia ngăn.

Trong lồng có hai con chim săn mồi: một con chim cắt và một con đại bàng vàng. Con chim cắt chỉ to bằng một phần tư con đại bàng bự chẳng. Nó nặng quá. Tay khiêng của tôi mỏi rã rời.

Cả hai con chim đều là bệnh nhân của Dưỡng đường Thú hoang nhà Cassie. Cả hai đều sắp được thả ra.

Tobias sà xuống, tựa như xông thẳng ra từ các đám mây. Nó đậu chính xác lên một thân cây đổ.

<Mấy bồ định làm gì với đồ quỉ này đây?> Nó hỏi, mắt gườm gườm nhìn con đại bàng.

“Thoải mái đi, Tobias,” Cassie nói và đặt chiếc lồng xuống đất.

<Mấy bồ không được thả nó ra gần lãnh thổ của mình đó,> Tobias gay gắt nói.

“Tobias, con chim này mới đến ở chỗ tở có vài ngày hà. Lãnh thổ của nó ở tít phía các dãy núi lặn. Bồ cũng thừa biết đại bàng vàng đâu có ưa gì làm tổ trên cây nếu chúng tìm được một vách núi ngon lành. Cho nên nó không lang thang quanh đây đâu. Thực tình, tụi mình đâu thể nào đưa nó đến gần lãnh thổ của nó hơn vì đường lên đó đã bị xoá mất rồi còn gì.”

Tobias phóng lên Cassie một ánh mắt dữ dằn. Ở... mà đôi mắt của Tobias lúc nào chả dữ dằn. Cái bộ mặt điều hâu đó chả bao giờ coi vui vẻ hay thoải mái cả.

Tobias chuyển ánh mắt sang David, rồi sang Jake. Đó rõ ràng là một câu hỏi, mặc dù không thành lời.

“David tới đây để thu nạp dạng biến hình đầu tiên của cậu ấy. Con chim cắt.”

“Con nào là chim cắt vậy?” David hỏi.

“Con nhỏ hơn,” Cassie nói. “Nó nhanh nhẹn và bay lẹ lắm đấy.”

“Lẹ hơn cả con lớn à?” David hỏi tiếp.

<Bồ sẽ không thích làm đại bàng vàng đâu, David.> Tobias nói, <Chúng khủng lắm. Chúng đi săn mấy con chim khác. Chưa nói chúng săn đủ thứ, từ thỏ cho đến hươu con. Mình thì chả đại đùa với bọn hươu. Mình đã từng thấy một con đại bàng vàng tấn công một con hươu non. Nó cầm thẳng vuốt vào gáy của con hươu. Bùm một cái thế là con hươu lăn quay ra giống như bị trúng đạn.>

“Tớ muốn làm đại bàng,” David nói.

Jake do dự một chút rồi hỏi. “Có lý do đặc biệt gì không vậy?”

“Có chứ. Bây giờ tớ không có nhà, không có gia đình, lại còn sắp rơi vào giữa một cuộc chiến nào đó với bọn người vũ trụ. Nếu phải chiến đấu, tớ muốn đập cho đối phương te tua.”

Jake lắc đầu. “Sức mạnh thuần túy không phải lúc nào cũng được việc đâu. Con đại bàng vàng này bự không kém gì đại bàng đầu bạc, và tụi mình thỉnh thoảng vẫn gặp rắc rối với hình biến đại bàng đầu bạc của Rachel chỉ vì nó to quá khổ đấy.”

“Con chim này có bề rộng xoãi cánh đến hơn hai mét lận đó,” Cassie nhắc nhở.

David gật đầu, đưa mắt nhìn xuống những chiếc lá và thảm cỏ dưới chân. “Jake có chỉ định các cậu phải biến thành con thú nào không? Hay các cậu có thể tự chọn?”

“Mình sẽ không ép bồ biến thành con này hay con nọ,” Jake nhẹ nhàng nói. Cái kiểu nhẹ nhàng mà Jake vẫn thường dùng khi nó sắp sửa nổi khùng.

“Thế thì tớ sẽ biến thành đại bàng,” David bướng bỉnh nói.

“Ý kiến của mình là,” tôi nói. “Đừng có ngốc như vậy có được không? David, tụi này đã cứu bồ khỏi tay bọn Yeerk, lại có nhiều kinh nghiệm biến hình hơn bồ, vả lại Jake là thủ lĩnh của cái nhóm nhỏ này. Bồ tỏ ra tôn trọng nó một chút có được không vậy?” Tôi nói.

“Cậu là cái thá gì? Là bố tớ hả?” David vặc lại. “Đừng có dạy tớ phải làm gì. Còn chuyện cứu tớ á? Buồn cười thật. Các cậu muốn lấy chiếc hộp xanh, và bây giờ các cậu đã có nó rồi đấy. Tớ thì còn gì hả? Chả còn gì cả. Cho nên, cảm ơn nha.”

Tôi không biết tôi chờ đợi gì ở David. Tôi không thể lên mặt đạo đức với hắn. Thoạt đầu, tôi cũng đã từng run sợ khi phải làm một Animorph. Tôi từng mặc kệ việc cứu thế giới. Hồi đó tôi chỉ lo ba tôi thêm khổ sở và tôi đã không thực sự chấp nhận tất cả những chuyện đó cho đến khi tôi phát hiện ra rằng mẹ của tôi là một vật chủ của bọn Yeerk. Chỉ đến lúc đó tôi mới hiểu rằng tôi phải chiến đấu.

“Này, bồ tèo...” Rachel mở lời.

Nhưng Jake đã khế lắc đầu, nên Rachel đành nín thinh và chỉ thở hắt ra.

“Cả đám các cậu đều cho mình là ngon lành, hay ho ghê lắm,” David nói. “Thì các cậu đã kinh qua bao cuộc chiến rồi mà. Nhưng bây giờ thì lại lòi ra tở, một tên “lính mới” ... Tở luôn luôn là như thế. Các cậu đâu có ưa gì tở.”

“Không ai ghét bỏ gì bồ cả,” Cassie nói.

David quay đầu nhìn thẳng vào tôi. “Hắn thì có đấy. Tở đâu có ngu, các cậu cũng biết mà. Tở biết thừa người ta nghĩ gì về tở. Gia đình tở cứ vài năm lại chuyển đến nơi mà ba tở được phái tới công tác. Tở luôn luôn là ‘lính mới’ ở trường. Cho nên tở rất nhạy cảm với những gì người ta nghĩ về tở. Và bây giờ thì tở lại là ‘lính mới’.” David nhún vai. “Cho nên, các cậu có ưa tở hay không, tở cũng cóc cần. Tở ở đây. Nếu các cậu để tở chạm vào chiếc hộp xanh đó, tở sẽ là một người trong nhóm các cậu. Nhưng tở không để bị dắt mũi đâu. Và tở cũng không phải là đứa ‘Ồ, cảm ơn các cậu, những Animorphs thông minh và tuyệt diệu vì đã chấp nhận cho tở gia nhập nhóm.’ Nếu tở tham gia thì phải tham gia hoàn toàn. Còn nếu không thì... Tở nghĩ là tở sẽ bỏ đi và cố suy nghĩ phải làm gì kế tiếp. Tự tở sẽ lo cho tở.”

Điều buồn cười là tôi lại thấy khoái bài diễn văn nho nhỏ này của David. Tôi thích những người giật lù lại khi bị đẩy tới trước. Tôi khoái bài diễn văn đó, tôi khoái thái độ đó. Thế nhưng tôi vẫn không khoái David.

Nhưng Rachel thì cười váng lên. “Ôi, cậu ấy sẽ ổn thôi.”

Jake quay sang Tobias. “Ax đâu rồi?”

<Mấy bồ đúng là điếc đặc. Ảnh đang phi tới kia kìa, chắc chỉ chút xíu nữa sẽ xuất hiện ở... đây.>

Ax im lặng hiện ra. <Xin lỗi vì đã tới trễ,> ảnh nói, <Tôi phải đi bọc để tránh những người cầm trại. Các bạn đã sẵn sàng tiến hành với thiết bị Escafil chưa vậy?>

Jake do dự một chút rồi nói. “Đã.”

Rachel giữ chiếc hộp xanh trong chiếc túi nhỏ mang trước ngực. Nhỏ kéo dây khoá túi, lôi chiếc hộp ra ném cho Ax. Ax chớp hụt. Hai cánh tay Andalite rất chậm và yếu. Nhưng trước khi chiếc hộp rơi xuống đất, Ax đã quất cái đuôi lợi hại của ảnh ra trước, đỡ lấy chiếc hộp.

<Hãy áp bàn tay của bạn lên cạnh vuông gần bạn nhất,” Ax nói với David.

“Khoan đã! Có cần phải làm nghi lễ gì không vậy?” Cassie nói.

“Nghi lễ ra sao?” Tôi hỏi “Bồ muốn tụi mình cùng nắm tay nhau hát quốc ca hả?”

Cassie nói, vẻ mặt cười cợt. “Mình sẽ hát “Bùm Bùm Bùm, Bốp!”

Cả bọn cười vang. Kể cả David.

Ax giữ chiếc hộp trên một tay. David bước tới, rõ ràng vẫn hơi khập trước Ax. Hắn áp tay xuống mặt hộp.

“Sao thấy ngứa ngứa,” David nói.

Đột nhiên tôi hồi tưởng lại cái công trường xây dựng vào tối đó. Hồi tưởng lại Jake, Rachel, Cassie, tên nhóc người Tobias và ông hoàng Elfangor hấp hối.

Tôi chỉ lờ mờ nhận ra cái kẻ mà tôi đã từng là khi đó. Tôi đã thay đổi. Mọi thứ đã thay đổi từ cái đêm hôm ấy.

Giờ thì David - một tên nhóc không khác lắm với bất cứ đứa nào tui vào lúc ấy - đang bị lôi vào cơn ác mộng của những quyền năng lớn và nỗi khiếp sợ cực lớn rồi.

Có thể tôi không ưa hẳn. Nhưng tôi đã cảm thấy thương hại hẳn.

Tôi bước đến, chìa tay ra với David. “Này, lính mới, chúc mừng bồ đã gia nhập Hội Animorphs.”

Từng đứa đưa tui tôi bắt tay David. Và rồi Cassie mở toang chiếc lồng nhốt con đại bàng vàng.

“Bồ chỉ việc đưa tay vào, chậm chậm thôi,” nhỏ hướng dẫn.

Bàn tay run rẩy của David vươn tới con chim.

“Giờ thì bồ áp lồng bàn tay lên vai nó đi...”

David làm theo. Con đại bàng liếc hẳn một cú đầy ác ý.

“Bồ tập trung tư tưởng đi. Hãy hình dung trong đầu bồ con đại bàng. Hãy nghĩ về nó. Nghĩ xem nó trông ra sao.”

Đôi mắt David lim dim.

“Giờ thì bồ rút tay ra được rồi đó,” Cassie nhẹ nhàng nói. “Bồ đã có ADN của một con đại bàng vàng ở trong máu bồ rồi. Giờ thì bồ đã có thể biến thành nó.”

David nhoẻn cười. “Khi nào thì tớ có thể làm việc đó?”

“Sắp,” Jake nói. “Tụi mình còn phải kiếm cho bồ một hình biến nào có răng nữa. Cassie? Bồ đưa David đến vườn thú đi. Theo chân bồ, hẳn sẽ thả hồ ra vào mà không ai thèm để ý. Mấy đứa mình sẽ bay bên trên để yểm trợ. Hãy để David chọn con thú nào cậu ta thích. Nhưng cũng đừng quên lấy cho hẳn vài con bọ giết đó phòng khi hẳn phải thu nhỏ. Tụi mình phải chuẩn bị thật sẵn sàng.” Quay sang David, Jake nói tiếp “Tụi mình sắp có một... một chiến dịch.”

“Cũng chả có gì đáng ngại lắm đâu,” tôi nói. “Bồ sẽ quen ngay ấy mà.”

CHƯƠNG 20

Có đến hai thách đố lớn trước mắt David. Thứ nhất là lần biến hình đầu tiên của hẳn. Thứ hai là cuộc lâm trận đầu tiên của hẳn.

Cả đám tụi tôi đều từng quen với việc biến hình. Gần như là thế. Nhưng lần đầu tiên là một cú sốc thực sự. Bạn nghĩ rằng bạn từng trải đủ chuyện quái dị ư? Chưa là gì đâu nếu so với khi bạn thấy cơ thể của chính mình biến thành một thứ gì đó hoàn toàn khác.

Sẽ hay biết mấy nếu tụi tôi có thời gian để chuẩn bị cho David. Nhưng thời gian làm gì còn nữa. Ereik báo với tụi tôi rằng các nhà lãnh đạo của thế giới sẽ họp mặt sau bốn ngày nữa. Thời gian cận rồi. Họ sắp tới nơi rồi. Và tụi tôi còn phải tìm ra nhà lãnh đạo nào đã bị bọn Yeerk kiểm soát, phải bảo vệ những nhà lãnh đạo còn lại, phải vận dụng mọi khả năng để tìm cách cảnh báo họ về âm mưu của bọn Yeerk.

“Mình có tờ bướm rồi nè.” Rachel thông báo khi tụi tôi nhóm họp lần nữa tại Đường đường Thú hoang. “Mình lấy nó từ Internet đấy.”

Nhỏ chìa ra vài trang giấy in màu giới thiệu khu khách sạn Marriott. Có những bức ảnh chụp các phòng, ảnh những người hớn hở, sung sướng trong khu hồ bơi, ảnh một bàn tiệc bự, chất đầy ắp thức ăn và một tấm sơ đồ của khu khách sạn. Trên tấm sơ đồ đó có toà nhà chính to đùng, cao đến hai chục tầng. Phía dưới, gần bãi tắm, là một mớ hồ lớn các “nhà lán” be bé. Mười nhà lán cả thảy.

“Họ sẽ ở các nhà lán,” tôi nói, “Các nhà lãnh đạo ý mà. Họ sẽ tổng tất cả đám tùy tùng của họ vào toà nhà chính.”

“Nghe có lý đấy,” Jake tán đồng.

“Họ sẽ được bảo vệ chặt chẽ đến mức không ai có thể ợ một tiếng mà không bị chín tay đeo kính râm ào tới bao vây với các khẩu Uzis lên cò sẵn sàng.” Tôi đếm ngón tay. “An ninh Pháp nè, an ninh Đức nè, an ninh Nhật nè,...”

“Ninja hả?” David hỏi.

“Ờ có cả Thành Long nữa đấy,” tôi vừa nói vừa đảo tròn mắt.

“Thành Long là người Tàu chứ đâu phải người Nhật,” David nói, tròn mắt hấn cũng đảo theo tôi.

“An ninh Anh nè,” tôi nói rồi vội bổ sung. “Đừng ai nói “Bond, James Bond” đấy nhé. An ninh Nga nè, rồi thì mật vụ Mỹ, FBI và cảnh sát địa phương.”

Jake lắc đầu ngao ngán.

“Bây giờ mới thiệt vui à nhe,” tôi tiếp tục. “Bọn Yeerk cũng có mặt ở đó. Có bao nhiêu nhân viên dọn phòng, nhân viên phục vụ khách sạn và bao nhiêu nhân viên hồ bơi là vật chủ của bọn Yeerk? Cóc biết. Có bao nhiêu nhân viên an ninh Nga, Đức, Anh, Pháp, Nhật và Mỹ là những kẻ đã Bị mượn xác? Cũng cóc biết nốt. Tụi mình chỉ biết mỗi điều là một trong mấy vị đó đã bị bọn Yeerk kiểm soát.”

“Ít nhất là một,” Cassie chỉnh lại. “Xin lỗi đã ngắt lời bồ, Marco, nhưng chuyện này quan trọng à nhe. Ereik nói một người trong số họ là kẻ Bị mượn xác. Cậu ấy đâu có nói năm người kia không phải.”

Cả bọn há hốc miệng nhìn Cassie. Tôi chưa từng nghĩ đến chuyện này. Lẽ ra tôi phải nghĩ tới điều đó chứ, thế mà tôi không nghĩ ra.

“Mình có thể nói vài lời được không?” David hỏi.

“Chắc chắn rồi,” Rachel ủ ê nói. “Đừng có thêm tin nào xấu nữa nha.”

“Thuộc loại đó đó. Ba mình là quân của Cơ quan An ninh quốc gia NSA. Nghề của họ làm là giám sát điện tử. Máy bồ biết đấy, giống như nghe lén điện thoại và kiểm tra mọi người từ vệ tinh nhân tạo í. Thực ra, theo mình hiểu thì bọn Yeerks có thể làm tất cả mọi thứ và nhiều hơn thế. Vì vậy dám chừng cả khách sạn Marriott đều bị bọn Yeerks theo dõi.”

“Vậy mà mình đã dám chắc cú là không còn tin nào xấu nữa,” Rachel cầu nhàu. “Ôi trời.”

Không có điều gì làm tôi sợ hơn là việc Rachel mất tinh thần. Một khi mà nhỏ bắt đầu lo lắng, thì bất kỳ người nào nhạy cảm cũng phải sẵn sàng chạy biến ra khỏi phòng, vừa chạy vừa la toáng lên thôi.

“Tụi mình không còn lựa chọn nào khác,” Jake nói. “Phải không?” “Bọn Yeerk mà tóm được Tổng Thống Mỹ và mấy vị kia thì tụi mình đầu hàng quách cho rồi,” Tobias nói “Sáu nhà lãnh đạo đầy quyền lực của thế giới chứ phải đùa đâu. Ý mình là, sáu người đó hùng mạnh hơn bảy đứa tụi mình là cái chắc.”

“Cả đồng an ninh như thế,” Jake nói, “Tụi mình dễ ăn đạn lắm đó nha.”

“Chứ sao” Rachel nói “Cho nên... Tới luôn đi!”

“Bồ sẵn sàng chưa?” Jake hỏi David.

David gật đầu.

“Tốt,” Jake nói. “Đây là chuyến dạo chơi êm ả và an toàn, dọc theo bãi biển. Tụi mình chỉ thám thính tình hình thôi. Bồ sẽ phải sử dụng hình biến đại bàng, không được dùng các hình biến mà bồ thâm nạp ở vườn thú đâu đấy!”

“Việc biến hình sẽ gớm lắm đấy,” Cassie cảnh báo “Cho nên bồ hãy chuẩn bị tinh thần. Bồ chỉ cần tập trung vào. Nghĩ về con đại bàng đi...”

Tôi thấy đôi mày của David nheo lại vì cố gắng tập trung.

“Sẽ quái dị lắm đấy,” Rachel báo trước.

Da của David đã bắt đầu đổi sang màu nâu. Đôi mắt hấn nở to ra khi hấn nhìn xuống tay.

“Không đau đâu,” tôi trấn an hấn.

Những hoa văn hình lông chim bắt đầu xuất hiện trên da thịt hấn. Và cùng lúc, David bắt đầu thu nhỏ lại.

“Chuyện gì vậy?” Hấn la hoảng.

“Bồ đang thu nhỏ,” Cassie nhẹ nhàng đáp. “Đó là một phần của quá trình biến hình. Giờ thì các hoa văn trên da bồ sẽ nổi lên, biến thành dạng ba chiều. Có thể bồ sẽ thấy ngứa ngứa.”

“Áááááá!” David hét lên khi các hoa văn biến thành những sợi lông thật, và hai tay hấn đột ngột duỗi dài ra.

“Chỉ hy vọng rằng nó không thòi ra mấy lóng xương khô trần trụi như mình lần trước,” tôi

lắm lắm với Jake. “Chắc sẽ làm David nhảy dựng lên mất.”

Có lẽ tôi nên im là vừa. Bởi vì đúng lúc này, cả cánh tay của David dài ra thành linh. Xương cánh tay và ngón tay của hắn lộ ra, trần trụi, trắng và mỏng như sợi mì sống.

"Aaaaahhh! Aaaaahhh!" David hét lên.

"Eoooo ôi!" Rachel phụ họa. “Thiệt gớm guốc.”

“Cố vượt qua đi,” Cassie vỗ về David đang run bần bật. “Ráng quen với nó đi. Nhìn này, bồ thấy không? Da và bộ lông vũ đã bao phủ hết bộ xương rồi.”

Chắc chắn bộ xương chỉ lộ ra trong vài giây. Nhưng David đang run lập cập.

“Đừng có hoảng,” Tôi nói “Khi nào bồ biến thành ruồi mới là ghê. Vụ này chả nhằm nhò gì đâu.” Tôi khoát tay, vẻ coi thường.

“Tớ không muốn...” David toan nói gì đó, nhưng ngay lúc ấy miệng hắn chu ra. Đôi môi nhô ra, tạo thành hình cái mỏ chim dày màu hồng, sau đó thì cứng lại như xi măng vậy.

Giờ thì David chỉ còn bé tí, cỡ bằng nửa tôi thôi, nhưng hắn có đôi cánh nâu dài khủng khiếp. Quần áo của David tut xuống, nằm xếp lớp ở dưới chân. Có khi vậy mà hay. David mà nhìn thấy đôi chân của hắn lúc đó thì chắc hắn hồng thê nào cảm thấy khâm khá được.

Rồi ý nghĩ đó vụt nảy ra trong đầu tôi. “Ơ... nè mấy bồ, David chưa biết cách biến hình với quần áo. Nó đâu có mặc đồ biến hình.”

“Rachel và mình sẽ nhìn đi chỗ khác khi cậu ấy hoàn hình,” Cassie nói.

“Để tui này kiểm cho cậu ấy thứ gì coi đường được,” Rachel nói, vẻ nghĩ ngợi. Tôi biết thừa nhỏ đang mừng tượng mình chạy lăng xăng khắp các cửa hiệu quần áo trong siêu thị để sắm đồ...

David giờ đây đã sắp trở thành con đại bàng rồi.

“Tốt lắm, giờ thì bồ không thể nói được nữa,” Cassie giảng giải. “Nhưng bồ có thể dùng ngôn ngữ ý nghĩ. Hãy nghĩ bồ muốn nói chuyện với ai, mình hay Marco, hay ai khác, hay bồ muốn nói cho tất cả mọi người cùng nghe...”

<Bồ nghe được tui không?> David hỏi Cassie.

“Nghe,” Cassie gật đầu. “Thấy chưa dễ ẹt à. Nhưng bây giờ mới đến phần gay go đây, vì bộ não đại bàng và những bản năng của nó sẽ trỗi dậy và...”

Cái đầu con đại bàng lấp loáng vàng dưới ánh đèn xin xin, đột nhiên giật sang trái. Đôi mắt nó nhìn xoáy vào Tobias.

Con đại bàng vàng điên cuồng vỗ cánh. Trước khi mọi người kịp cử động, nó đã chĩa vào Tobias những chiếc vuốt cực bén và chiếc mỏ chuyên xé xác các con mồi.

David rất nhanh. Nhưng Cassie cũng nhanh chả kém, nhỏ đã chuẩn bị từ trước. Nhỏ xông vào tóm lấy con đại bàng đang xoè cánh, rồi đè dí nó xuống đất.

<Thấy chưa! Tui nói đâu có sai,> Tobias vừa nói vừa lùi lên các thanh xà. <Đại bàng vàng là giống loạn thần kinh. Nó và bọn quạ. Bọn chim giẻ cùi nữa. Chúng khủng lắm. Cố khối gì chuột và thỏ xung quanh đây, chúng đâu có cần phải tấn công đồng bào nhà chim chứ.>

“David, David!” Cassie gọi. “Tập trung đi. Tên của bồ là David. Bồ là người. Cố vượt qua đi chứ!”

Con đại bàng vỗ cánh, cố vùng ra, nhưng ngay cả một con chim rất bự cũng không thể nào bay với một nhỏ con gái hầu như đang cưỡi trên lưng nó. Hơn nữa, con đại bàng vẫn đang bị vướng víu bởi bộ quần áo của David. Dần dần, David dịu xuống.

<Đúng là quái đản,> cuối cùng hắn nói. <Cứ y như tở vẫn là tở, có điều là tự nhiên ai đó nhảy vào đầu tở.>

<Bạn sẽ quen với chuyện này thôi,> Ax nói <Khi biến hình thành người, tôi thường bị tác động bởi bộ não người và bản năng người. Chẳng hạn như nhu cầu ăn uống...>

“Phải đó, chứ có dại mà xông vào giữa Ax và bánh quế nha.” Tôi nói.

“Bồ muốn bay thử không?” Jake hỏi David.

<Bay à!>

“Ngốc. Chứ bồ nghĩ đôi cánh đó để làm gì hả?” Tôi hỏi.

<Tở bay bằng cách nào?> David hỏi.

“Bồ hãy chờ tụi này biến hình xong cái đã. Rồi bồ chỉ việc phó mặc cho con đại bàng. Nó biết cách bay đấy.” Cassie nói.

Chỉ vài phút sau tụi tôi đã sẵn sàng để cất cánh. Tụi tôi bỏ lại quần áo của David trong Dưỡng đường.

Thật là lạ lùng và xúc động khi quan sát ai đó biến hình lần đầu tiên. Tôi không biết phải diễn tả ra sao nữa. Nó giống như, nói sao ta, như khi một người chính thức trở thành một công dân Mỹ. Bạn biết không, khi chính phủ Mỹ chấp thuận cho ai đó gia nhập quốc tịch, thì mới phút trước người đó đang là người Trung Hoa, châu Phi hay người Hà Lan, Mêxicô hoặc bất kì quốc gia nào, thì qua phút sau, sau khi “long trọng tuyên thệ”, anh ta đã là một công dân Mỹ, Mỹ như bất kỳ một người Mỹ chính hiệu nào khác.

Tôi luôn ấn tượng khi quan sát chuyện đó. Ý tôi là, do mẹ ruột tôi là người nước ngoài mà.

Tóm lại, tôi cảm thấy xúc động khi quan sát David thử nghiệm đôi cánh của hắn. Hắn đã trở thành một Animorph mới toanh. Hắn đã được kết nạp vào nhóm của tụi tôi. Còn tụi tôi thì hổng biết gì về hắn, trừ việc hắn có một con rắn tên là Spawn và một con mèo tên là Bé Bự.

David cất cánh bay. Đó không phải là một ngày tốt để mà bay, nhưng tui tui đâu có lựa chọn nào khác. Tui tui phải dò la khu khách sạn Marriott trước khi các vị tai to mặt bự xuất hiện. Trong khi bay, tui cố hình dung kẻ nào đó lập kế hoạch an ninh cho cuộc họp thượng đỉnh này nghĩ gì ở trong đầu. Hẳn sẽ có những rào cản bố trí trên các nẻo đường dẫn đến nơi đây. Sẽ có những tay súng bắn tỉa được bố trí trên nóc nhà. Sẽ có các lực lượng phản ứng nhanh trang bị tận răng lớn quờn ở đâu đây. Sẽ có cả những gã trang bị tên lửa chống máy bay Stingers, đại loại là vậy.

Sẽ có nhiều tàu tuần tra ven biển. Có thể là những tàu siêu tốc, được hỗ trợ bởi ca nô máy của lực lượng biên phòng.

Họ sẽ...

<Tuyệt thật!> David reo lên dễ đến lần thứ mười, làm gián đoạn suy nghĩ của tui thêm lần nữa. <Tớ thấy tất cả mọi thứ! Tớ thấy cả những con cua bé tí bò lổn nhổn ngoài bãi biển! Waa!>

Họ sẽ phong toả mọi điểm ẩn nấp. Có thể họ sẽ gài cả ổ khoá tự động tại các cánh cửa. Và...

<Coi nè! Coi nè! Coi tớ nè!> David lại reo lên khi hắn bắt một luồng khí nóng, xoè rộng đôi cánh rồi vọt thẳng lên không.

<Biết rồi, biết là đã rồi, khổ lắm,> tui nói. <Để tui suy nghĩ cái coi.>

David phớt lờ, giang cánh bay xẹt qua tui. Hắn to gấp đôi tui, trông như một chiếc phản lực cơ Boeing 747 Jumbo bên cạnh một chiếc 727. Một tia mặt trời hiếm hoi xuyên qua các áng mây làm ánh lên màu vàng đục của đầu và lông cổ hắn.

<Yaaaaa!> David rú lên khoái trá.

Cái tên này phiền phức thật! Nhưng tui không thể nổi khùng lên với hắn. Trên đời này không gì đã bằng bay. Chắc chắn là như thế. Nếu bạn có đôi cánh và có thể bay ngang dọc bầu trời, bạn sẽ thấy chả có gì kỳ thú hơn thế.

Nhưng tui còn phải suy nghĩ. Tui tui cần biết phải tìm gì khi xâm nhập khu khách sạn. Phải hình dung cho ra làm sao di chuyển bên trong tổ hợp đó, làm sao tiếp cận mấy ông lãnh đạo thế giới để canh chừng họ...Và bảo vệ họ luôn.

Dĩ nhiên còn có những con chim khác trên bầu trời. Và tui tui đang giữ khoảng cách bay khá xa nhau đúng như lời Tobias thường căn dặn để tránh sự chú ý có thể có của những nhà điều học.

Tui tui rải ra một khoảng cỡ một dặm trên bầu trời, đôi lúc tụ lại gần nhau hơn, đôi lúc tách xa nhau, tùy theo các luồng gió và những túi khí lạnh bé tí làm chim chóc rơi xuống cả sáu bảy mét. Có những chú ngỗng đang bay nhanh phía trên tui tui, tạo thành một hình chữ V rõ nét trên bầu trời. Và có cả những con quạ, mòng biển, và thẳng hoặc lại có một con điều hâu lang thang, tất cả đều nổi bênh bồng đâu phía dưới tui tui, mãi miết tìm thức ăn hay chỉ đơn giản là rong chơi.

<Yeeee!> David rú lên <Coi tớ nè!>

Tui phải mất vài giây mới nhận ra rằng giọng hắn đã đổi khác. Hưng phấn hơn. Kích động hơn. Nhưng khi tui nhìn lên thì đã quá muộn rồi.

David lao xuống, xuống nữa, xuống nữa... giống như một quả đạn pháo đang rơi. Hắn đâm thẳng xuống một con quạ đang nhón nhơ.

Tôi bắt lực ngó trên. Tôi chỉ là một con ó biển. Tôi chả có cách chi bắt kịp David. Chỉ có Jake trong lồng chim ưng Peregrine may ra mới ngăn được con đại bàng, nhưng cậu ta lại ở quá xa.

Với đôi mắt ó biển sắc lẹm như tia laser, tôi thấy con đại bàng chĩa vuốt ra trước.

David “chơi” con quạ một cú êm ru. Giây trước con quạ còn đang bay tà tà, giây sau nó đã lộn nhào.

David lại bắt một luồng gió, bay bỗng lên cao. Con quạ xấu số đang xoáy tròn ốc rơi xuống.

<Cậu làm trò gì vậy?!> Jake gầm lên.

<Ơ... Hừm... Tớ bị bộ não của con đại bàng kiểm soát mất một phút,> David nói.

<Không thể tin nổi là tớ lại làm vậy! Tội nghiệp con chim quá! Tớ chỉ bị mất kiểm soát thôi mà.>

Có thể lắm chứ. Đôi khi thật khó mà kiểm soát được bộ não của con vật mà bạn biến thành. Điều đó có thể xảy ra lắm chứ. Mấy đứa kia chắc cũng tin hẳn. Cassie an ủi hẳn. Nhưng không hiểu sao tôi lại có linh cảm rằng David nói dối. Có lẽ cũng vì tôi là một chuyên gia nói dối, nên tôi luôn nhận ra được một lời nói dối. David đã giết con quạ đó. Hắn cố tình. Hắn đã giết con quạ một cách lạnh lùng, chả có lý do gì cả.

<Ê, nhìn kìa!> Tobias nói. <Có một chiếc trực thăng đang tiến đến phía dưới tụi mình. Trực thăng của Hải quân đấy. Nó... waa. Đây hẳn là chiếc Hải quân Một!>

<Hải quân gì cơ?> Rachel hỏi.

<Bồ từng nghe nói tới Không lực Một chưa, chuyên cơ của Tổng thống í? Hải quân Một là trực thăng riêng của Tổng thống,> Tobias cắt nghĩa.

<Rành quá ha, Tobias> Rachel ngạc nhiên thốt lên.

Tôi rọi đôi mắt ó biển vào chiếc trực thăng. Nó đang bay theo hướng từ sân bay tiến thẳng đến khu khách sạn. Một chiếc trực thăng thứ hai cùng loại, bay ở phía sau nó chừng một dặm. Một chiếc làm mỗi dự... nếu như “mỗi” không phải là chiếc bay đầu.

Rồi tôi chợt nhận ra một thứ khác. Một vật mờ ảo ở trên không, phía bên trên và đằng sau chiếc trực thăng. Giống như không khí hơi xáo trộn chút đỉnh. Gần giống như các sóng nhiệt dâng lên từ nhựa đường nóng.

Cả Tobias cũng nhận ra nó <Má ơi! Thứ này mình từng thấy rồi mà!>

<Có chuyện gì vậy?> David hỏi.

<Công nghệ tàng hình của bọn Yeerk,> Ax lặng lẽ nói. <Mắt người không nhận ra được đâu. Ra đa của loài người cũng không dò được nó. Nhưng những con mắt của mấy loài chim săn mồi này đúng là tốt thật. Và công nghệ của bọn Yeerk, thực ra, cũng không hẳn giống công nghệ của Andalite.>

<Nó là cái gì thế?> David hỏi.

<Là tàu vũ trụ của bọn Yeerk ở trạng thái tàng hình,> tôi nói. <Nó đang bám ngay phía sau trực thăng của Tổng thống. Bọn chúng sẽ không chờ đến cuộc hội nghị. Chúng muốn bắt ổng ngay bây giờ!>

CHƯƠNG 22

<Lẹ đi! Lẹ đi!> Jake thúc nhặng lên.

Tụi tôi vỗ cánh như những con vịt khùng, cố bay tới chiếc trực thăng trước khi bọn Yeerk tới đó trước. Nó đang bỏ xa tụi tôi. Cùng một hướng bay, nhưng cách nhau xa lắc xa lơ.

Với tốc độ mà hai chiếc trực thăng đang di chuyển thì chúng sẽ đến khách sạn Marriott trong hai chục phút nữa. Tụi tôi tới được đó cũng phải mất một giờ.

Qua mức độ của hiệu ứng xáo động, tôi đoán rằng con tàu đang tàng hình của bọn Yeerk không phải là một chiếc Con Rệp. Nó lớn hơn rất nhiều. Và chỉ có một chiếc tàu Yeerk duy nhất có thể lớn cỡ đó và hắc ám cỡ đó.

Chiếc Lưỡi Rìu. Cổ máy tử thần của Visser Ba.

Vùng khí xáo động sáp lại gần hơn ở phía sau, bên trên các trực thăng. Tụi tôi tự lại gần nhau hơn một chút. Rachel ở phía sau với Tobias; Jake và David ở phía trước; tôi, Cassie và Ax ít nhiều ở chính giữa.

Một hình chữ nhật dài và hẹp bắt đầu xuất hiện. Nó hiện lên trên bầu trời như thể nó nổi bồng bềnh sẵn ở đó. Một hình chữ nhật rất hẹp, rất dài đang từ từ nở rộng ra.

<Đó là chiếc Lưỡi Rìu đang mở hầm tàu ở bụng nó ra,> Ax nói.

Rồi đó, ảnh cũng xác định đó là tàu Lưỡi Rìu.

Hầm tàu mở rộng ra, để lộ khung cảnh bên trong chiếc Lưỡi Rìu. Thật là quái đản.

Lá chắn tàng hình không có hiệu lực với hầm tàu. Tôi thấy bên trong là một dạng bãi đáp lộn ngược, sẵn sàng đón lấy chiếc trực thăng. Tôi thấy những cái đầu Taxxon góm guốc lú ra từ sau các cần gạt và bảng điều khiển. Tôi thấy cả những chiến binh Hork-Bajir mặc đồng phục màu đỏ như chúng vẫn thường mặc khi ở trong chiếc Lưỡi Rìu.

Nhưng chiếc trực thăng không hề thấy gì cả. Hầm tàu ở trong một khối vô hình phía sau bên trên. Vả lại chiếc trực thăng bị săn đuổi cũng chẳng cách chi thấy nó. Góc nhìn của trực thăng không cho phép.

Tôi lao nhanh. Hầm tàu mở ra. Tôi vất kiệt sức, vỗ cánh bay ngược gió. Và rồi tôi đã sáp lại được gần hơn.

Đột nhiên, cánh quạt trực thăng quay chậm lại. Tiếng gầm của động cơ chột tắt lịm.

<Chúng tôi tóm được chiếc trực thăng rồi!> Ax hét lớn. <Trường lực bật, làm tắt động cơ. Có lẽ chúng đã gây choáng những người trên trực thăng.>

Chiếc trực thăng giờ đây hầu như ở ngay phía trên tụi tôi. Có hai chiếc càng chĩa ra ở cả hai bên để đỡ các bánh xe hạ cánh.

<Nhắm vào các càng á!> Jake nói.

Jake và David bay bổng lên, và tụi tôi bám theo hai đứa nó.

<Chiếc trực thăng kia sẽ thấy chiếc này biến mất,> Tobias nói <Mắt người dẫn sao cũng đâu phải là mù!>

Nhưng ngay lúc đó, như để đáp lại lời cảnh cáo của Tobias, một thứ gì đó mới mẻ chợt xuất hiện. Nó trông như một vầng ánh sáng bao quanh chiếc trực thăng. Nhưng rồi nó từ từ tách ra.

Một chiếc trực thăng thứ hai! Cứ như thế chiếc trực thăng thật vừa lột xác.

<Một hình chiếu,> Ax ảm đạm nói.

Các cánh quạt của chiếc trực thăng thật đã dừng hẳn lại. Hàm tàu đã mở ra hoàn toàn. Chiếc trực thăng lọt thỏm vào bên trong chiếc Lưỡi Rìu. Và hình chiếu của chiếc trực thăng liền thể chỗ của nó, bay đi tiếp, trông y như thật.

Jake xoay người trên không, xòe các vuốt ra, bám vào mép một cái càng máy bay. David quặp một thanh trụ và bám chặt vào đó.

Hàm tàu bắt đầu khép lại.

<Hết cách rồi!> tôi nói và vỗ cánh dữ dội đến mức buồng phổi ngỡ như bốc cháy. Hàm tàu đang đóng... tôi phải lên tới đó... hàm tàu đang đóng...

Tôi thấy Cassie bay sượt qua, tiếp theo sau là Ax.

Không còn thời gian nữa! Hàm tàu đang khép lại cực nhanh. Khe hở chỉ còn chừng sáu tấc... bốn tấc... ba tấc... hai tấc...

Vèo!

Tôi bay vọt qua, cạ cả bụng và lưng vào miệng hàm. Chỉ trễ đi một tích tắc là tôi đã bị kẹp nát. Tôi ra sức giảm tốc đảo mình thật gắt, rà sát bụng chiếc trực thăng, rồi đáp xuống cửa hàm tàu mà giờ đây đã đóng lại.

Tôi đã lên được chiếc Lưỡi Rìu của Visser Ba.

Ôi Chúa ơi.

Tôi điên rồi sao?

Tôi ở dưới bụng chiếc trực thăng. Cả Jake, Ax, Cassie và David cũng thế. Rachel và Tobias bị kẹt ở ngoài.

Tội nghiệp hai đứa nó.

Do chiếc trực thăng đậu lên một chỗ lõm trên boong tàu, nên tụi tôi hầu như vẫn hoàn toàn khuất dạng.

<Hoàn hình đi> Jake cói cộc lốc. <Sắp gay go rồi đây. Chuẩn bị chiến đấu nha.>

Tụi tôi hoàn hình, trở lại là bốn đứa nhóc sợ sệt và một anh chàng Andalite run rẩy nằm dưới bụng chiếc trực thăng của tổng thống. Tôi nhìn David. Bộ dạng hắn trông giống như sắp sửa gặp một ông nhà sĩ vốn không tin tưởng mấy vào thuốc tê. Coi bộ hắn sắp tè ra quần rồi...

Tốt, tôi nghĩ. Có họa là ngốc mới không biết sợ.

Nhìn xung quanh hắn và mấy đứa kia, tôi có thể thấy những bàn chân Hork-Bajir lao tới vây quanh chiếc trực thăng. Tôi thấy những ống quần tây màu xám sậm và những đôi giày đen thò xuống. Tôi thấy đế của một chiếc giày bị khứa ở một bên gót. Như thể chủ nhân của chiếc giày đó vừa quệt phải vật gì sắc bén.

Tổng thống ư? Nếu quả vậy, thời gian của tụi tôi còn ít hơn cả số zero nữa.

“Ax,” Jake thì thào. “Tụi tôi cần ai đó gây phân tán.”

Rõ ràng Jake cũng nghĩ như tôi. Tụi tôi cần có thời gian để biến hình.

Tôi nghĩ nếu tôi là Ax, lúc đó tôi sẽ cảm thấy phật ý lắm. Thật chả khác gì bảo ảnh, “Ax nè, bỏ ra ngoài cho chúng nó mần thịt bồ đi, để tụi tôi có thời gian mà biến hình.”

Nhưng Ax có tư chất của một chiến binh oai dũng dù ảnh mới chỉ là một *lính nhỏ* trong quân đội Andalite, hơn nữa ảnh lại là em trai của ông hoàng Elfangor, chỉ riêng điều này thôi cũng đã nổi lên được rất nhiều...

<Vâng, thưa hoàng tử Jake, tôi nghĩ đó là một ý kiến tuyệt vời.>

Rủi thay, nó không tuyệt vời đến thế.

Không có chỗ đâu mà cục cựa. Ax bị ép nằm bẹp dí dưới đáy chiếc trực thăng. Và đột nhiên tụi tôi nhận rõ rằng không đứa nào trong bọn có thể chuyển thành các dạng hình biến chiến đấu trong không gian chật chội như thế này.

Sẽ không thể có một cuộc chiến chớp nhoáng. Quá muộn để cứu người đàn ông đi chiếc giày bị khứa.

“David,” tôi thì thào. Khuôn mặt hắn chỉ cách tôi vài phân khi hắn ép người lại để nhường lối cho Ax. “Cassie có trang bị cho bồ dạng biến hình bọ nào không đấy?”

Hắn có vẻ bối rối. “Nhỏ có bảo tớ chạm vào ý tớ là thâu nạp... một con gián. Bồ muốn biết

vậy, đúng hông?”

“Jake!” tôi nói “David biến thành gián được đấy. Bờ nghĩ sao?”

Jake gật đầu, chả lấy gì làm vui vẻ. Nhưng cách đó là duy nhất rồi. Tụi tôi phải biến thành con gì nhỏ nhỏ để thoát khỏi găm trực thăng. Sau đó mới có thể tính toán làm bất cứ chuyện gì khác.

“Thôi được ngổ a,” tôi nói với David. “Tụi mình biến thành gián vậy. Bờ chỉ việc tập trung vào, nhắm mắt lại, đừng nghĩ ngợi gì nhiều...”

Chẳng có gì là tốt đẹp cả. Cho dù cái ông mang giày bị khứa đó là ai đi nữa thì tụi tôi cũng chẳng thể nào cứu ổng kịp.

Trừ khi bọn Yeerk di chuyển chậm ghê gớm, còn không thì chúng có cả đồng thời gian để rúc vào đầu ổng.

Tôi đoán người đàn ông mang giày bị khứa này là Tổng thống Hoa Kỳ. Và, má ơi, thử hỏi bạn làm sao dám nghĩ rằng tổng thống của bạn đang sắp biến thành nô lệ của bọn người vũ trụ chứ?

Nếu điều đó diễn ra, điều duy nhất tụi tôi có thể làm là bắt cóc ổng và giam giữ trong ba ngày, đến khi tên Yeerk trong đầu ổng chết rục do thiếu tia Kandrona thôi.

Bắt cóc tổng thống! Mà lại bắt cóc từ một con tàu của người vũ trụ nữa chứ! Rồi còn phải giấu ổng trong ba ngày. Ôi chao! TOÀN THẾ GIỚI sẽ đổ xô đi kiếm ổng ấy chứ!

Tôi tập trung vào con gián mà tôi đã thu nạp ADN. Rồi tôi thấy mình bắt đầu biến đổi.

Tôi nhìn sang David. Hắn cũng đang nhìn tôi, đôi mắt trắng dã.

“Bờ nhắm mắt lại đi,” tôi khuyên David. Hắn làm theo. Nhưng một giây sau đó, hắn lại mở mắt. David đang biến hình, nhưng một cách chậm chạp. Hắn đang thu nhỏ lại khá nhanh và giờ đây chỉ còn cao chừng chín tấc. Những chiếc cánh cứng cứng màu nâu đang hình thành trên lưng hắn. Nhưng thứ rùng rợn nhất vẫn còn chưa bắt đầu.

Tôi cảm thấy cơ thể mình cũng đang thu nhỏ lại. Tôi thấy sàn nhà trải rộng ra đồng thời ở khắp mọi hướng. Tôi thấy da tôi trở nên thô ráp và chuyển sang màu vàng-nâu, chẳng khác gì móng tay của người già. Tôi lại liếc qua David. Tới giờ này vẫn ổn. David tiếp tục co rút. Cổ hắn rút lại, các cánh gián đã rõ nét, tay hắn trở thành những khúc, đoạn. Chân hắn cũng thế. David đang biến dỏ chừng thành con gián. Nhưng mặt của hắn vẫn ở dạng người. Xoắn, uốn khúc, rúm ró lại khi nó tạo hình thành mặt gián nhưng đôi mắt của hắn vẫn trợn trừng trắng dã.

David không sao đâu, tôi tự nhủ, nếu như hắn vượt qua được...

Và ngay lúc đó, các cặp phụ trội chọt xuất hiện. Trước hết là ở tôi.

Bộp! Bộp!

Chúng bắn ra từ bên sườn tôi. Hai cái cặp gián bụi, dài, đầy lông. Và tôi nghĩ khuôn mặt tôi cũng chuyển thành mặt gián, bởi lẽ khi tôi nhìn David lần nữa thì tôi chỉ thấy hắn qua đôi mắt phức hợp.

Do đó tôi thấy hàng trăm hình ảnh bé tí, biến dạng của David, lúc này đang hả miệng ra la

hét.

Và tôi nghe thấy cái âm thanh kỳ quái, rin rít, rên rĩ và khủng khiếp đó, thì ấy là những rung động truyền xuống từ các cọng râu của tôi.

CHƯƠNG 24

David mở cái miệng chủ yếu vẫn còn là của người ra để la hét. Đó cũng không hẳn là tiếng hét bởi lẽ phổi của hắn đã gần tiêu tan hết rồi. Nhưng nó cũng đủ để gây chú ý.

Một giọng Hork-Bajir vang lên, “Hitnef shellah! Shellah! Im!”

Mọi thứ đều im ắng. Thật quá dễ để nhận ra giọng David khi hắn hét lên lần thứ hai.

“Áááááá! Áááááá! Áááááá!”

<Câm miệng lại đi, đồ ngu!> Tôi quát lên.

<David, bình tĩnh lại đi, không sao đâu mà,> Cassie nói. Chả hiểu sao mà nhỏ vẫn bình tĩnh, không nổi điên như tôi nhỉ.

“*Haff Visser!*” giọng tên Hork-Bajir lại cất lên.

Tôi chả cần phải có cuốn từ điển Hork-Bajir - Anh để hiểu hắn nói gì. Chắc chắn là hắn nói “Mời Visser lại đây” rồi...

<Tụi mình phải thoát khỏi đây thôi!> Jake nói <David, DAVID! Nghe mình nè, cố vượt qua đi. Bỏ không thể dây dưa thêm chút nào được đâu.>

Câu nói này hình như lọt được vào ý thức của David. Hắn ngừng la hét. Nhưng hắn lại bắt đầu hoàn hình. Hắn đã trở nên giống người hơn.

<David,> Cassie nói, <Nghe mình nè. Bỏ sẽ chết nếu bỏ không vượt qua được. Biến thành gián cho xong đi chứ! Đó là cứu cánh duy nhất đấy!>

<Đừng hòng!>

<Làm đi, David> Cassie nói. <Mình biết nó rùng rợn ghê lắm, nhưng thà vậy còn hơn là chết. Vả lại tụi mình đã từng làm vụ này rồi mà. Marco cũng làm rồi. Cậu ấy đâu có la hét như con nít, đúng không? Chả lẽ bỏ không bảnh bằng Marco hay sao?>

Cassie quả có tài khích người ta những khi cần.

Tôi nhận thấy David từ từ chảy nốt ra, biến hoàn toàn thành gián.

Dĩ nhiên, giờ thì hắn ghét tôi thực sự rồi.

Cassie đã lấy tôi ra để mà khích hấn. Nhỏ đã làm đúng. Cần phải vậy thôi, nếu như tụi tôi còn muốn sống. Nhưng mặt nào đó, làm vậy cũng vẫn tàn nhẫn quá.

Nhưng tôi cũng chả có thời gian đâu mà bận tâm đến chuyện này, bởi lẽ chiếc trực thăng giờ đây đang bị nhấc bổng lên khỏi sàn. Bọn Yeerk đang dùng trường từ để nâng nó lên, tìm coi thứ gì đang núp ở bên dưới.

<Nếu cậu ấy làm được, mình cũng có thể làm được,> sau rốt David thốt lên.

Đáng lẽ tôi phải im miệng. Nhưng tôi cá tôi sẽ hổng là chính tôi nếu mà tôi cũng biết ý tứ. Vì thế tôi nói, <Khi nào bồ đá đít được một nửa số tên Yeerk như tui đã chiến í, thì mới được quyền nói, Người Mới à.>

Coi? Ngốc chưa. Giờ thì tôi càng thêm chắc chắn rằng David sẽ ghét tôi.

<Ra khỏi đây lẹ đi!> Jake la lên khi “bầu trời” phía trên tụi tôi trở nên sáng sủa hơn. Chiếc trực thăng đang dâng lên từ từ.

Tụi tôi co căng chạy, xả hết tốc độ gián: sáu cái căng khua điên cuồng, giống như các tay đua đang ở chặng nước rút.

Vèo! Lao ra mặt sàn bằng thép.

Vèo! Phóng qua một khe trên sàn chỉ cỡ chừng vài ly nhưng giống như cả một con hào rộng.

Vèo! Những con mắt phức hợp của tôi cách mặt sàn có vài ly, các cộng râu của tôi vẫy vẫy, rạp cả ra phía sau.

Vèo! Tụi tôi là những cua rơ trên đường đua liên bang! Là những chiếc xe hoả tiễn điên khùng đang phóng trên đường trường. Tụi tôi đang di chuyển với vận tốc chóng mặt của loài gián.

Vận tốc đó, rủi thay, chỉ cỡ bằng vận tốc đi bộ trung bình của một người trưởng thành.

<Dẫn chúng đi!> Visser Ba đặc thẳng reo lên <Đạp bẹp ruột chúng cho ta!>

Đâu có dễ vậy! Tụi tôi là một giống bọ nhỏ cực kỳ nhanh nhẹn mà. Có bao giờ bạn thử đạp một con gián đang ra sức chạy trốn chưa? Có bao giờ bạn thử đạp con gián trang bị trí thông minh hoàn hảo của loài người chưa?

Chả dễ dàng đâu.

VÙÙÙÙ! Từ phía trên ập xuống vật gì đó bự đến mức che lấp cả bầu trời.

Tôi co các căng ở mạn trái, khua tới tấp các căng ở mạn phải, rồi thực hiện một cú đánh vòng thật gắt, có thể làm phát ghen bất cứ tay đua xe đường vòng nào.

RẦẦẦMMM! Một bàn chân Hork-Bajir đầy móng vuốt to cỡ bang Arkansas đạp xuống ngay sau tôi. Ha! Chậm rồi cưng!

Chậm mất ba milimet. Cú kế tiếp có thể trúng tôi...

Nhưng rồi...

<Có cái khe phía trước kìa!> Jake la lớn.

Tôi cóc cần biết cái khe đó thoát ra đâu. Tôi thấy một dải sẫm màu nằm vắt ngang, trải dài mút mắt ở bên trái và hầu như mút mắt ở bên phải. Đó chỉ là một đường phân giới giữa hai tấm thép, nhưng chúng nhỉnh nhau chừng một phần tư bề dày tấm thép. Và tôi cũng chỉ cần có thế.

VÙÙÙÙÙÙ!

RẦẦẦẦẦ!

<Ááááá!> Đột nhiên, tôi chỉ còn chạy trên năm cẳng. Một cẳng bị bứt ra tận gốc khi ngón chân của tên Hork-Bajir dí xuống. Tôi sợ đến phát khiếp, nhưng con gián lại chẳng coi ra gì.

Tụi tôi đang ở một thế giới hai chiều. Bên dưới tụi tôi là thép. Ép trên lưng tụi tôi...cũng là thép. Tụi tôi chỉ còn di chuyển được tới/lui, trái/phải. Chính xác là như thế. Tụi tôi là con chạy trên một tấm đồ hoa.

<Có ánh sáng phía trước kìa> Ax thông báo. Tụi tôi lao ra chỗ ánh sáng. Nhưng, ở phía trên, sấm sét lại đang động rầm rầm, tạo ra những sóng âm mà bạn khó lòng tưởng tượng nổi. Hàng chục tên Hork-Bajir đồ sộ đang chạy bên trên tụi tôi. Những bước chân rầm rập của chúng truyền xuống qua tấm thép. Có thể nói tụi tôi đang chạy bên trong một cái trống.

RẦM! RẦM! RẦM! RẦM!

<Sao, có vui không, David?> Tôi hỏi, cố tỏ ra hài hước. <Cuộc đời của một Animorph là thế đấy. Hồng chỉ là công việc mà là một cuộc phiêu lưu!>

Trong khi đó, ánh sáng mờ nhạt phía trước đã trở nên chói hơn. Rồi đột nhiên, tiếng bước chân rầm rập phía trên chợt tắt ngấm. Tụi tôi đang luồn phía sau một dạng tường. Vách ngăn các khoang, hình như trên các con tàu người ta gọi như thế thì phải. Nói tóm tắt là sấm sét đã rút lại phía sau tụi tôi, ánh sáng thì ở phía trước, và trong tôi đã bắt đầu le lói một chút tia hy vọng, bất chấp cơn sợ hãi đang làm tôi tê tái.

Loài gián chẳng thèm biết thế nào là kiệt quệ.

Xììììì.

<Tiếng gì vậy ta?> David hỏi.

Toàn bộ cơ thể tôi cảm nhận rằng tiếng xì đó phát ra từ phía sau. Và các cong râu của tôi đã bắt đầu đưa lại cái cảm giác muốn bệnh, muốn run lên khi chúng đánh hơi thấy một mùi cực kỳ khó chịu.

Tôi khựng lại, xoay mình ngó ra sau. Qua những con mắt phức hợp tôi hầu như chẳng thấy được gì. Chẳng thấy gì ngoại trừ một khe hẹp, một khe hẹp vắt ngang. Và từ đó... thứ gì đó đang sát lại gần tôi. Tôi có thể cảm thấy nó.

Thứ đó phát ra mùi.

Thứ đó...

<THUỐC DIỆT GIÁN!> Tôi hét lên. <Chúng phun thuốc diệt tụi mình!>

CHƯƠNG 25

<Ánh sáng!> Ax la lớn. <Ra chỗ ánh sáng!>

<Nếu khí độc đó lan tới đây thì hồng ra nổi chỗ ánh sáng đâu. Chỉ còn nước vái ông bà ông vải phù hộ,> tôi nói.

<Sao cơ?> Ax bối rối hỏi.

<CHẠY ĐI chứ còn gì nữa!>

Khí độc. Ánh sáng. Khí độc. Ánh sáng. Cái đích là ánh sáng phía trước.

Vèooo! Một con gián vọt ra đích.

Vèooo! Vèooo! Vèooo!

Rồi đến lượt tôi. Bộ não tí tẹo của con gián không đủ sáng láng để cộng hai với hai, nhưng bộ não đó lại là chuyên gia tầm cỡ thế giới về nghệ thuật trốn chạy. Tôi vọt thẳng lên, ra tới đích, rồi cứ thế lao lên. Vèooo!

Khí độc tràn tới ngay phía dưới tôi. Tôi ra sức bay bổng lên. Bay ra chỗ ánh sáng.

<Yeeeeee!> Tôi reo lên, khoan khoái đến tột bậc vì đã sống sót. <Rachel sẽ phát khùng lên vì bỏ lỡ mất vụ này cho coi.>

Tụi tôi đang ở trong một căn phòng rất sáng. Những tấm thép bao bọc khắp xung quanh, và chỉ có một đôi chân Hork-Bajir tuốt đẳng xa. Và rồi, tôi đã thấy nó ngay trên đầu tôi: Một ngọn tháp nghiêng! Một chiếc giày khổng lồ đặt nghiêng một góc, hoàn toàn bất động. Trông nó cao đến mức có thể đâm cả vào các áng mây.

Quan trọng hơn nữa, nhãn quan vụn nát, loạn sắc, điên rồ của tôi đã xoay sở để nhận ra rằng phần gót giày có một vết khứa.

<Là người đàn ông mang giày có vết khứa!> tôi nói.

<Ai vậy?> Cassie hỏi.

<Tổng thống Hoa Kỳ chứ còn ai!> Tôi đáp. <Tôi vẫn mong được gặp ông, nhưng khung cảnh gặp gỡ này thì thú thực là tôi chưa từng hình dung. Tôi vẫn tưởng tôi và ông phải bắt tay nhau kia. Tôi đâu nghĩ là mình không có tay.>

Có tiếng chân tiến lại. Những bước chân kỳ lạ.

<Kẻ nào đó có bốn chân.> Ax ảo não nói.

Chỉ có thể duy nhất là kẻ đó.

<Trốn đi!> Jake ra lệnh.

<Trốn vào đâu đây?> Tôi hỏi.

<Leo lên chân ổng!> Cassie la lớn.

Tụi tôi bò lên chân của Tổng thống. Leo lên chiếc giày bóng loáng của ổng. Leo lên vớ. Leo lên bắp chân đầy lông. Rồi tụi tôi nằm co rúm ở đó, dưới lớp vải len màu xám và giữa một khu rừng rậm rịt những sợi lông chân.

Lọc-cọc. Lọc-cọc. Lọc-cọc.

Những chiếc vớ khua rộn rã trong phòng.

Visser Ba.

<Ta không còn thời gian nữa,> Visser Ba thì thào với một tên lính Hork-Bajir.

<Những con côn trùng đã được phát hiện dưới trục thẳng. Chúng là bọn đạo tặc Andalite biến hình hay đích thực là côn trùng? Dù gì đi nữa thì chúng ta cũng không còn thời gian. Ta sẽ tiêu diệt chúng ngay bây giờ.>

<Thêu nạp ư?> Tôi lặp lại từ đó trong đầu <Hắn nói sao?>

Rồi tôi chợt hiểu ra. Ông Giày-bị-khứa sẽ không bị một tên Yeerk chui vào đầu. Visser Ba đang chuẩn bị tiêu nạp ADN của ổng. Hắn muốn biến hình thành Tổng thống.

Dĩ nhiên rồi! Tại sao tôi lại ngu thế nhỉ? Visser Ba đời nào để một tên Yeerk khác kiểm soát con người đầy quyền lực này chứ?

Hắn sắp tiêu nạp ổng. Sau đó hắn sẽ biến thành Tổng thống bất cứ khi nào hắn muốn.

Bất chợt, tụi tôi cảm thấy mình đang di động. Tên Hork-Bajir đang lôi sừng sệch ông Giày-bị-khứa dọc boong tàu.

<Giờ mình làm sao đây?> David hỏi.

<Hỏi hay đấy,> Cassie lầu bầu.

Ông Giày-bị-khứa bị lôi đi không xa lắm.

<Chúng đang lôi ổng trở lại trục thẳng,> Ax nói. <Tôi tin rằng chúng định trả chiếc trục thẳng về với kế hoạch bay ban đầu, thế lại chỗ cái hình chiếu. Chúng sẽ vẫn duy trì hiệu ứng choáng để khi những người trên trục thẳng tỉnh dậy thì họ sẽ chẳng nhớ gì cả. Tất cả sẽ y như không có chuyện gì xảy ra...>

<Mình nên bám trụ ở cái chân lông lá này hay nên rút lui và nhân thể gây chút ít tổn thất trên chiếc Lưỡi Rìu này?> tôi hỏi.

<Rút đi,> Jake nói. <Tụi mình không thể hoàn hình trên trục thẳng của Tổng thống. Ông đâu có ở đó một mình. Và cho dù ổng có hiền lành đi nữa thì mấy người khác chắc gì đã vậy. Sẽ có nổ súng cho coi.>

<Vậy thì sao?> David hỏi cộc lốc. <Tớ nghĩ việc của tụi mình là tiêu diệt mà.>

<Hổng phải là diệt Tổng thống của chúng ta ngốc ả,> tôi nói.

Tụi tôi bò khỏi bấp chân đầy lông. Bò qua chiếc vớ. Bò trở xuống chiếc giày rồi buông mình xuống tấm sàn bằng thép.

<Trở lại nơi tụi mình đã xuất phát,> Cassie nói. <Dưới gầm chiếc trực thăng.>

Cả bọn phải mất đến ba giây để hình dung trong đầu điều đó nghĩa là gì. Tụi tôi đang ở trên hầm tàu. Hầm tàu đó sẽ mở ra để thả chiếc trực thăng ra ngoài.

<Úi cha,> tôi thốt lên. Và rồi hầm tàu bắt đầu di động về phía dưới tụi tôi. Ngay phía dưới! Một kẽ sáng xuất hiện trên sàn cách đó chỉ vài phân.

Tôi quay đầu chạy.

Kẽ sáng nở rộng ra.

Và đúng lúc đó tôi chợt nhận ra rằng ngay cả con gián cũng không thể chống lại gió.

Gió ùa vào, nhấc bổng tôi lên, cuốn tôi vào luồng không khí giải thoát, rồi hút tôi xuống qua khe hở ngày một rộng ra của sàn tàu.

<Khôôônggg!> Tôi gào lên.

Tôi thấy hai con gián bay lướt qua, giống như những phản lực cơ giữa trận cuồng phong.

Tôi tóm lấy boong tàu bằng hai chân trước và bám chặt lấy nó... trong thời gian khoảng một phần triệu giây.

Và rồi tôi thấy mình đang rơi.

Rơi xuống, lộn nhào, quay tít, xuống nữa, xuống tiếp... xuống đến tận mặt đất ở phía dưới...

HẾT TẬP 20

[1] Trò chơi *Clue* (Tìm manh mối) là một trò chơi video trinh thám với các nhân vật như Giáo sư Plum, Cô Scarlet... (ND.BS)

[2] Nguyên văn: *casserole* (món thịt hầm), một từ có nguồn gốc từ tiếng Pháp (ND.BS)

[3] Tên của hai đặc vụ FBI - nhân vật chính trong bộ phim *Hồ sơ X* (*The X-files*) chuyên nghiên cứu các hiện tượng siêu nhiên.

[4] Đây là chương trình nói chuyện “Đêm khuya” - *Late night talk show* do David Letterman dẫn dắt trên kênh truyền hình CBS tại Mỹ.

[5] Nguyên văn: *guerrilla*: quân du kích và dã nhân. Trong tiếng Anh hai từ này là hai từ đồng âm khác nghĩa. (ND.BS)

[6] Cửa hàng mang tên 7-11 (*Seven Eleven*) là tên một chuỗi các cửa hàng diện tích nhỏ, phục vụ 24/24 giờ, chuyên bán những mặt hàng thiết yếu, có mặt ở khắp nơi.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>